

LYNN FAIRFAX

*În căutarea
sufletului
pereche*

Traducerea și adaptarea în limba română de
CECILIA IONESCU

ALCRIS

Capitolul 1

– Ei bine, nu-l găsești irezistibil?

Catherine Slade se îndreptă după ce trăsesese și netezise cearșaful patului, prevăzând vizita matinală.

– Pe cine? întrebă ea.

Cu un semn din cap, Marion Finch, o pacientă de vreo patruzeci de ani, arată un grup de medici care discutau lângă biroul infirmierelor. Catherine îi urmări privirea.

– Pe Simon Andrews, internul nostru?

– Nu.... Este foarte drăguț, observă, dar este încă un copil. Nu, vorbesc despre doctorul Grantham.

– Oh.... Ca să fiu sinceră, n-am fost atentă.

– N-ai fost atentă! Oare nu vezi ce ai sub nas? Dar fără îndoială, ești cam tânără... Deși nu trebuie să judeci după tâmpilele sale argintii, să știi. Unii bărbați încărunțesc prematur. Și-i stă atât de bine... Mai ales cu ochii săi. Să nu-mi spui că nu i-ai remarcat nici ochii!

Catherine scutură din cap, râzând.

– Îmi pare rău că te dezamănesc, Marion, de-abia am venit aici și nu cunosc aproape pe nimeni. De altfel, nu mi-aș permite să urmăresc vreun scop față de doctorul Grantham. Aici, el este marele patron!

– Ei și? Este și bărbat, nu? Oricum, cu siguranță este căsătorit, oftă Marion cu un aer fatalist. Toți sunt. Dar asta nu ne împiedică să ne lăsăm puțin pradă fantasmelor. Oh... iată-i.

Tăcură în timp ce medicii se apropiară. Catherine se îndepărtă pentru a le face loc.

Glenda Marlow, supraveghetoarea generală, luă un dosar de pe cărucior pentru a i-l da doctorului Grantham. Totuși, acesta recunoscuse deja pacienta.

– Ei bine, doamnă Finch... spuse cu vocea sa caldă. Cum vă simțiți?

– Nu prea rău, doctore, dar mă voi simți mai bine când se va termina.

– Sunt sigur de asta, cu atât mai mult cu cât voi face din dumneavoastră o femeie nouă.

Îi zâmbi și Catherine remarcă amuzată că obrajii lui Marion se îmbujorară. Amintindu-și de ce-i spusese aceasta din urmă, încercă să vadă ochii medicului, dar el îi ținea plecați peste dosare.

– Anestezistul va veni să vă vadă imediat, doamnă Finch, spuse medicul înapoind dosarul Glendei. Așteptați-l și ne întâlnim în sala de operație, de acord?

– De acord. Mulțumesc, doctore.

Simțindu-se observată, Catherine întoarse capul și întâlni privirea lui Simon Andrew, internul din anul doi. Răspunse cu reticență

zâmbetului pe care acesta i-l adresează înainte de a se îndepărta cu grupul spre patul următor.

– Aș fi putut muri fericită în aceeași clipă, șopti Marion.

– Nu spune asta, bunul Dumnezeu te-ar putea lua în serios, glumi Catherine.

– Și ar fi o prostie, este adevărat. Mai ales că n-aș vrea pentru nimic în lume să-l schimb pe Derek al meu cu nimeni!

Catherine se întoarce la biroul infirmierelor. Fusese însărcinată să primească o pacientă care trebuia să sosească dintr-un minut în altul. Lizzie Rowe, infirmiera-șefă, ridică ochii la apropierea sa.

– Ei bine? Totul este în regulă?

– Până acum, da. Încep să-mi amintesc numele oamenilor.

– La asta se ajunge repede, nu-ți face griji. Nu ești decât de trei zile.... Marion Finch este gata pentru blocul operator?

– Da. Așteaptă anestezistul. Și a fost atât de bulversată de zâmbetul doctorului Grantham, încât îi va trebui o doză triplă de calmant.

Lizzie zâmbi.

– Nu este prima. El are darul să-i dea fiecărei paciente impresia că este singura pe agenda sa. Ah, iată-l pe anestezist...

Medicul, un bărbat de tip indian, puternic, se rezemă cu coatele pe masă și fața jovială se luminează de un zâmbet încântat în timp ce-l observă pe Catherine.

– Cineva nou? spuse el. Bine ați venit în echipă.

– Catherine, ți-l prezint pe doctorul Patel, spuse Lizzie. Încă nu l-ai întâlnit, pentru că s-a întors din concediu de dimineață.

Catherine strânse mâna pe care i-o întinse.

– Încântată, doctore Patel.

– Te rog, fără formalități între noi. Spune-mi Sanjay. Ca toată lumea.

– Este un amor, comentă Lizzie în timp ce medicul se îndepărta. Până la urmă, uiți că face parte din casta medicilor.

– Așadar, nu este ca doctorul Grantham?

– Ce vrei să spui?

– Presupun că nu-i spui Paul?

– Nu se poate! Este ca un Dumnezeu în serviciul ăsta.

– Cred că am observat...

În timp pe Lizzie răspundea la telefon, Catherine recepționa două cutii mari lăsate de un comisionar.

– Ce fac cu astea? o întrebă pe Lizzie care închidea.

– Pune-le sub masă. Trebuie să fie un loc mic acolo jos, în stânga. Sunt plicuri și hârtie de scris. Și, dacă nu te superi, poți rămâne două minute aici? Mă întorc imediat.

– De acord.

Catherine termină de aranjat cutiile, când simți o prezență. În timp ce se ridica, tocul i se agăță în tivul fustei și-și pierdu echilibrul. Fiind prinsă exact la marginea mesei, se îndreptă și se cufundă imediat într-o privire de un albastru incredibil, accentuat de contrastul cu tâmilele argintii ale proprietarului.

– N-ați păți nimic? o întrebă doctorul Grantham.

O clipă, tânăra femeie percepu o solitudine sinceră în vocea sa gravă.

– Nu, este în regulă. Mi s-a agățat tocul...

– Pot să folosesc telefonul?

– Vă rog.

– Mulțumesc.

Medicul formă un număr pe aparatul de lângă el.

Amintindu-și reflecțiile lui Marion Finch, Catherine îi observă pe furiș mâinile. Mâini frumoase, de chirurg, cu degete lungi și terminate cu extremități pătrate. Aproape tresări când el ridică ochii, surprinzând-o în timp ce-l studia. Întoarse capul, jenată.

Lizzie reveni în acea clipă și-și reluă locul.

– Catherine? Tocmai a sosit internata ta...

– Mulțumesc, spuse ea, fericită de această diversiune, deoarece întâlnirea cu doctorul Grantham, așa scurtă cum fusese, o tulburase puțin.

Se duse s-o întâmpine pe Edna McBride, o celibatară de vreo șaiszeci de ani, venită să se opereze de un prolaps uterin și o introduse într-o mică încăpere care dădea spre recepție.

– Trebuie să vă pun câteva întrebări, domnișoară McBride.

Pacienta se așează, trăgându-și jupa de tweed peste genunchii strânși.

– Credeam că am spus deja totul.

– Cu siguranță, dar trebuie să mă asigur că nu s-a schimbat nimic de la discuția preliminară. Ei bine... După dosarul dumneavoastră, luați medicamente pentru hipertensiune și infecții urinare repetate. Le-ați adus?

Edna McBride încuviință și le scoase din poșetă.

– Am luat cașetele de Nifedipin de dimineață pentru tensiune și un antibiotic. Îmi va mai trebui una diseară.

– Foarte bine. Vi le iau; vi se vor administra la timpul potrivit.

– Uneori am nevoie de cașete pentru probleme de stomac. Le am de asemenea cu mine.

Catherine notă numele medicamentului în dosar.

– Vei fi operată mâine, Edna. Îmi permiți să-ți spun Edna?

De obicei, nu întreba. Această familiaritate era firească și făcea în general pacientele să se simtă mai în largul lor. Dar acestei foste învățătoare, crezuse totuși mai rezonabil să-i ceară permisiunea.

– Dacă ții, răspunse pacienta pe un ton resemnat. Voi fi operată de doctorul Grantham, nu-i așa?

– El v-a primit la consultație? În principiu, într-adevăr, el ar trebui să fie.

– Cum asta, în principiu?

Ochii Ednei McBride se mijiseră în spatele ochelarilor.

– Se întâmplă ca doctorul Prowse să-l înlocuiască atunci când este reținut în altă parte, sau trebuie să intervină în urgență, de exemplu.

– Sper că nu asta va fi situația. Am deplină încredere în el și n-aș vrea să fiu pe mâinile oricui. Îl voi vedea înainte de operație?

Catherine aprobă din cap, cu un zâmbet amabil.

– Va trece să te vadă astăzi, ca și anestezistul. Ai mai fost operată?

– De un chist ovarian, dar asta acum mai bine de douăzeci și cinci de ani.

– Modul nostru de a proceda s-a schimbat mult, de atunci.

– Da și nu întotdeauna în bine, din nefericire, răspunse Edna strângând din buze.

– Facem tot ce putem...

– Da, presupun, spuse Edna domolindu-se imperceptibil.

– Bine... Acum îți voi lua tensiunea, te voi măsura și te voi cântări, apoi te voi conduce în pat.

– Sper că nu mă veți obliga să mă culc imediat. N-am obiceiul să lenevesc.

– Nu mă îndoiesc de asta, dar trebuie să te odihnești înainte de operație și le va fi mai ușor medicilor să te examineze.

– Oh, în acest caz...

Treizeci de minute mai târziu, Edna McBride era instalată confortabil în patul său și Catherine o regăsi pe Lizzie care-i sugera să coboare să bea o cafea cu ea la cafenea în timpul pauzei.

– Totul s-a desfășurat bine cu noua ta pacientă? Întrebă Lizzie îndreptându-se spre scară.

– Dacă vrei... Este o fostă învățătoare, genul puțin ursuz. Știe exact ce vrea și crede că spitalele erau mai bine administrate acum douăzeci și cinci de ani.

– Poate nu a greșit întru totul.

– Nu știu...

Catherine împinse ușa batantă a cafenelei și adăugă:

– Mama era infirmieră și mi-a povestit deseori că infirmierele-șefe erau adevărați tirani pe timpul său. Asta probabil nu era extrem de nostim....

– Îmi imaginez....

Luară cafele și fursecuri pe o tavă și se instalară la o masă lângă fereastră.

– Mama ta mai lucrează? Întrebă Lizzie.

Catherine scutură din cap, ca întotdeauna emoționată când amintea de mama sa.

– Nu. A murit acum trei ani.

– Oh, iartă-mă. Dar.... era probabil foarte tânără?

– Patruzeci și șase de ani. Avea o tumoare pe creier. A fost foarte rapid. Eram la Oxford în acea perioadă și ea locuia aici, în Longbury.

– Cunoșteai Longbury înainte?

– Aici m-am născut și am crescut. Am plecat să-mi urmez studiile la Oxford și am lucrat apoi timp de cinci ani în același spital. Un an la urgențe și patru la ginecologie.

– Și acum, te-ai întors de unde ai plecat....

Catherine zâmbi.

– Într-un fel.... M-am gândit întotdeauna să revin într-o zi. Dar după moartea mamei, nu mai vedeam interesul....

– Și tatăl tău? Și el....

– Nu, trăiește, dar locuiește la Londra. Părinții erau divorțați și acum șase ani s-a recăsătorit.

– Ai familie aici?

– O mătușă și doi veri, atâta tot. Dar am simțit mereu că adevăratele mele rădăcini erau aici, la Longbury. De altfel, aici sunt cei mai buni prieteni ai mei....

– Cineva anume ți-a dat dorința să te reinstalezi în oraș?

Catherine ridică din umeri.

– Nu, nici măcar. În viața mea sentimentală este mai degrabă pustiu de doi ani. Am cunoscut un intern, la Oxford, dar n-a mers. Nu eram încă suficient refăcută de la moartea mamei.

– Atunci, ce te aduce la Longbury? Este ciudat, dar am impresia că este altceva, în afară de faptul că este orașul tău natal. Mă înșel?

Catherine bău o înghițitură de cafea și lăsă ceașca, zâmbind.

– Nu. De fapt, când locuiam aici, făceam parte din trupa de Teatru amator din Longbury – TAL – cum se numește.

– Am auzit vorbindu-se despre ea. Montează piese excelente.

– Da. Este adevărat că au un repertoriu de calitate. De aceea m-am înscris din nou la ei.

– Oh, formidabil! Și joci ceva, acum?

– Nu încă. Repetă "Oliver" pentru vară, dar m-am prezentat prea târziu; castingul se terminase deja. Va fi data viitoare. Până atunci, voi ajuta în culise.

– Ai o specialitate?

– Nu chiar. Îmi place totul – să joc, să cânt.... Am încercat chiar puțină regie.

Lizzie părea sincer impresionată.

– Cu siguranță, este un mod bun de a întâlni lume. Unde locuiești, de fapt?

– Am găsit o casă rustică în Priory Road. Are nevoie să fie puțin restaurată, dar mă voi ocupa de asta puțin câte puțin. Dar am vorbit destul despre mine... Acum, este rândul tău. Locuiești chiar în Longbury?

– Da, în zona Langbury Hights

– Și ești căsătorită?

– Nu. Trăiesc cu prietenul meu. Ne vom căsători cu siguranță într-o zi, dar nu imediat. Oh, apropo.... Iartă-mă, te las două minute.... Uitasem că trebuie să-l sun.

Catherine își termină liniștită cafeaua. Aprecia compania lui Lizzie care, încă de la început, făcuse tot posibilul pentru a-i face plăcută integrarea în serviciu.

Asta o întârea în temeiul întoarcerii sale la Longbury, în timp ce unii o sfătuiseră să n-o facă: "Nu va mai fi același lucru".

Fără îndoială, dar nu era sigură că sperase că va fi. Un post nou, o casă nouă, prieteni noi – iată de ce avea nevoie. Și exact asta i se întâmpla...

– Bună ziua din nou....

Ieșind din visare, Catherine înălță capul. Simon Andrews îi

zâmbea.

– Mă pot alătura duminică?

– Te rog. Dar nu-ți voi ține companie mult timp. Trebuie să fiu din nou sus, în cinci minute.

– Ți-a dat norocul meu, oftă internul. Găsesc o femeie frumoasă părăsită în singurătatea sa și-mi spune că este așteptată în altă parte....

– Abandonată în singurătatea mea? repetă Catherine. Cine a spus asta?

– Părei că te plictisești.

– Adevărat?

– În sfârșit.... Să spunem că erai gânditoare. Gânditoare și vulnerabilă, ca și când aveai nevoie să se aibă grijă de dumneata.

– Nu-l asculta, Catherine, interveni Lizzie revenind la masă. Este un seducător înveterat.

– Posibil.... răspunse Catherine râzând. Dar mărturisesc că ideea de a avea pe cineva care să se ocupe să-mi trateze vulnerabilitatea, nu-mi displace întru totul....

– Pentru că asta ți-a spus? Oh, Simon... Ești lipsit de imaginație, acum?

– Cătuși de puțin. De altfel, Catherine m-a înțeles foarte bine. Nu-i așa, Catherine?

– Absolut. Mesajul era limpede...

– Haide Catherine, să mergem, spuse Lizzie. Ne așteaptă paciențele.

O luară amândouă pe drumul spre serviciul de ginecologie.

– Întotdeauna este așa? întrebă Catherine.

– Întotdeauna. Pentru o relație serioasă, nu l-aș recomanda pe

el....

– Perfect, nu asta caut. Crede ce vrei, dar sunt fericită așa.

Împinseră ușile de la serviciu, când cineva le ajunse din urmă. Catherine își dădu seama cu o ușoară strângere de inimă că era doctorul Grantham. Le depăși adresându-le un semn din cap și se îndreptă spre biroul supraveghetoriei generale.

– Nu vreau să spun că nu mi-aș schimba părerea dacă aș găsi sufletul pereche.... adăugă visătoare, urmărindu-l din ochi pe doctorul Grantham.

Lizzie zâmbi.

– Sper pentru tine că nu spui asta gândindu-te la el. Este complet inaccesibil.

– Bănuiesc.

– De-abia dacă ne remarcă pe noi, muritorii de rând...

În timp ce se apropiau, Glenda Marlow și Paul Grantham ieșiră din birou.

– Trebuie să merg să mă pregătesc, spuse acesta din urmă aruncând o privire la ceas. Dar mai înainte, vreau să-i spun o vorbă pacientei mele, domnișoara McBride. Vii cu mine, Glenda?

– Glenda... strigă Lizzie. Telefon pentru tine!

Glenda îl privi pe doctorul Grantham și deschise mâinile în semn de neputință. Medicul ridică din umeri.

– Nu este grav. O voi vedea singur.

– Vă va însoți Catherine, răspunse Glenda luând telefonul.

Catherine se duse așadar cu el la căpătâiul Ednei McBride pe care o găsiră în pat, tricotând.

– Oh, doctore Grantham.... spuse pacienta văzându-l sosind.

Fosta învățătoare își pierdu subit aerul ursuz în fața zâmbetului

medicului.

– Bună ziua, domnișoară McBride. Vizita mea nu este oficială – voi veni mai târziu să discut cu dumneavoastră despre operație. Dar Glenda, supraveghetoarea noastră generală, mi-a spus că sunteți neliniștită să știți cine vă va fi chirurg.

– Da, într-adevăr. Am crezut că am înțeles încă de la început că veți fi dumneavoastră și am fost lăsată să înțeleg că ar putea fi intenul dumneavoastră.

– Este o eventualitate de care trebuie să ținem cont. Dar țin să vă liniștesc, adăugă el aplecându-se pentru a o bate ușor pe mână. Cu excepția a ceva neprevăzut, mâine dimineață voi fi în sala de operație.

– Oh, mulțumesc, doctore. Voi putea dormi liniștită.

– Foarte bine.

Se întoarce spre Catherine și zâmbetul distrat pe care i-l adresa îi dădu de gândit că nici măcar nu recunoștea în ea pe cea cu care schimbase câteva cuvinte două ore mai devreme.

Lizzie avea dreptate. Pentru el, fără îndoială, toate infirmierele erau la fel. Asta n-o împiedica să-l găsească mereu seducător în costumul său cenușiu-închis. Și Marion Finch avusese de asemenea dreptate: combinația ochilor albaștri și a tâmpelor argintii era realmente irezistibilă....

– Doctorul Grantham a mers special s-o vadă pe Edna McBride? întreabă Lizzie când Catherine se întoarce o clipă mai târziu.

– Da. Voia s-o liniștească, pentru că-i era teamă că n-o va opera el.

– Vezi? Când îți spuneam că este plin de atenții pentru pacientele sale....

– Este adevărat că acest gen de atenție nu se întâlnește la toți medicii... Oh, brancardierii vin s-o ia pe Marion Finch pentru a o duce în blocul operator. Trebuie să plec. Pe mai târziu Lizzie....

Deși sub calmante, Marion nu încetă să stea de vorbă cu ea și cu brancardierii în timpul transportului. Doar când ajunse în sala de operație fu cuprinsă de teamă și mâna sa o strânse cu nervozitate pe cea a Catherinei.

– Nu-ți face griji, Marion, spuse aceasta pe un ton liniștitor. Totul se va desfășura bine.

– Vei fi cu mine când mă voi trezi?

– Bineînțeles. Pe curând.

Marion schiță un zâmbet puțin adormit, dar malițios.

– De acord.... Doctore Grantham, sunt a dumneavoastră, glumi ea.

– Este ceea ce spun toate, răspunse infirmiera din sala de operație care veni s-o ia.

În spatele ei, prin ușile întredeschise, Catherine zări o siluetă îmbrăcată toată în verde care nu s-ar fi distins de celelalte dacă niște ochi incredibil de albaștri n-ar fi strălucit deasupra măștii....

Capitolul 2

Cu Aileen Swan, o ajutoare de îngrijitoare, Catherine se ocupă de Marion Finch la întoarcerea sa din sala de operație. După instalarea pacientei în pat, ea procedă la diferite examene postoperatorii – tensiune, temperatură, puls – apoi verifică transfuzia și perfuzia cu ser fiziologic, cât și buna funcționare a cateterului.

– Aproape am terminat, Marion, spuse când auzi pacienta gemând. Îți voi administra un analgezic și vei putea în sfârșit să dormi.

Încă amețită, Marion încuviință cu o clipire din gene. Cinci minute mai târziu, când terminară, Eileen o pieptănă cu gesturi foarte ușoare și-i așează capul pe pernă. Nu se îndepărtaseră decât câțiva pași, că Marion dormea deja.

La terminarea serviciului, Catherine își schimbă la vestiar uniforma cu o jupă lungă gri-perlă și un pulover galben din bumbac. Își trecu peria prin părul negru. De când îl tunsese, îi venea greu să se obișnuiască, privindu-se în oglindă, cu noua imagine, chiar dacă

toată lumea din jurul său afirma că stilul îi venea de minune și că-i punea în valoare ochii cenușii.

Își studie fața pe care o cunoștea pe dinafară, regretând ca întotdeauna că gura nu-i era puțin mai mare. Cu un oftat resemnat își aranjă peria, își aplică puțin luciu de buze, apoi o luă spre parcaj.

Scotoci în poșetă în căutarea cheilor de la Clioul său, când atenția îi fu atrasă de un Jaguar care își părăsea locul din cealaltă parte a aleii. Cu siguranță, n-ar fi fost interesată de el dacă n-ar fi recunoscut șoferul – seducătorul Paul Grantham. Care nu întoarse nici măcar capul în direcția sa....

Asta nu avea nimic extraordinar. Medicii consultanți nu se amestecau cu personalul fără importanță, își spuse cu ironie. Ca și când ai spune că, la spital, sunt amestecate cârpele cu prosoapele...

Catherine se strecură la volanul micului Renault, gânditoare. Paul Grantham, evident bogat, trebuia să trăiască într-o locuință luxoasă, în care-l așteptau în fiecare seară o soție superbă și doi sau trei copii cu mintea ageră, pe care-i destina carierei de medic, asemenea tatălui, sau de avocat.

Nimic comparabil cu cei ca ea, care avuseseră neșansa să se fi născut de cealaltă parte a barierei, își spuse cu o urmă de cinism, învârtind cheia în contact.

De la întoarcerea sa la Longbury, Catherine se lupta pentru a plăti împrumutul obținut de la bancă pentru cumpărarea casei și restaurarea ei, cât și pentru a reuși să plătească, puțin câte puțin diversele reparații care mergeau de la mașina de spălat, la înlocuirea furtunului de la duș.

Totuși, nu regreta nicio clipă această nebulie. Ratele apăsau greu asupra bugetului său, evident, dar mica moștenire pe care i-o lăsase

mama o ajuta să acopere lunile prea grele. Și acest sacrificiu îi permitea cel puțin să fie acasă. Nu mai avea nevoie să meargă să roage proprietarul să zugrăvească tavanele în roz ca bomboana sau șemineul în verde ca mărul dacă-i venea ideea.

Căsuța era situată la est de Longbury, pe o străduță ducând la vechiul schit, în mijlocul unui rând de cinci case învecinate.

Obloanele verde-închis contrastau cu fațada din tencuială și florile creșteau din abundență în grădina umbrită de frunzele mereu în mișcare ale mestecenilor strâns alăturați. Era chiar și o grădină de zarzavaturi în spate, care da spre bucătărie, unde Catherine descoperise cu încântare mentă, busuioc și cimbrisor.

Vecinii o primiseră cu căldură și perechea de pensionari, din fața casei ei, care nu mai avea mașină, îi propusese chiar s-o parcheze pe a sa în fața grilajului lor.

În fiecare seară, tânăra simțea aceeași încântare ca în prima zi, întorcând cheia în broască și la primirea pe care i-o făcea Mackenzie, pisoii săi cenușii care i se încolăceau de delectare în jurul picioarelor.

– Salut, Mac.... Știu că-ți este foame și că duci lipsă de alintări. Mă ocup imediat de tine, îi spuse aplecându-se pentru a-l mângâia.

Apoi strânse corespondența distribuită după plecarea sa la lucru.

Îi pregăti o porție mare de pate lui Mac, făcu un duș și îmbrăcă niște blugi și un pulover pe gât roșu, pentru a merge să asiste la o repetiție la "Oliver".

Teatrul în care se producea TAL era situat în plin centrul Longburyului, în parcul care traversa râul. Clădirea, nu lipsită de farmec, oferea localurile sale moderne trupelor care se succedau de-a lungul anului. Catherine regretase că nu sosise la timp pentru

castingul la "Oliver", dar cel puțin îi va fi permis astfel să-și perfecționeze experiența tehnică de culise.

Și apoi, se vorbea deja de viitoarea producție "My Fair Lady", pentru care i se sugerase să dea o auditiție în vederea obținerii rolului Elizei Doolittle.

Învățase aproape de copilă actoria. Tatăl său fusese actor și toată lumea era de acord spunând că-i moștenise talentul. Foarte tânără, învățase să danseze, să cânte și să joace cu el, făcând câte un rol foarte mic în spectacolele la care participa el.

Membrii din TAL o primiseră cu brațele deschise când se întorsese în Longbury și-i puseseră imediat la contribuție diferitele talente.

Pentru repetiția din acea seară, era într-un balcon de deasupra scenei, cu regizorul Rod James, în timp ce trupa executa unul din numerele cântate ale piesei. O fată tânără, care interpreta rolul micii vânzătoare cu flori, părea să aibă greutatea cu cântecul "Who Will Buy"?

– Are o voce superbă, murmură Rod, dar nu este în ritm. Crezi că ai putea s-o ajuți?

– Pot să încerc, răspunse Catherine. Cum o cheamă?

– Abbie. Este primul său spectacol cu noi.

Catherine notă pe blocnotes pentru a nu uita, apoi se concentra asupra scenei mari dintre cele două roluri principale, Nancy și Bill Sykes.

Când repetiția se termină, se duse s-o găsească pe Abbie într-o cabină. Tânăra actriță tocmai își aranja partiturile într-un rucsac.

– Abbie? Rod mi-a cerut să vin să te văd în legătură cu cântecul tău.

Abbie avea ochii de un albastru-închis, aproape violet. Cu părul blond ridicat în coadă de cal în vârful capului, părea și mai tânără decât pe scenă. Avu un zâmbet fatalist.

– Presupun că a fost execrabil? Și mă concediază, așa este?

– În niciun caz, răspunse în grabă Catherine.

Avea destulă experiență în materie pentru a bănuî ce simțea Abbie.

– Dimpotrivă, ai o voce foarte frumoasă.

– Dar....

– Dar îți lipsește ritmul. Poate nu este decât o simplă problemă de respirație...

O cută se formă pe fruntea netedă a tinerei actrițe.

– Atunci, ce trebuie să fac?

– Dacă ai veni cu o jumătate de oră mai devreme la viitoarele repetiții, am încerca să facem câteva exerciții. Este posibil?

– Oh da. Ar fi super! Mulțumesc.

– De fapt, mă numesc Catherine. Și cred că ne putem tutui, ar fi mai simplu.

– Nicio problemă.... Faci parte din trupă?

– Da. De fapt acum mult timp, dar m-am mutat. Tocmai m-am întors în Longbury.

Urcau împreună labirintul de culoare în direcția scenei.

– Ai participat la multe spectacole? întrebă Abbie.

– La câteva, "Carousel", "Half a Sixpence".... Ah, uitasem: am jucat Sandie în "Grease".

– Este adevărat?

Abbie era evident impresionată.

– Da. Cu o frumoasă perucă blondă!

– Oh, cât mi-ar plăcea acest rol...

– Poate îl vei avea într-o zi. Cu o voce ca a ta, nu este niciun motiv să nu ajungi la cele mai bune roluri. Te las, trebuie să merg să-l văd pe Rod. Să nu uiți data viitoare, cu o jumătate de oră mai devreme.

După ce-l puse pe Rod la curent cu aranjamentul, Catherine ieși din teatru. În timp ce se îndrepta spre Clioul său, fu brusc orbită de farurile unei mașini care ieșea din locul său.

Se dădu într-o parte pentru a lăsa să treacă un Jaguar gri-metalizat, care-i amintea de cel al lui Paul Grantham. Evident, nu că ar fi văzut vreo legătură. În definitiv, Jaguarul nu avea modele unicate. Probabil erau mai multe în oraș.

***

A doua zi dimineață, Edna McBride fu condusă în sala de operație. Catherine, care o însoți, își dădu seama în clipa în care trebuia anesteziată, că învățătoarea dădea semne de extremă nervozitate.

– Nu te îngrijora, îi murmură Ednei, care se crampona de mâna sa. N-ai niciun motiv să-ți fie teamă. Se va termina foarte repede și apoi te vei simți mult mai bine.

– Mă operează doctorul Grantham, nu-i așa? șopti Edna cu o voce pe care îngrijorarea o făcea răgușită.

– Mă duc să mă asigur.

Catherine înaintă spre sala de operație; imediat, infirmiera veni

înaintea ei.

– Este vreo problemă?

– Nu. Voiam doar să verific dacă doctorul Grantham operează în această dimineață. Domnișoarei McBride îi este teamă că a fost înlocuit.

Infirmiera nu avu timp să răspundă. O voce interveni și Catherine recunoscuse imediat intonațiile calde.

– Mă pregăteam să mă duc s-o liniștesc, spuse Paul Grantham.

Catherine se cufundă din nou în albastrul incredibil al privirii sale. O fracțiune de secundă, avu impresia ciudată că-și amintește, sau că recunoaște ceva nedefinit. Totuși, senzația dispăru imediat, dându-i de gândit că-și imaginase. Paul Grantham nu-și pusese încă masca ce atârna la gât și-i putu remarca tenul bronzat care evoca imaginea plajei mediteraneene.

– Mulțumesc, răspunse ea în cele din urmă. Eu.... ea va fi fericită.

Medicul schiță un zâmbet trecător, înainte de a se duce s-o încurajeze pe Edna și când veni lângă pacientă, Catherine o găsi mult mai calmă.

Se întoarse apoi în serviciu pentru a afla că noua sa internată tocmai sosise.

– Se numește Helen Brooker, spuse Glenda.

– Histerectomie totală, așa este? întrebă Catherine.

– Da. Ține, iată dosarul său.

Catherine îl examinează rapid, superficial.

– Este mai curând tânără, pentru o totală.

– Da. Frotiul era pozitiv și biopsia de asemenea. Doctorul Grantham speră că operația vine la timp.

– Are copii?

– Da. Trei.

– Bine. Mă voi duce s-o văd.

Helen Brooker o aștepta în mica încăpere rezervată discuțiilor, ridică repede ochii de la revista pe care o răsfoia și Catherine fu surprinsă de tenul luminos și ochii ageri ai pacientei, al cărui păr mătășos se ondula cu suplețe la mișcare.

– Bună ziua. Sunteți Helen Brooker?

Tânăra femeie încuviință și-și aținti asupra ei o privire neliniștită.

– Da, într-adevăr, răspunse lăsând revista pe masă.

Gesturile îi trădau nervozitatea.

– Mă numesc Catherine Slade. Trebuie să vă completez dosarul, punându-vă câteva întrebări.

Catherine se așează la masă, deschise dosarul și verifică informațiile deja înscrise, înainte de a aborda antecedentele medicale.

– Ați mai fost grav bolnavă?

– Nu chiar. În afară de bolile copilăriei – varicelă, oreion...

– Operații?

– Mi s-au scos amigdalele când aveam cincisprezece ani.

– Nimic altceva de atunci?

– Nu. Până la biopsie.

– Foarte bine. Acum, câte sarcini ați avut?

– Am trei copii, răspunse Helen, nu fără o anumită mândrie. Doi băieți și o fată de opt, șase și patru ani.

– Fără avorturi spontane sau provocate?

– Am avut un avort spontan înainte de a-l avea pe Joe.

Catherine înscrise informațiile pe formular.

– Bine... Să vedem... Presupun că știți în ce constă histerectomia

totală la care veți fi supusă?

– Mi se va scoate uterul, colul uterin și ovarele, răspunse calm Helen. Doctorul Grantham mi-a explicat, precizând că este vorba de o măsură preventivă. Cancerul a atins deja colul uterin dar, cu puțin noroc, nu va mai progresa.

Catherine fu încântată că Paul Grantham îi expusese lucrurile atât de clar pacientei. Totuși, când înălță capul, remarcă lacrimi în ochii Helenei.

– Există ceva ce ați dori să mă întrebați? spuse în cele din urmă. Helen încuviință din cap.

– Da. După operație... voi avea perfuzii, electrozi, ceva de genul acesta?

– Vei avea cu siguranță o perfuzie cu ser fiziologic și poate o transfuzie sanguină. Vei avea de asemenea un dren și un cateter – cel puțin când vei reveni din blocul operator.

Helen se strâmbă.

– Nu-i îmbucurător.

– Nu, dar toate astea vor contribui la restabilire. Serul va preveni deshidratarea, ea însăși foarte neplăcută. Sângele îl va înlocui pe cel pe care-l vei pierde în timpul operației; drenul va permite organismului să se elibereze de resturi provenind de la rană și cateterul te va scuti să suni de fiecare dată când vei avea nevoie să urinezi.

Helen avu un zâmbet crispat.

– Evident, privind din acest unghi, nu pot decât să mă bucur. Și durerea?

– Va fi atent controlată, nu te teme. Ți se va administra o premedicație cu două ore înainte de operație și, la trezire, vei avea

dreptul la analgezice puternice care te vor adormi din nou.

– Generalistul meu m-a prevenit că voi petrece aproximativ o săptămână în spital...

– Este media, pentru o histerectomie. Apoi, când te vei întoarce acasă, va trebui să nu faci eforturi câteva săptămâni. Te-ai organizat să te ajute cineva să te ocupi de copii?

– Soțul meu va fi acolo, iar mama locuiește la câteva străzi de noi. Toți trei, ar trebui să ne descurcăm.

– Mai ai întrebări, Helen?

– Nu cred...

Se gândi.

– Ah da... Copiii ar putea veni să mă vadă?

– Firește. Supraveghetoarea generală preferă totuși să reducă vizitele la două persoane o dată. Și, pentru prima seară, te sfătuiesc să nu-ți primești decât soțul. Acum, dacă ești gata, te voi însoți la pat și-ți voi lua temperatura, pulsul și tensiunea. Îmi va trebui de asemenea o probă de urină.

– Îl voi vedea pe doctorul Grantham înainte de operație? întrebă Helen, ridicându-se pentru a o urma.

– Da. Va trece să te vadă mai târziu. Doctorul Patel, anestezistul, va trece de asemenea să te examineze.

Urcară aleea centrală a sălii și Catherine se opri în fața unui pat, separat de celelalte printr-o draperie.

– Iată. Te las să te instalezi și voi reveni în zece minute.

În timp ce trecea prin fața biroului infirmierelor, Catherine se întâlni cu Lizzie, al cărei zâmbet o intrigă.

– Ce te face atât de fericită? Este.... Oh, nici măcar nu știu prenumele prietenului tău....

– Scott. Dar nu, el n-are nimic de-a face cu asta. Oricum, nu astăzi. Este Rosy Sannders.

– Cazul cu trompele înfundate?

– Da. Doctorul Grantham a anunțat-o că i-a curățat trompele și că nimic nu se va mai opune de acum unei sarcini. Soțul său a venit s-o ia... Ar fi trebuit să-i vezi.... Radiau.

– Este atât de plin de satisfacții să vezi pacienții întorcându-se fericiți acasă, oftă Catherine. Sper că femeia care tocmai a sosit va avea tot atâta noroc.

– Cine este?

Lizzie privi numele de pe dosarul pe care-l ținea Catherine în mână.

– Oh, Helen Brooker.... Da, îmi amintesc de ea. A venit recent pentru o biopsie. Cred că este pozitivă?

– Da. Trebuie să sufere o totală, mâine. Din ce mi-a spus, doctorul Grantham i-a vorbit despre o măsură preventivă.

– Să ne dorim să fie făcută la timp. Are copii mici?

– Trei.

– Mmm.... În sfârșit... Aici se văd miracole în fiecare zi, mai ales când Paul Grantham participă la ele.... De fapt, Scott mă ia după lucru și vom bea un pahar cu prietenii la bar. Ce-ai spune să vii cu noi?

– De acord. Dar nu voi rămâne mult. Este repetiție la "Oliver" și am promis să ajut o tânără cântăreață.

Aruncă o privire la ceas.

– Deja?... Iartă-mă, trebuie să mă grăbesc. Am să-i fac controlul Helenei și Edna McBride trebuie să revină apoi din blocul operator.

Tocmai terminase cu Helen când Edna fu adusă în serviciu.

Aceasta fu imediat culcată în patul pe care Eileen îl făcuse din nou.

– A rămas destul timp în sala de trezire, explică infirmiera de la sala de operație. Și-a revenit mai greu. Dar acum este mai bine.

Catherine luă foaia de observație și citi că Edna trebuia să fie controlată la fiecare jumătate de oră.

– Va fi instalată confortabil și răcorită, îi spuse Eileenei.

Având grijă să nu deranjeze perfuzia și cateterul, îi scoaseră Ednei cămașa murdărită în timpul operației, o spălară cât de bine putură și o îmbrăcară cu o cămașă curată.

– Mi-e sete, murmură pacienta când terminaseră.

– Încă nu poți să bei, Edna, dar îți voi umezi buzele. Apoi îți voi lua tensiunea, după care îți promit că te vom lăsa în pace să dormi.

– Slavă Domnului, răspunse Edna cu o voce care de-abia se auzea.

Catherine scotea brasarda tensiometrului de pe brațul Ednei, când percepu un ușor zgomot de pași în spatele ei. Se întoarse și-l văzu pe Paul Grantham, acum în halat alb, care se opri la picioarele patului. Epuizată, Edna închise ochii.

– Cum se simte? întrebă el studiind foaia de observație.

– Bine, doctore Grantham, dar foarte obosită. Aparent, doarme deja.

Ochii Ednei se redeschiseră imediat.

– În niciun caz.

– Ah, domnișoară McBride.... spuse medicul apropiindu-se de ea. Sunt fericit să vă văd întoarsă printre noi. Cu siguranță, veți fi mulțumită să aflați că operația a reușit peste așteptări. Nu va mai trebui să aveți necazuri cu incontinența sau infecțiile urinare

repetate.

– Mulțumesc, doctore Grantham. Mulțumesc mult.

– Plăcerea a fost de partea mea, domnișoară McBride, răspunse medicul cu un zâmbet ușor amuzat. Acum, spuneți-mi.... Vă doare?

– Este suportabil.

– Perfect.... Infirmiera va avea grijă să nu se înrăutățească.

Catherine avu dreptul la o scurtă înclinare din cap înainte ca el să se îndepărteze. Zâmbetul fermecător pe care-l rezervase pacientei, dispăruse.

Oare o văzuse măcar? Era gata să parieze că, dacă ar fi fost întrebat, ar fi fost incapabil s-o descrie. Cu siguranță, nu va remarca niciodată femeia sub uniforma infirmierei.....

Capitolul 3

Catherine trecuse mai întâi pe acasă să se schimbe și să-i dea de mâncare lui Mac, pentru a putea merge direct de la barul unde sosea, la teatru.

– Aici suntem!

Catherine miji ochii pentru a scruta penumbra barului.

În spatele sălii, Lizzie stătea în ușa a ceea ce părea să fie o terasă și-i făcea semn. Catherine observă în spatele ei mese de lemn și umbrele de soare colorate.

Croindu-și drum prin sala plină de fum, se alătură tinerei femei afară. Pe terasa scăldată în lumina blândă și aurie a ultimelor raze de soare, patronul de la "Cat and Fiddle", care circula printre clienți, părea la fel de popular ca localul său.

– Avem o masă, anunță Lizzie. Simon a sosit mai devreme și a rezervat una.

– Simon Andrews? Este aici?

– Da. Nu era foarte entuziasmat, dar când a aflat că vii tu...

Câțiva membri din personalul spitalului erau așezați în jurul unei mese rotunde. Simon, desigur, și un bărbat cu părul aproape ras, care presupuse că era Scott, ca și Lauren Keating, o infirmieră din serviciul lor. Era de asemenea Maggie Forman, o internă din anul doi și un alt tânăr pe care Catherine încă nu-l văzuse vreodată.

Simon sări în picioare.

– Catherine! Încântat să te primesc printre noi. Cunoști pe toată lumea?

– Nu, răspunse Lizzie în locul său. Și fără fasoane între noi. Aici, toată lumea se tutuiește. Catherine, ți-l prezint pe Scott. Este infirmier. Și acolo, este Julian Farnbank. Julian este supraveghetor la urgențe. Pe ceilalți i-ai cunoscut deja.

– Ce bei? Eu fac cînste.

Catherine privi consumațiile deja servite pe masă.

– Un pahar de vin alb.

– Vino să te așezi aici, spuse el, oferindu-i scaunul. Voi lua altul când mă întorc.

Lizzie îl urmări din ochi în timp ce se ducea spre bar.

– Chiar i-ai plăcut, glumi ea. Nu se mai poate stăpâni.

Sub privirile celorlalți, Catherine își simți obrajii îmbujorându-se.

– Sper că i-ai spus că nu pot rămâne.

– Ai întâlnire cu iubitul tău? Întrebă Maggie, cu un puternic accent canadian de care nu reușise să scape niciodată.

– Nu. Trebuie să merg la teatru.

– Catherine face parte dintr-o trupă, explică Lizzie.

– TAL? interveni Julian, cu un aer interesat. Și eu fac parte din ea. Dar nu joc în piesa care se prezintă acum.

– Nici eu. Deocamdată, mă mulțumesc să ajut în culise.

– Catherine a jucat deja mici roluri, spuse Lizzie.

Julian se rezemă cu coatele pe masă pentru a se apleca spre Catherine.

– Este adevărat? Ce?

Amândoi discutau despre spectacolele la care participaseră când Simon se întoarse cu paharul Catherinei.

Treptat, conversația devie spre alte subiecte, pentru ca, în mod inevitabil, să se stabilească asupra celui care îi lega pe toți: spitalul.

– Este incredibil! exclamă Lizzie. Ne petrecem toată ziua în acest spital și, când avem în sfârșit ocazia să putem ieși, oare ce facem? Ne grăbim să povestim întâmplări cu pacienți și medici...

– Ați văzut cât de bronzat este Grantham? întrebă Lauren. S-ar spune că-și petrece toate weekendurile în Bahamas...

Catherine se încordă ușor și ciuli urechile. I-ar fi fost greu să explice motivul acestui brusc interes pentru seducătorul medic, dar se descoperi avidă subit de informații în ceea ce-l privea.

– Nu. Are o vilă în Spania, explică Lizzie.

– De unde știi? întrebă Maggie. Sincer, Grantham nu este genul care să se confeseze infirmierelor...

– O știu de la internul său, Keith Prowse.

Catherine trebui aproape să-și muște limba pentru a reține întrebările care-i ardeau buzele. Era căsătorit? Unde locuia? Avea hobbyuri?

Apusul se instalase ușor când își termină vinul.

– Pleci deja? spuse Simon văzând-o ridicându-se.

Catherine zâmbi.

– Da, îmi pare rău. Mulțumesc pentru băutură.

– Poți să treci pe aici când vrei, interveni Maggie. Îl vei găsi

întotdeauna pe unul dintre noi...

– De acord. Îmi voi aminti de asta.

Simon se ridică și el.

– Te conduc la mașină, îi declară pornind în urma sa. Păcat că trebuie să pleci deja. La ce oră ieși de la teatru?

– În principiu pe la ora zece, dar...

– Poate aș putea veni să te iau pentru a merge să mâncăm undeva?

Ea scutură din cap.

– Nu, nu cred.... Știi, după zile ca asta – spital și teatru – sunt frântă de oboseală.

– Înțeleg. Dar presupun că ai seri libere? Ce ai spune de o cină cu mine într-una din aceste seri?

– De ce nu?

– Atunci, vom stabili o zi. Pe mâine.

Catherine se îndreaptă spre Clioul său și, când demară, văzu că el o urmărise din ochi. O salută cu un gest căruia tânăra femeie îi răspunse zâmbind.

Seducător sau nu, își spuse ieșind din parcare, era foarte plăcut. Dar nu era sigură că el căuta altceva decât o simplă prietenie, chiar dacă ultima ei aventură sentimentală fusese în urmă cu ceva timp. Greg Travers, lucra în calitate de intern în același spital, la Oxford. Petrecuseră clipe plăcute împreună, dar știuseră amândoi încă de la început că n-aveau nimic de așteptat de la relația lor. Se despărțiseră după câteva luni în termeni foarte buni și continuau să-și scrie cu ocazia sărbătorilor. De atunci, nu cunoscuse pe nimeni altcineva. Cel puțin nu în mod serios.

Poate acest celibat prelungit era pe punctul de a lua sfârșit.

Simon Andrews corespundea destul de bine tipului său de bărbat – brunet, ochi negri, distins și nostim. Și apoi, câteva seri între patru ochi nu-i angajau la nimic.

Dar atunci, de ce simțea acea reticență imediat ce se gândea la o relație amoroasă? Senzația era trecătoare, poate ca imaginea unui vis la trezire.

Nu era prima dată când apărea. Era ca și când i se șoptea că ceva, sau mai degrabă cineva o aștepta pentru a-i umple golul din suflet. Și de la întoarcerea la Longbury, această impresie se intensificase.

Oare Simon putea fi acel cineva? Fără să-și poată explica, se îndoia de asta.

Îndepărtă aceste gânduri când intră în teatru. Se conta pe ea pentru a face o treabă care-i cerea toată concentrarea.

Abbie era punctuală și amândouă se instalară în colțul scenei, unde se afla pianul. Așezându-se pe taburet, Catherine o încurajă pe adolescentă să facă niște game.

– N-am făcut asta niciodată, recunosc Abbie.

– Este o greșală. Și poate este chiar cauza problemei tale. Toți artiștii au nevoie să-și încălzească vocea înainte de a cânta, altfel coardele vocale sunt prea solicitate. Vom începe prin game simple și te vei gândi la respirație și la locul de unde îți vine suflul. Celălalt lucru important, desigur, este practica. Sper că te antrenezi cu regularitate acasă...

Abbie ridică din umeri.

– Nu chiar. De fapt, tata nu vede asta cu ochi buni.

– Ce? Faptul că tu cânți?

Această fată tânără avea o voce splendidă și Catherine nu înțelegea cum să vrei să împiedici un asemenea talent să se exprime.

– Asta mai ales pentru că... îi este teamă că-mi voi întrerupe studiile pentru a mă produce pe scenele din West End din Londra, sau chiar pe Broadway.

– Ceea ce, bineînțeles, n-ai să faci? Întrebă Catherine cu viclenie, pentru a afla adevărul.

Abbie plecă ochii.

– Ca să fiu sinceră.... mi-ar plăcea mult să urmez niște cursuri de teatru.

– Aceste școli preferă în marea majoritate a cazurilor ca elevii lor să aibă un bun nivel de studii.

– Da, știu.... oftă Abbie.

– Și ce crede tatăl tău despre asta? Dacă-ți obții diploma și ești acceptată la un curs de bună reputație, crezi că te-ar lăsa să-l faci?

– Este posibil. Dar nu sigur... Nu-i place teatrul.

– Ascultă.... Cel mai bine este să vină să te vadă în acest spectacol. Poate după aceea își va schimba părerea. Haide, trebuie să ne apucăm de treabă.

Întoarse paginile partituri.

– La trei, începi. Unu.... doi....

O jumătate de oră mai târziu, Catherine i se alătură lui Rod în sală, pentru a urmări repetiția cu el și a-și nota sugestiile pe un blocnotes.

După cântecul "Who will buy?" al lui Abbie, Rod se întoarse spre ea.

– Nu știu ce i-ai făcut, dar a fost mult mai bine.

– Nu-și încălzea vocea și nu cunoaște nimic despre respirație. Am insistat de asemenea asupra importanței vocalizelor în fiecare zi, dacă vrea să ajungă la un nivel superior.

– Catherine, Providența te-a adus în drumul meu... Din întâmplare, n-ai dori să servești și altora de îndrumător?

– De ce nu? Din moment ce s-a stabilit că n-am nicio calificare pentru a predă.

– Poate nu, dar știi mai mult decât trei sferturi din oamenii de aici.

– Abbie îmi spunea adineauri că tatăl său nu este prea încântat s-o lase să cânte.

– Da, știu. Părinții sunt întotdeauna mai mult sau mai puțin sursa problemelor. Cu ei este sau albă, sau neagră. Fie îți pun odrasla lor în brațe pentru a le da rolul principal, în timp ce este clar că puștiul nu este pregătit, fie refuză s-o lase și trebuie să te lupți pentru a-i convinge de talentul excepțional al copilului minune.

– Și pentru Abbie, a trebuit să te lupți?

– M-am dus să-i vorbesc tatălui său pentru că venise la audiere fără știrea lui. N-a sărit în sus de bucurie când l-am anunțat că intenționez să-i dau rolul fiicei sale, asta este sigur. Înainte de toate, vrea ca ea să-și termine școala... Iar eu sunt mort de teamă la ideea de a-l vedea retrăgând-o pe Abbie din distribuție în ultima clipă.

– N-ar fi prima care învață și joacă în același timp. Crezi că ar ajuta dacă aș merge eu să-i vorbesc?

– Cine știe? Poate te va asculta mai mult decât pe mine. Cred că vine s-o ia după repetiție...

– De acord. Voi vedea dacă pot să-l găsesc.

Catherine se grăbi spre ieșire. Fără îndoială, Abbie nu părăsise încă teatrul și, cu puțin noroc, va reuși să-l întâlnească pe tatăl său chiar în acea seară.

Artiștii se împrăștiară prin parcajul cufundat în întuneric și

Catherine se temea să n-o observe pe adolescentă. În sfârșit, părul său blond străluci în lumina unui felinar. Tânăra fată își aranja lucrurile în portbagajul unei mașini.

Rapid, Catherine traversă parcajul în direcția sa, ignorând total ce-i va spune tatălui ei. Fără îndoială, ar fi mai înțelept să-l convingă să asiste la o repetiție. Măcar își va putea da seama singur de talentul fiicei sale.

Abbie era pe punctul să se urce în mașină când i se alătură.

– Catherine? spuse ea mirată. Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Mi-ar fi plăcut doar să-i spun o vorbă...

Înainte de a putea să termine fraza, geamul șoferului coborî încet și în lumina palidă a felinarului Catherine descoperi fața impasibilă a lui Paul Grantham.

Stupefiată, rămase fără grai, mulțumindu-se să-l privească. În schimb el o măsură cu răceală, fără ca nimic din expresia sa să indice că-și ațintise deja privirea asupra ei.

– Doctor Grantham, spuse în sfârșit tânăra femeie. Nu știam că...

– Vă cunoașteți? întrebă Abbie peste acoperișul Jaguarului.

Într-adevăr, doar în acea clipă Catherine recunoscuse mașina – Jaguarul gri-metalizat.

Era evident că Paul Grantham n-avea nicio intenție să răspundă. Cu mâinile pe volan, privea drept înainte, fără să manifeste nicio emoție, oricare ar fi fost ea.

– Lucrăm împreună, spuse tânăra femeie. În sfârșit.... în același spital, se corectă jenată.

– Și tu ești medic? Nu știam!

– Nu medic, infirmieră.

Abbie se aplecă prin portieră.

– Aceasta este Catherine, tată. Ți-am vorbit de ea, îți amintești? Mă ajută, pentru vocea mea.

– Cum aș fi putut să uit? răspunse el.

Apoi întoarse spre Catherine o privire puțin sarcastică și aceasta înghiți în sec, cu greu.

– Voi ai să-mi spui ceva? întrebă Abbie.

Catherine schiță un zâmbet crispat.

– Da, dar... poate aștepta.

Paul Grantham avu un gest de nerăbdare.

– În acest caz, să nu ne pierdem timpul, Abbie. Trebuie să mergem să-l luăm pe Theo de la gară.

Catherine se dădu înapoi în timp ce Abbie urcă în Jaguar.

– Pe curând, Catherine! exclamă ea.

– Pe curând, repetă aceasta slab.

Paul Grantham o salută cu o imperceptibilă înclinare din cap și Catherine rămase încremenită o clipă, urmărind cu ochii Jaguarul care se îndepărta pe alee.

Apoi, după ce-și recuperează lucrurile din teatru, ajunse la mașina sa și rămase mult timp nemișcată, cu ochii închiși și capul rezemat de mapă.

Acum, când se gândea mai bine, exista o asemănare între tată și fiică: albastrul incredibil al ochilor lor... Poate ar fi fost mai puțin descumpănită dacă și-ar fi dat seama.

Dar surpriza nu explica acest curios sentiment de slăbiciune pe care-l încerca acum. De ce? În ce fel îi afecta personalitatea această descoperire?

Așadar, Paul Grantham era căsătorit și tatăl unei adolescente, dar nu era oare inevitabil pentru un bărbat de vârsta sa, în plus chirurg

eminent, să aibă o familie?

Da, evident. Totuși, între a presupune ceva și a avea confirmarea unui lucru, era o mare diferență.

Și de ce o deranja să-l știe căsătorit? Era ca și când nutrise planuri în privința sa – ceea ce ar fi fost ridicol. Era mult mai în vârstă decât ea, ceea ce nu era un obstacol de netrecut, dar îi era patron, șeful serviciului în care lucra. O barieră dintre cele mai grele de trecut, făcuse experiența și acum, interdicția supremă: era un bărbat căsătorit...

Scutură din cap. Dar la ce se gândea? Hotărâtă să-și revină, se gândi la Abbie. La talentul și cariera lui Abbie, al cărui tată nu era altul decât șeful atotputernic al serviciului de ginecologie în care lucra.

Ar putea să încerce să-i vorbească despre fiica sa și să-l convingă s-o lase să joace în spectacol. Faptul că nu-i era pe deplin străin, poate i-ar ușura sarcina.

***

În noaptea aceea îl visă. Visul începu printr-un coșmar, pentru că era urmărită de un agresor invizibil, până când un al doilea personaj intervenea – însuși Paul Grantham. După ce o salvase, o strânsese în brațe, o sărutase și făcuseră dragoste...

Se trezi în mijlocul nopții, scăldată în transpirație și cu inima bătând să-i spargă pieptul. Visul fusese atât de real, încât îi trebui un timp înainte de a-și da seama că era în propriul pat și singură.

O cuprinse dezamăgirea că acea scenă nu fusese decât un vis și simți din nou acea senzație că ceva o aștepta aici, la Longbury.

Totuși, la lumina zilei, visul i se păru oarecum ridicol și fu fericită să și-l poată alunga fără prea mare greutate din minte și să se concentreze asupra muncii imediat după sosirea la spital.

Din păcate, frumoasele hotărâri se topiră ca zăpada la soare când Paul Grantham, ieșind din biroul infirmierelor, se îndreptă direct spre ea. Simți că i se usucă gâtul.

– Domnișoară Slade?

– Da, doctore Grantham? răspunse ea, cuprinsă subit de ideea bizară că și el avusese același vis ca ea.

– Mi-ar plăcea să vă văd în biroul meu, vă rog.

Catherine își simți inima tresărind în piept.

– Foarte bine. Când doriți....

– Imediat.

Capitolul 4

Catherine îl urmă pe Paul Grantham în biroul său.

– Nu va dura mult, spuse medicul închizând ușa după ea.

Puțin îngrijorată, tânăra femeie se așează pe scaunul care i se indicase.

– Presupun că doriți să-mi vorbiți despre Abbie.

De fapt, își imaginase că dacă ar fi fost vorba despre munca sa, i-ar fi comunicat observațiile prin intermediul supraveghetorei generale.

– Într-adevăr....

Catherine ar fi preferat să ia și el loc, dar alesese să rămână în picioare.

În acea dimineață ochii îi păreau aproape cenușii – asemenea unei mări sub un cer furtunos – și parcă își pierduseră strălucirea obișnuită.

Oare își rezerva farmecul doar pacienților? se întrebă Catherine, conștientă încă o dată de distanța pe care medicul o impunea între

ei. Brusc, îi reveni în memorie visul său. Atunci nu fusese atât de rece cu ea. Dimpotrivă...

Dar era prost ales momentul de a-și lăsa imaginația să rățăcească. Își reveni rapid.

– De fapt, și eu voiam să vă vorbesc despre ea.

– Adevărat?

Tonul era politicos, dar ochii rămăseseră reci.

– Atunci, începeți prin a-mi spune exact ce prostii i-ați vârat în cap.

– Prostii? repetă Catherine, descumpănită.

– Da, domnișoară Slade. Ați auzit perfect.

Tânăra femeie inspiră profund. Devenea evident că acest bărbat avea convingeri care nu vor fi clintite cu ușurință. Va trebui să se bată.

– Doctore Grantham, pot să vă asigur că dacă cineva s-a distrat vârandu-i prostii în cap fiicei dumneavoastră – lucru de care mă îndoiesc, îmi pare prea inteligentă pentru a se lăsa influențată – cu siguranță nu sunt eu aceea.

– În acest caz, faceți-mă să înțeleg.... Cine i-a sugerat să urmeze cursuri de artă dramatică, dacă nu dumneavoastră?

Catherine se foi pe scaun.

– Da.... într-adevăr, eu, dar....

– Mulțumesc, domnișoară. Este confirmarea pe care o așteptam.

– Dar această sugestie nu este deloc stupidă! protestă Catherine.

Am evocat doar posibilitatea. Știți măcar cât este de greu să fii admis în acest gen de școală?

– Nu, și nu mă interesează.

Tânăra femeie oftă. Răceala sa exasperantă sfârși prin a învinge

teama pe care i-o inspira.

– Poate ați prefera ca fiica dumneavoastră să-și abandoneze studiile pentru a fugi să se ascundă la Londra?

– Bineînțeles că nu. Este ridicol.

– În acest caz, ar trebui....

– Dar nu există niciun pericol să se întâmple asta, o întrerupse el. Abigail trebuie să termine școala înainte de a alege universitatea la care își va continua studiile. Ne-am gândit deja împreună la o carieră medicală.

– Și ce faceți cu talentul său de cântăreață? Intenționați să-l ignorați pur și simplu?

Medicul ridică din umeri.

– Nu neapărat, dar nici nu voi căuta să-l încurajez. N-ar trebui să fie niciodată mai mult decât un divertisment.

– Dar fiica dumneavoastră are un real talent, domnule Grantham. Dintre cele care nu se întâlnesc în fiecare zi. Ar trebui, dimpotrivă, să-l stimulați.

– Eu voi fi cel care va decide asta. Dar vă pot asigura că nu voi acționa decât în funcție de interesele sale.

– De interese, dar de dorințe? replică prompt Catherine.

Bărbatul acesta era într-adevăr insuportabil. Oare cum îl putea găsi seducător?

– Ați încercat măcar o clipă să participați la ce face? Știți cel puțin ce rol joacă în spectacol? Ați auzit-o măcar cântând?

– Desigur. Are o voce plăcută și....

– Plăcută! repetă ea indignată. Asta este tot ce găsiți să spuneți? Are o voce splendidă! Va mai trebui încă lucrată, dar....

– Am asistat la o reprezentație când era în corul școlii.

Catherinei îi era greu să se stăpânească. Aroganța lui îi dădea dorința să-l scuture.

– Domnule Grantham, vă sugerez să veniți să vedeți o repetiție pentru a judeca singur capacitățile fiicei dumneavoastră.

– Tocmai, să vorbim despre aceste repetiții.... Îi iau tot mai mult timp și încep să-i influențeze tobligațiile școlare...

– Sunt indispensabile. Nu se montează un spectacol fără să se repete.

Ridicase tonul și făcu un efort pentru a se calma. Dacă nu era atentă, se va afla curând fără slujbă.

– Ei bine? Veți veni într-o seară s-o vedeți?

– Regizorul nu va avea obiecții? Presupun că n-are obiceiul să invite familiile înainte de reprezentațiile publice?

– Pentru a o păstra pe Abbie, este gata la orice concesii.

Paul Grantham se gândi o clipă.

– Voi vedea, spuse în cele din urmă. Abbie mi-a spus că-i dați niște lecții.

– Nu chiar lecții, deoarece nu sunt calificată pentru asta. Să spunem că o sfătuiesc.

– Înțeleg. Bine... Domnișoară Slade, vă mulțumesc pentru interesul pe care-l purtați fiicei mele, dar acum cunoașteți părerea mea în legătură cu acest subiect.

Catherine se ridică și, fără să adauge nimic, trecu de ușa pe care medicul tocmai o deschise pentru ea.

Pe culoarul care ducea în serviciul său, încercă să-și înăbușe mânia care o cuprinsese. Lizzie, care examina cu atenție un dosar în fața mesei, ridică din sprâncene văzând-o sosind.

– Bună... Glenda mi-a spus că Grantham a vrut să te vadă. Nimic

grav?

– Ce tip insuportabil.... mormăi Catherine printre dinți.

Lizzie o privi cu uimire.

– Cine? Grantham? Ce voia de la tine? Sper că n-avea nimic de reproșat muncii tale?

– Nu. Este din cauza fiicei sale...

– Fiicei sale?

Catherine îi prezentă rapid faptele. Lizzie făcu ochii mari.

– Și nu vrea ca ea să cânte?

– Nu. Aparent, nu suportă ideea că Abbie poate să frecventeze lumea artistică.

– Iartă-mă, dar teatrul din Longbury nu este tocmai Hollywood.

Catherine zâmbi. Să se destăinuie lui Lizzie, îi permisesese să-și regăsească în sfârșit calmul.

– Știu, dar cred că se teme de ce s-ar putea întâmpla. Își dă seama bine că Abbie se gândește mai mult sau mai puțin la o carieră în teatru.

– Și crezi că are talentul necesar pentru asta?

– Oh, da... Fără nicio îndoială. Dar tatăl nu vede astfel lucrurile... Are alte planuri pentru fiica sa – de exemplu, din întâmplare, studii medicale.... N-aș fi surprinsă s-o oblige să iasă din piesă.

– De acord, dar tot nu înțeleg de ce s-a luat de tine, remarcă Lizzie.

– Pentru că, după el, i-aș fi vârât prostii în cap, după cum spune.

– Oh, înțeleg... Ia spune, aparent nu este la capătul necazurilor cu fiica sa. Ce vârstă are?

– Paisprezece ani. Și arată ceva mai mult când este pe scenă...

– Îmi pare rău că vă întrerup, dar pot să sper să vă văd muncind

puțin astăzi? le ironiză Glenda Marlow venind spre ele.

Catherine avu un zâmbet de scuză.

– Îmi pare rău, Glenda. Este vina mea.

– Nu-i grav, dar nu mai avem timp de pierdut. Helen Brooker va fi dusă în blocul operator și Edna McBride așteaptă îngrijiri.

– Am plecat.

Catherine o găsi pe Edna așezată în pat, citind rugăciunile de vindecare rapidă pe care tocmai i le adusese o prietenă.

– Arăți mai bine astăzi, Edna, spuse pe un ton vesel.

– Se poate, dar voi fi mulțumită să mă pot întoarce acasă.

– Ai răbdare. De-abia ai fost operată. Te-ai ridicat în dimineța asta?

– Da, m-am dus să mă așez pe scaun în timp ce mi se schimba patul.

– Foarte bine. În câteva minute, Eileen și cu mine îți vom face toaleta. Te doare undeva?

– Nu.

– Ba da, răspunse Marion Finch din patul vecin. O doare, dar refuză să admită asta. I-am spus totuși să-ți vorbească. Altfel, nu văd cum ai putea s-o ajuți.

Catherine se întoarse spre Edna care, cu un aer supărat, plecase ochii.

– Ei bine, Edna, îți pun din nou întrebarea: ai dureri?

Edna oftă, iritată:

– Da... Dar n-am obiceiul să mă plâng.

– Mă voi asigura că ți se va administra un analgezic mai puternic. Te pot totuși liniști: te-ai descurcat foarte bine. Deja nu mai ai perfuzie și ai reușit să te ridici.

– Mă grăbesc să scap de cateterul ăsta îngrozitor, bombăni Edna, evident greu să se stăpânească.

– Dată fiind gravitatea operației, va dura puțin mai mult.

Prinzând privirea Catherinei, Marion arată compartimentul Helenei Brooker, ale cărui perdele fuseseră trase.

– Cum se simte?

– Nu prea rău. Se odihnește înainte de a merge în blocul operator. Cât timp sunt aici, Marion, vrei să încerci să mergi până la baie?

– Da, voi încerca, dar nu imediat.

– Una dintre noi te va ajuta când vei fi pregătită. Altfel, îți vom face toaleta aici, ca și altădată.

Când Eileen și Catherine terminară să se ocupe de Edna, era deja ora vizitei.

Catherine își dădu seama că se temea să-l revadă pe Paul Grantham. Îl părăsise furioasă și el nu putea ignora asta. Dar acum, când avusese timp să se calmeze, se temea că depășise limitele.

Nu era admisibil ca o infirmieră să ridice în acest mod tonul la un șef de serviciu, mai ales pentru a se amesteca în educația fiicei sale.

Bătea cu palma pernele Ednei, când percepu un zgomot ușor venind din compartimentul Helenei Brooker. Ridică discret perdeaua și avu confirmarea bănuielii sale: Helen plângea.

– Helen? Întrebă încet, intrând în compartiment. Pot să te ajut?

Helen scutură din cap și luă o batistă pusă alături de ea, pentru a-și șterge ochii.

– Îmi pare rău, murmură pacienta. Este peste puterile mele. Mi-e atât de teamă că vor crește fără mine copiii mei....

– Helen, nu....

– Nu, nu-mi spune că sunt stupidă. Nu sunt nicio puștoaică, nici proastă. Am citit mult despre cancerul ovarian. I se spune "ucigașul tăcut", nu-i așa?

– În cazul tău, esențialul este să fii optimistă. Sunt șanse mari ca această operație să rezolve definitiv problema.

– Dacă nu există metastaze....

– Trebuie să te agăți de ideea că nu există.

Helen oftă profund.

– Da, știu. Și-mi dau seama de asemenea că sunt pe mâinile unui chirurg excelent. Doctorul Grantham a spus că va veni să mă vadă înainte de operație.

– Probabil va trece pe aici peste puțin timp. Apoi, ți se vor administra calmante care te vor ajuta să te relaxezi.

– Crezi că-i voi putea telefona soțului meu, înainte?

– Desigur. Ți voi aduce telefonul mobil.

– Aș prefera să am puțină intimitate.

I-o indică din privire pe Marion Finch, de cealaltă parte a perdelelor de unde puteau urmări interminabila poveste a familiei sale pe care i-o spunea Ednei.

– O voi întreba pe supraveghetoarea generală dacă poți folosi biroul nostru.

– Mulțumesc. Îmi imaginez că soțul meu, Collin, trebuie să fie în această dimineață într-o stare și mai proastă decât a mea. Și trebuie să se ocupe de copii.

– Voi rezolva asta, promise Catherine, care se ridică pentru a pleca. Perdelele trebuie să fie deschise pentru vizită și aud medicii care sosesc... Pe mai târziu, Helen.

– Sper să fie și chirurgul meu preferat cu ei, exclamă Marion în

timp ce Catherine trecea prin fața ei.

– Nu este niciun motiv să nu fie, răspunse aceasta din urmă, distrată.

Spre marele său regret, de altfel, se gândi ea cu un oftat resemnat. Ar fi preferat mai degrabă să fie însărcinată cu o misiune în China sau în Siberia!

Într-adevăr, Paul Grantham era în fruntea micului grup care înainta în serviciu. Catherine se pregătea să se eschiveze, dar nu avu această șansă, deoarece Glenda Marlow îi ceru să însoțească vizita.

Neputându-se sustrage fără să dea explicații, nu avu de ales decât să se supună. Dumnezeu știa cât de incomodă era situația pentru ea. După altercația din acea dimineață, își pierduse cu totul anonimatul în ochii chirurgului, ceea ce s-ar putea să regrete amar.

Totuși, cu pacientele, doctorul Grantham își desfășură farmecul obișnuit. Catherine își stăpâni un zâmbet văzând aerul radios al lui Marion Finch când se opri în fața patului său.

– Văd că vă simțiți mai bine, doamnă Finch, remarcă medicul.

– Oh da, doctore. Deja mă simt mai în formă decât ieri.

– Și asta nu va putea decât să se amelioreze. Trebuie totuși să aveți răbdare, dar vă promit că peste puțin, veți putea relua viața.... fără restricții de niciun fel.

Marion pufni în râs și roși în timp ce Paul Grantham discuta pe scurt cu Glenda.

– Fizioterapeutul va trece în această după-amiază să faceți câteva exerciții, adăugă el adresându-se lui Marion.

– Dacă înțeleg bine, voi suferi, glumi ea.

– Nu chiar. Și apoi, este un efort necesar dacă vreți să deveniți acea femeie nouă despre care vorbeam ieri....

Salutând cu un zâmbet, înaintă apoi spre Edna.

În acea clipă, Catherine deveni conștientă de o privire reținută asupra ei. Întorcându-se, descoperi că Simon participă și el la această vizită. Preocupată de altercația cu Paul Grantham, nu-l remarcase.

– Bună, murmură internul, profitând de cuvintele schimbate de chirurg cu pacienta.

Catherine răspunse zâmbind.

– Bună.

– Credeam că mă eviți.

– Bineînțeles că nu. De ce?

– De când am sosit noi, nu încetezi să privești în altă parte.

– Îmi pare rău.... Sunt puțin preocupată în dimineața aceasta.

– Doctore Andrews.... îi întrerupse vocea gravă a lui Paul Grantham. Se poate ști părerea dumatăle asupra acestui subiect?

Micul grup îi privea pe amândoi, evident în așteptarea unui răspuns pe care Simon, vinovat că nu ascultase, va avea probleme să-l dea.

– Oh, îmi pare rău.... reluă chirurgul cu ironie. Nu mi-am dat seama că erai într-o discuție animată cu domnișoara Slade. Dacă este vorba de o problemă medicală, poate vă vom putea ajuta s-o rezolvați?

– Hm... nu, îmi.... pare rău, domnule, băigui Simon, înroșindu-se. Nu era nimic important.

– În acest caz, fii amabil și concentrează-te asupra cazului care ne interesează.

Privirea rece a lui Paul Grantham trecu de la Simon la Catherine, înainte să întoarcă liniștit capul.

Tânăra femeie simți că-i sare muștarul. Era a doua oară în acea dimineață când încerca s-o intimideze, așa cum se afla confruntată încă o dată cu fața întunecată a supraveghetorei generale, care o observa.

Acum trebuia s-o vadă pe Helen Brooker, dar medicul risipi grupul înainte de a merge să se așeze la căpătâiul ei, însoțit doar de Glenda. Catherine îl văzu aplecându-se asupra pacientei, pentru a-i vorbi cu voce joasă.

Simon o ajunse din urmă când intră în biroul infirmierelor.

– Îmi pare rău, îi spuse. Nu voiam să-ți provoc neazuri....

– Oh, nu-ți face griji. Oricum, chiar nu sunt în grațiile doctorului Grantham.

– Ah?

– Este o poveste lungă, oftă Catherine. Poate ți-o voi spune, dar nu imediat.

– De ce nu în această seară? Ai repetiție?

– Nu.

– Atunci, de ce nu cinăm la “Cat and Fiddle”? Au un meniu întru totul mulțumitor.

Tânăra femeie nu ezită mult. Ce-avea de pierdut dacă cina cu un coleg?

– De acord.

– Nu ești ocupată, Catherine?

Glenda era în spatele ei.

Prudent, Simon se îndepărtă, în timp ce Catherine scutură din cap. Subit, toată lumea o agasa. Oare n-o puteau lăsa în pace două minute?

– Nu, nu chiar, răspunse puțin tăios. Trebuia să te întreb dacă

Helen Brooker ar putea folosi biroul pentru a-i telefona soțului.

– De ce nu folosește telefonul mobil?

– Pentru că are nevoie să fie singură pentru a-i vorbi.

– Înțeleg... Nu este nicio problemă.

– Mă voi ocupa de asta îndată ce doctorul Grantham va termina cu ea. Apoi, îi voi da calmantele, după care voi pregăti formularele pentru cele două internate din această zi.

Tonul său autoritar păru s-o lase pe Glenda fără replică și nu găsi nimic de reproșat la acest program.

Paul Grantham reveni în birou în timp ce ea completa formularele. Sprijinindu-se pe mâini, se aplecă peste masă.

– Mulțumesc, Glenda, exclamă medicul, ridicând tonul.

Era foarte aproape de ea, atât de aproape încât mâinile aproape li se atingeau și Catherine era gata să se dea înapoi, dar se răzgândi, nedorind să-i dea de înțeles că discuția dintre ei, de dimineață, o putuse tulbura.

Rămase așadar impasibilă, cel puțin în aparență, continuând să completeze formularele, ca și când prezența sa no-o afecta cu nimic. O adevărată probă de forță...

Glenda ieși din birou și se apropie, oprindu-se în spatele Catherinei.

– Doamna Brooker pare puțin mai calmă, reluu Paul Grantham. Și își dorește să-i telefoneze soțului înainte să i se administreze calmantul.

– Într-adevăr. Catherine trebuie să se ocupe de ea.

– Foarte bine.

Catherine nu trebui să ridice capul pentru a-și da seama că, la fel ca și ea, medicul evita s-o privească.

Glenda așteptă ca el să se îndepărteze pentru a se întoarce spre tânăra femeie.

– Catherine, condu-o pe doamna Brooker pentru a da telefon, apoi vreau să te văd în biroul meu.

Catherine își puse dosarele în ordine și se îndreptă spre compartimentul Helenei Brooker. Fu fericită să vadă că aceasta încetase să plângă.

– Vii cu mine, Helen?

Ieșiră din serviciu, conștiente că sunt urmărite de privirea mirată a lui Marion Finch.

– Este de preferat să nu se știe că folosești telefonul din birou, explică infirmiera. Altfel, toată lumea va vrea să facă la fel și s-ar putea să avem probleme.

– Este foarte amabil din partea voastră și vă sunt recunoscătoare. Biroul era gol când ajunseră acolo.

– Te simți mai bine? întrebă Catherine cu amabilitate, precedând-o în încăpere.

– Da, mulțumesc. Doctorul Grantham și-a făcut timp să-mi vorbească îndelung. Este un bărbat minunat, să știi. Are un adevărat talent: acela de a ști să alimenteze speranța, fără să ascundă totuși realitatea.

– Da, nu-i este dat oricui acest lucru, este sigur. Iată, telefonul este acolo. Te las. Când vei termina, nu vei avea decât să te întorci direct în serviciu. Îți voi da calmantul.

Închise încet ușa. Acum, direcția biroul supraveghetorii generale....

Sincer, erau zile când era de preferat să rămâi culcată, se gândi, resemnându-se să suporte muștrările Glendei.

Capitolul 5

- Ce se întâmplă? întrebă Glenda Marlow fără preambul. Catherine ridică uimită sprâncenele.
- Ce vrei să spui?
- Ce se întâmplă între tine și doctorul Grantham? Vreau să știu.
- Dar.... absolut nimic!
- Atunci, cum explici că te-a convocat în biroul său, dimineață. Nărilor Glendei fremătară imperceptibil, semn incontestabil de puternică nemulțumire.
- Ți-am spus, este personal.
- Într-adevăr și n-aș fi insistat dacă problema ar fi fost rezolvată, dar evident, nu este cazul.
- Nu înțeleg...
- Este simplu. Doctorul Grantham a reacționat puternic de dimineață, în timpul vizitei, în timp ce discutai cu doctorul Andrews, ca și adineaori, în fața mesei....
- M-a ignorat! protestă Catherine.

– Exact, și sărea în ochi că făceai mari eforturi pentru a-l ignora astfel. Este evident, se întâmplă ceva și vreau să știu ce.

– Îți repet, este personal, răspunse Catherine, incapabilă să-și stăpânească exasperarea.

– Ceea ce respect, atât timp cât nu afectează atmosfera din serviciu. În acest caz, mă interesează...

Cum Catherine se închise în tăcerea sa, Glenda continuă:

– Ascultă, Catherine... spuse pe un ton înțelegător. Este mult timp de când sunt supraveghetoare generală și cunosc aproape tot ce se poate întâmpla într-un serviciu. Voi fi sinceră cu tine: nu-mi plac aventurile, legăturile – numește-le cum vrei – între membrii personalului. Mai ales între infirmierele mele și medici...

– Dar n-am nimic de-a face cu asta! exclamă Catherine. Doar nu crezi că....

– Nu știu ce să cred! Doctorul Grantham a cerut să te vadă în biroul său. Ai ieșit de acolo evident tulburată, și atitudinea voastră unul față de celălalt nu este firească.

Catherine oftă.

– Ești pe un drum greșit, Glenda. Doctorul Grantham voia să mă vadă din cauza fiicei sale.

– Fiicei sale?

– Da. Abbie face parte din aceeași trupă de teatru cu mine și domnul Grantham își imaginează că o îndemn să se angajeze într-o carieră de actriță.

– Și aceasta este situația?

– Nu. În sfârșit, nu chiar.... Este o adolescentă foarte talentată și i-am sugerat doar câteva posibilități, nimic mai mult. Necazul este că tatăl său are alte planuri pentru ea.

Supraveghetoarea părea picată din nori.

– De ce n-ai spus imediat?

Catherine ridică din umeri, fatalist.

– N-am crezut necesar.

– Așadar, dacă înțeleg bine, ești puțin.... săcâită.

– Puțin, da.

– Înțeleg. Bun.... Sper că neînțelegerea voastră nu se va învenina mai mult. După cum ți-am explicat, sunt atentă la toate problemele personale care s-ar putea răsfărânge asupra atmosferei din serviciu.

– Să n-ai nicio teamă. Doctorul Grantham și cu mine am epuizat subiectul. Fiecare cunoaște poziția celuilalt și nu există niciun motiv să se meargă mai departe....

– Pentru că suntem aici.... Este oare ceva între tine și doctorul Andrews?

Catherine se încruntă.

– Cu Simon? În niciun caz. De ce această întrebare?

– Dacă judec comportamentul domnului Andrews față de tine, totul te face să te gândești că o aventură între voi n-ar fi deloc extravagantă.

– Eu nu știu nimic, răspunse Catherine, mai degrabă cu răceală, deoarece interogatoriul începea s-o plictisească.

– Cum vrei. Dar îți dau un sfat: să fii prudentă. N-ar fi prima căreia îi frânge inima.

– N-am nicio intenție să-i dau ocazia s-o facă, Glenda... Nici lui, nici nimănui altcuiva.

– Perfect.

Glenda luă un teanc de dosare de pe birou.

– Acum că problema este rezolvată, să mergem să ne regăsim

paciente. Helen Brooker trebuie să fie gata pentru a urca în sala de operație.

***

– Ce vulpe bătrână! exclamă Lizzie când Catherine îi povestește întrevederea cu supraveghetoarea, când luau prânzul la cafenea. Cu ce drept își vâra nasul în treburile tale?

– Din spusele ei, nu vrea ca relațiile dintre membrii personalului să facă valuri în serviciu.

– Ce vorbești! Voia mai ales să-și satisfacă propria curiozitate și să afle amănunte picante.

– S-a ostenit în zadar. Îți închipui.... Paul Grantham și eu? Este chiar stupid! Apoi m-a avertizat chiar să n-am încredere în Simon. Chipurile pentru că mi-ar frânge inima.

În fața tăcerii lui Lizzie, Catherine se încruntă.

– Lizzie?

– Ei bine, la drept vorbind...

– Ah, înțeleg... Ai fost una din victimele sale, așa este?

– Da.... și trebuie să recunosc că reputația nu i-a fost uzurpată.

– Deocamdată, te pot asigura că am o inimă solidă și că nu el va fi cel care mi-o va frânge.

– Cine, atunci?

Catherine, pe punctul de a duce la gură o lingură cu brânză telemea, rămase nemișcată. Întrebarea lui Lizzie tocmai îi evocase imaginea lui Paul Grantham. Nu cel cu care avusese altercația de

dimineată, nu, ci cel din visul său, cu care făcuse dragoste cu pasiune, cu tandrețe. Acel Paul Grantham din vis, da, ar putea să-i frângă cu ușurință inima. Dar firește, nu se punea problema să i se destăinuiască lui Lizzie.

Cu un calm prefăcut, înghiți brânza și răspunse pe un ton indiferent:

– N-am nicio idee, dar oricum, să nu-ți fie teamă de asta în ce-l privește pe Simon. Îmi este doar prieten și nu va fi niciodată nimic mai mult între noi.

La întoarcerea în serviciu, văzură că Helen Brooker revenise din blocul operator. Cum Lauren și Tiffany se agitau în jurul ei, Catherine se ocupă de cele două noi internate, schimbă câteva pansamente și procedă la distribuirea medicamentelor.

După-amiaza trecu rapid și era aproape timpul să plece, când Paul Grantham își făcu subit apariția în serviciu. Catherine fu surprinsă nu numai de ciudățenia vizitei sale la acea oră a zilei, ci și de trăsăturile trase.

– Pot să vă ajut? îl întrebă politicos, conștientă brusc de faptul că inima sa o luase razna.

– Supraveghetoarea este pe aici?

Nu era nicio aroganță în tonul său, doar un fel de oboseală.

– În biroul său, cu Lizzie.

– Mulțumesc.

Medicul se apropie de ușă și se pregătea să bată când se întoarse spre Catherine.

– Fără îndoială, ar fi de preferat să veniți și dumneavoastră.

– Eu?

– Ce am de spus, vă privește pe toate.

Nu fără îngrijorare, Catherine îl urmă când intră în biroul Glendei. Oare despre ce putea fi vorba? Avea intenția să se plângă de ea? În acest caz, îi va plăti cu aceeași monedă.

Ridică bărbia, gata să se apere dacă trebuia.

Lizzie, care lucra la un dosar cu Glenda, vru să se ridice pentru a ieși dar Paul Grantham o opri.

– Rămâneți, spuse el. Trebuie să vă vorbesc despre Helen Brooker.

– N-aveți vești bune, nu-i așa? întrebă Glenda încruntată.

– Nu, într-adevăr.

Catherine simți că i se usucă gâtul. Îngrijorarea pe care o simțise câteva secunde mai devreme îi păru derizorie în fața dramei care fără îndoială se anunța.

– După cum știți, am operat-o dimineață, făcându-i o histerectomie totală. Din nefericire, metastazele au ajuns deja la ovare. Așteptăm rezultatele scannerului pentru a ști dacă s-au propagat mai departe.

– Trebuie anunțată imediat? întrebă Glenda, al cărui ton de obicei dur, era plin de compasiune.

Paul Grantham scutură din cap.

– Nu cred. Prefer s-o las să se recupereze mai întâi și aștept să fie ceva mai puternică pentru a vorbi și cu soțul său.

– Există ceva ce am putea face? întrebă Catherine.

– În afara tratamentului postoperator, nu. Destinul a vrut ca froteul inițial să fi fost făcut prea târziu.

– L-a făcut cu regularitate? interveni Lizzie.

– A lăsat ceva timp să treacă fără să-l facă.

Glenda oftă, trecându-și mâinile peste față.

– Dacă măcar ar putea înțelege oamenii importanța acestor examene preventive....

***

După această zi greu de suportat, Catherine fu cu adevărat fericită să se întoarcă acasă. Regreta chiar că acceptase să cineze cu Simon. În seara aceea, și-ar fi dorit să se cufunde într-o baie caldă, sperând să uite cruzimile vieții.

Unele cazuri o impresionau mai mult decât altele și cel al Helenei Brooker era dintre acestea.

În timp ce apa caldă a dușului îi ușura oboseala, nu putu să se stăpânească să nu-și amintească de lacrimile pe care le vărsase Helen gândindu-se la copiii pe care poate nu-i va vedea crescând. Și când reuși să alunge această imagine, fu înlocuită imediat de cea a lui Paul Grantham anunțându-le că totuși cancerul progresase prea mult pentru ca operația să-l poată restrânge.

După ce-l hrănise pe Mac și rămăsese puțin cu el pe canapea, mângâindu-l după cum cerea prin miorlăituri insistențe, se duse la "Cat and Fiddle".

Simon îi propusese să vină s-o ia, dar preferase să se ducă prin propriile mijloace și să evite astfel ca el s-o conducă. Măcar nu-l va invita să bea inevitabilul "ultim pahar". Dacă trebuia să creadă în reputația sa, erau mari șanse să nu se mulțumească doar cu atât.

Ori, ea avea încă reticențe în a se angaja într-o nouă relație, mai ales cu această senzație stranie care n-o părăsea de la întoarcerea sa

la Longbury. Cineva, undeva, părea s-o aștepte și avea aproape certitudinea că nu era Simon Andrews.

***

– Am rezervat o masă în sala mică din spate, spuse Simon întâmpinând-o în bar. Nu vom fi deranjați, dacă este prea multă lume.

Catherine n-avu inima să obiecteze și n-ar fi văzut niciun inconvenient în a li se alătura și alții. Seara pe care o petrecuse mai înainte în compania lui Maggie, Julian Farnbank, Scott și Lizzie, îi lăsase o amintire foarte plăcută.

Nu-i trebui mult să-și dea seama că subiectul preferat al lui Simon nu era altul decât... el însuși. Îi vorbi fără reținere și cu volubilitate despre familia sa, despre copilăria în Sussex, despre succesele universitare și ambițiile sale.

– Am țintit mereu sus, recunosc cu mândrie. Și pentru moment, m-am oprit la nivelul de consultant ginecolog.

– Oh... Atunci, Paul Grantham nu mai are loc, comentă Catherine cu un zâmbet amuzat.

Dar Simon nu glumea.

– Nu este niciun motiv să n-o fac la fel de bine ca el. Și de ce nu mai bine?

Apoi miji ușor ochii.

– De fapt, trebuie să-mi explici de ce nu erai în grațiile sale.

Dar Simon se dezinteresează foarte repede de nefericirile lui Abbie,

deoarece cinci minute mai târziu abătuse conversația spre subiecte mai captivante, după el: sporturile de iarnă în vacanță și meciurile de rugby.

Catherine nu fu nemulțumită când masa se sfârși.

După plata notei, ieșiră și traversară parcare.

– Mulțumesc pentru această cină, Simon, spuse Catherine, oprindu-se în fața mașinii. A fost foarte plăcut.

– Nu mă inviți la tine? Îmi doresc mult.... o cafea.

– Nu, iartă-mă, dar....

– Doar dacă preferi să vii la mine?.

– Nici. Ziua a fost lungă și sunt obosită.

– Dar este de-abia opt și treizeci! Privește, ceilalți doar sosesc.

Catherine observă într-adevăr un grup care tocmai împingea ușa barului. Unele fețe îi erau cunoscute.

– Cu atât mai bine... Am mai puține scrupule că te las, pentru că li te vei alătura.

Se aplecă pentru a-l săruta ușor pe obraz.

– Bună seara, Simon. Și încă o dată, mulțumesc.

Când ieși din parcare la volanul mașinii sale, văzu că el nu se mișcase și o privea cu un amestec de uimire și dezamăgire în ochi.

Încă puțin și ar fi revenit asupra deciziei sale, numai pentru a-i șterge de pe față acea expresie de copil căruia tocmai i s-a luat jucăria cea nouă. O aventură de o seară n-o tenta. Ori, era evident că asta s-ar fi întâmplat cu Simon.

Poate n-ar fi trebuit să-i accepte invitația. Nu-i intrase încă în obișnuință că o femeie putea să cineze cu un bărbat fără să aștepte de la ea ceva în schimb. Mereu același lucru, desigur.

Această idee o deprimă. Oare va fi încă mult timp astfel pentru

ea? După Greg, nu avusese nicio relație serioasă. Era foarte bine să aștepte un necunoscut, dar dacă nu venea, la urma urmei se putea pregăti să-și sfârșească viața singură...

Mai târziu, în timp ce se pregătea să se culce, încercă să analizeze motivele care o îndepărtaseră de Greg – și de Simon, deoarece, acum când se gândea mai bine, semănau puțin amândoi.

Și unul și celălalt aveau aceeași imaturitate și o solidă doză de egoism care mergeau mână în mână.

De fapt, avea fără îndoială nevoie de un bărbat mai în vârstă, care să aibă experiență nu numai în relațiile amoroase, ci și de viață în general.

Un bărbat ca Paul Grantham, de exemplu.

Imediat, se grăbi să alunge această idee din minte. Paul Grantham era poate matur și cu experiență în multe domenii, dar discuția pe care o avuseseră dimineață îi permisesese să descopere alte aspecte, mai puțin strălucite ale personalității sale. Ca aroganța și o intransigență care atingea un anumit despotism. Se gândea oare să trăiască lângă un astfel de bărbat?

Cu siguranță, nu, își spuse cu convingere. De altfel, nu se punea problema: Paul Grantham era căsătorit.

***

Repetiția următoare la "Oliver" avu loc duminică după-amiază și Catherinei îi fu greu să găsească un loc pentru a lucra cu Abbie, deoarece coregraful ocupase scena cu dansatorii.

– Data viitoare va trebui să găsim un colț liniștit. Necazul este că nu vom putea face nimic fără pian.

– Există unul la mine acasă, spuse Abbie.

Catherine zâmbi ironic.

– Nu cred că tatăl tău ar fi de acord.

– Poate că da. Mi-a spus că ți-a vorbit într-o zi.

– Ah, da?

Era curioasă să audă versiunea pe care i-o dăduse fiicei sale despre întâlnirea lor.

Abbie dădu din cap.

– Da. Nu știu ce i-ai povestit, dar de atunci este mai binevoitor față de spectacol.

Catherine o privi cu atenție pe adolescenta a cărei asemănare cu tatăl său îi părea din ce în ce mai frapantă.

– Mă uimești... Totuși, nu părea foarte entuziasmat când am discutat. De fapt, ce ți-a spus?

– Oh, nu mare lucru, dar este de acord să joc în piesă și aproape am reușit să-l conving să vină să mă vadă.

– Ei bine, este formidabil. Poate a înțeles în sfârșit că ai talent. Am insistat destul pentru asta...

– Asta i-ai spus? întrebă Abbie, al cărui zâmbet îi lumină brusc trăsăturile. Crezi că mă va lăsa să mă înscriu la un curs de teatru?

Catherine ridică mâinile și începu să râdă.

– Oh!.... Nu atât de repede. Fiecare lucru la timpul său.

Abbie încreți nasul, oftând.

– Da, ai dreptate. Este mai bine să nu bruscăm nimic.

– De fapt.... nu mi-ai vorbit niciodată despre mama ta, spuse Catherine redevenind serioasă. Ea este de acord să te lase să te

gândești la o carieră artistică?

– Oh, din partea ei, nu există riscul să pună probleme.

– În acest caz, fă astfel încât să pledeze în favoarea ta. Dar, deocamdată, avem un spectacol de pregătit. Știi ce? Vom merge imediat să-l anunțăm pe Rod că nu mai există pericolul să nu te ții de angajament. Va fi încântat.

Repetiția se desfășură bine. Era evident că Abbie reușea din ce în ce mai bine să-și plaseze vocea.

– Așa cum merge, nu va mai fi mult până la a căpăta primele roluri, comentă Rod două ore mai târziu, în timp ce-și îmbrăca bluzonul să plece. Apropo, cum ai reușit să-l faci pe tatăl tău să-și schimbe părerea?

– N-am idee... Pentru a fi cinstită, credeam dimpotrivă, că l-am făcut potrivnic.

– În tot cazul, probabil ai făcut impresie, pentru că a acceptat s-o lase să joace...

Teatrul era aproape gol când Catherine reveni la cabine pentru a-și recupera lucrurile. Una dintre dansatoare, Julie Gaskil, o strigă când trecea pe culoarul îngust.

– Catherine? Ai văzut-o pe Abbie?

– Cred că a plecat. De ce?

– Și-a uitat geanta. Și n-am timp să i-o las acasă.

– Unde locuiește?

– În apropiere de Woodstock. Iată adresa, este în portvizit.

– De acord... N-ai decât să mi-o încredințezi. Este aproape în drumul meu. Știi când a venit s-o ia tatăl său?

– Am auzit-o mai mult sau mai puțin spunând că trebuia să-și întâlnească fratele.

Abbie avea un frate? Importantă veste.

— Mi-a spus că se numește Theo.

În acea clipă, Catherine își aminti că Paul Grantham rostise într-adevăr acel nume în fața ei, într-o seară.

— Mă grăbesc, reluă Julie. Am întârziat deja. Pe curând.

Catherine rămase singură pe culoar, cu geanta lui Abbie în mână, cuprinsă de o oarecare exaltare. Era oare perspectiva de a trece pe la familia Grantham care o aducea în această stare?

Sub soarele cald de vară, drumurile mici de țară între Longbury și Woodstock serpuiau plăcut printre pajiștile invadate de flori și câmpurile de iarbă verde pe care pășteau vaci.

Totuși, Catherine nu era în armonie cu calmul naturii. Dimpotrivă, se simțea din ce în ce mai nervoasă pe măsură ce se apropia de Woodstock. Dumnezeu știe cum va primi Paul Grantham vizita unui membru al personalului la el acasă, într-o duminică după-amiază

Poate îi va deschise soția lui. Cum și-o imagina pe doamna Grantham îmbrăcată într-o rochie simplă, dar elegantă, se văzu pe ea cu o ușoară indispoziție, într-un tricou prea larg peste blugi, fără machiaj și cu părul ciufulit de vântul care se năpustea în mașină.

Adresa era cea a unei case baptiste, Ravenswood — Pădurea corbilor — pe care o zări în capătul unei alei cu pietriș. După ce ezită, își lăasă Clioul la intrare și urcă pe jos cărarea.

Locuința cu un etaj, albă și cu acoperiș de paie, era umbrită de un cedru impresionant. Într-un garaj care se învecina cu clădirea mare, Catherine putu distinge partea din spate caracteristică unui Jaguar gri-metalizat.

Scârțâitul pașilor pe pietriș îi dădu impresia că tulbură pacea

acelui loc care părea pierdut la marginea lumii. Era o asemenea liniște, încât avea impresia că toată lumea fusese avertizată de sosirea sa. Totuși, nimic nu se mișca, nici măcar frunzișul ușor al salcâmlor.

Cu o mână care tremura imperceptibil, Catherine trase de lanțul clopotului din bronz atârnat deasupra ușii de la intrare.

Capitolul 6

Neobținând răspuns, Catherine așteaptă două minute și sună din nou. Tot nimic. Ezită, apoi se îndreptă spre latura casei. Un portal mic, din fier forjat dădea spre o alee pietruită; îl deschise și intră într-o grădină în care natura părea să explodeze într-o abundență de culoare și parfumuri.

Conduriile doamnei se revărsau peste niște stânci care coborau spre un iaz mic în care se bălăceau câteva rațe sălbatice; un izvor susura printre răzoarele de sângele-voinicului al cărui parfum atrăgea albinele și fluturii și o mulțime de nemțișori de câmp, cerceluși și iarbă neagră se îmbinau armonios într-un labirint de mici cărări cu pietriș alb. Puțin mai departe, Catherine observă un teren de tenis și, dincolo de el, ceva ce semăna a fi un țarc pentru cai.

Fascinată de această grădină al cărui calm se adăuga atmosferei feerice, Catherine se opri, inspirând profund parfumul amețitor al micsandrelor, aproape așteptându-se să vadă spiriduși zbenguindu-se pe petalele lor.

– Domnișoară Slade... Căruia fapt datorez onoarea?

Catherine tresări. Pierdută în contemplant, nu-l auzise sosind pe Paul Grantham, care se afla în spatele ei. Probabil o urmărise din casă.

– M-ați speriat! exclamă ea cu un râs ușor nervos.

– Aș putea să vă spun același lucru.

O privea cu un ochi critic, făcând-o să-și dea seama cu o neplăcută acuitate de aspectul neglijent al ținutei sale.

– Nu găsesc în fiecare zi un membru al personalului în grădina mea.

– Îmi pare rău. Am sunat, dar nu mi-a răspuns nimeni. Atunci... m-am gândit că poate voi găsi pe cineva pe aici.

Medicul își schimbase costumele obișnuit cu niște pantaloni crem și o cămașă de marinar fără a-și pierde totuși din eleganță.

– Am adus geanta lui Abbie, reluă Catherine. A lăsat-o la teatru și ne-am gândit că s-ar putea să aibă nevoie de ea.

– Ne-am?

– Una dintre dansatoarele din spectacol și cu mine, răspunse tânăra femeie stânjenită.

Paul Grantham avea darul s-o facă să se fâstâcească. Totuși, nu avea nimic să-și reproșeze.

– Ah da, spectacolul.... S-a desfășurat bine, astăzi?

– Foarte bine. Cel puțin repetiția.

– Păreți să ezitați. Este vreo problemă?

– Nu.... în sfârșit, da, dar nimic grav. Doar că Abbie și cu mine n-am putut lucra. Scena nu era liberă și am fost obligate să ne refugiem într-o cabină.

– Și presupun că ați fost deranjate de o defilare de actrițe care

veneau să se îmbrace și să se dezbrace în fața voastră?

Catherine îl privi, deoarece îi păruse că decelează o urmă de ironie în tonul său, ca și când râdea de ea, dar expresia sa era indiferentă.

– Nu, n-a fost o repetiție cu costume. Dar acolo nu era pian.

– Ah.... Înteleg că dumneavoastră cântați la el, nu-i așa domnișoară Slade?

– Să spunem că mă descurc destul de bine pentru a o ajuta pe Abbie să facă vocalize.

– Foarte bine, spuse medicul, luând geanta pe care i-o întinse Catherine. Nu știu dacă Abbie s-a întors. Fratele său trebuia s-o întâlnească la teatru. În ce mă privește, mă întorc din sat, unde am fost pe jos să expediez o scrisoare. Veniți cu mine, mergem să verificăm dacă sunt aici...

– Oh, n-are importanță. Nu vreau să vă deranjez mai mult...

Fără să-i asculte protestele, medicul se îndreptă spre sera din spatele casei. Scoțând o cheie din buzunar, deschise și o invită cu un semn din cap să-l urmeze. Și subit, Catherine simți din nou aceeași curiozitate: dorința de a ști mai mult despre acest bărbat discret, de a pătrunde prin mica ușă în universul său.

O masă și niște fotolii din răchită, acoperite cu perne colorate, mobilau sera vastă cu mozaic pe jos. Pe masă, se îngrămădeau reviste și ziarul de duminică. Peste tot înfloreau plante – plante agățătoare ornamentale, rododendroni, palmieri și ficuși.

Paul Grantham străbătu încăperea în direcția unui salon unde atenția Catherinei se îndreptă nu spre canapelele din piele moale și spre mobilele din lemn de culoare închisă, ci direct asupra pianului dintr-un colț, acoperit de numeroase fotografii expuse în rame de

argint.

– Abbie! Theo! strigă medicul.

Nu-i răspunse decât cântecul păsărelelor de afară. Se întoarse spre Catherine.

– După toate aparențele au făcut probabil o plimbare înainte, deoarece nu s-au întors încă. Am timp să vă ofer ceva. Ce vreți să beți? Am ceai, cafea, oranjadă rece...

– Oh nu, nimic, vă mulțumesc...

– Ba da. Este cel mai mic lucru pe care-l pot face. A fost foarte amabil din partea dumneavoastră să vă deranjați până aici. Îmi închipui că a trebuit să faceți un ocol.

– Mai nimic.

– Ei bine? Ce vă pot oferi?

– O oranjadă, vă rog.

– Foarte bine. Veniți cu mine în bucătărie.

O precedă într-o sufragerie care dădea direct spre o bucătărie spațioasă unde trona o masă mare din lemn de culoare deschisă. Concentrată asupra gazdei sale care scotea o carafă din frigider, Catherine de-abia dădu atenție restului.

– În această perioadă o preparăm întotdeauna înainte, spuse Paul Grantham punând mai multe cuburi de gheață în două pahare.

Tăie apoi o portocală din care puse o felie pe marginea fiecărui pahar înainte de a servi în sfârșit oranjada.

– Să mergem să le bem în seră, va fi mai plăcut.

Catherinei îi venea greu să creadă în realitatea a ceea ce trăia, în timp ce se instala în fața lui Paul Grantham, într-un fotoliu mare de răchită. Își imagina deja mina lui Lizzie, când îi va povesti.

– Locuiți la Longbury? o întrebă medicul, în timp ce ea își muie

buzele în suc de portocale.

– Da, răspunse Catherine, punându-și paharul pe o masă. Lângă vechiul schit.

– Da, așa mă gândeam și eu. Nu este chiar foarte aproape de aici. Locuiți de mult acolo?

– Nu, m-am mutat recent.

– Știu că sunteți nouă în spital.

– Nu știam că medicii consultanți remarcă acest gen de lucruri, spuse ea fără să se gândească.

– Cu siguranță, suntem mai subtili decât credeți... Și unde ați lucrat înainte?

– La Oxford. Acolo mi-am făcut studiile, dar mărturisesc că am fost fericită să mă întorc la Longbury.

Medicul ridică sprâncenele.

– Să vă întoarceți?

– Da, m-am născut și am crescut aici.

– Adevărat? Și de ce această întoarcere la origini? Mai aveți familia aici?

– Nu. În sfârșit, niște verișori îndepărtați, atâta tot. Mama a murit acum trei ani.

– Și tatăl?

– Părinții erau divorțați. Tata trăiește la Londra, cu soția și copiii săi.

– Și dumneavoastră? o întreabă Paul Grantham.

Catherine aplecă într-o parte capul.

– Eu?

– Sunteți căsătorită? Aveți copii?

– Nici una, nici alta.

– Există un motiv special?
– Să spunem că n-am întâlnit bărbatul care să mă facă să doresc să-mi petrec restul vieții alături de el.

– Înțeleg... Totuși, nu mi-ați spus de ce v-ați întors la Longbury?
– La drept vorbind, nu prea știu. M-am simțit.... atrasă.

Ridică din umeri și adăugă:

– Poate rădăcinile....
– Sau poate o mică voce v-a șoptit că aici îl veți întâlni pe cel cu care ați dori să vă petreceți restul vieții....

Venind de la el, această reflecție era atât de stranie, încât îl privi uluită o clipă. Tocmai exprimase cu voce tare ceea ce ea simțea confuz de la întoarcerea la Longbury. Promisiunea că cineva o aștepta undeva.... Aproape ameți.

Străduindu-se să-și revină, Catherine bău o înghițitură de oranjadă și se grăbi să schimbe subiectul.

– Doream de asemenea să-mi reiau locul în TAL – Teatrul de Amatori din Longbury – preciză înaintea celui care o interoga.

– Ah da.... Pentru că faceți parte din el?

– Da. Întotdeauna am adorat teatrul.

– Și aveți talent?

Catherine căută ironia în privirea medicului, dar nu văzu decât un interes sincer.

– Așa se pare, răspunse tânăra femeie, subit jenată de atenția care i se dădea.

– Jucați și dumneavoastră în piesă?

– În aceasta nu. Când am sosit, distribuirea rolurilor era terminată.

– Și totuși, sunteți gata să-i ajutați pe alții, ca fiica mea?

– Desigur. De ce nu?

– În locul dumneavoastră, nu toată lumea ar face la fel. Este foarte lăudabil din partea dumneavoastră, domnișoară Slade.

– Nu este nimic lăudabil în a face ce-ți place. Și numele meu este Catherine, adăugă ea zâmbind.

Medicul acceptă cu o ușoară înclinare din cap, observând-o printre pleoapele pe jumătate închise.

– Cred că-ți datorez scuze, spuse în sfârșit.

– Adevărat?

Bănuia natura acestor scuze, dar n-avea intenția să-i ușureze sarcina.

– Da. Dacă mă gândesc, cred că m-am arătat prea.... protector față de Abbie. Și m-am putut lua în mod nedrept de dumneata. Dar te pot asigura că singura preocupare era interesul fiicei mele.

– Sunt sigură.

– Nu este ușor să ai o atitudine justă cu adolescenții.

– Fără îndoială, dar în ce o privește pe Abbie, puteți fi liniștit. După părerea mea, este foarte inteligentă și pare să aibă capul pe umeri.

– Este adevărat. Dar este și foarte încăpățânată și știe exact ce vrea, ceea ce ne pune uneori în situații de conflict când mă opun voinței sale. Sunt sigur că ți-a transmis acordul meu de a o lăsa să joace în această piesă. Dat fiind că este vară, asta n-ar trebui să aibă prea multe repercusiuni supărătoare asupra școlii.

– Și dacă i se propune un alt rol?

– Fiecare lucru la timpul său.... Catherine.

– Într-adevăr, cred că este o idee bună, spuse aceasta în timp ce o curioasă căldură i se răspândea prin vene, auzindu-l rostindu-i

numele.

Rămaseră tăcuți, în timp ce beau câteva înghițituri de oranjadă. Apoi Catherine îl privi învârtindu-și paharul între degete.

– Crezi sincer că are talent? o întrebă brusc.

– Da, răspunse tânăra femeie fără să ezite. Cum v-am spus, are o voce excepțională. Dar, bineînțeles, dacă vrea să urmeze o carieră artistică, va trebui să urmeze cursuri profesionale.

– Dar până atunci, dumneata și cu ea aveți nevoie de un loc pentru a lucra împreună?

– Uneori avem norocul să ne putem instala într-un colț al scenei. Altfel....

– Și dacă ați veni aici?

– La dumneavoastră?

– Da. Avem un pian care nu folosește la nimic. Theo și Abbie au învățat să cânte când erau foarte tineri, dar de când.... Ei bine, ce crezi?

– Ei bine... De ce nu? Dar nu vă este teamă să fiți deranjați?

– Abbie va face astfel încât să evite să lucreze în zilele mele de consultații. Altfel, nu este nicio problemă.

Paul Grantham înalță capul auzind o ușă în casă.

– Ah.... cred că s-au întors.

Catherine se întoarce în fotoliu când ajunse la ei zgomotul unor pași grăbiți.

– Tată! N-ai să ghicești niciodată că Theo....

Abbie se opri brusc, făcând ochii mari.

– Catherine! Ce faci aici?

– A venit să-ți aducă geanta, Abbie, răspunse tatăl său. Ai uitat-o la teatru.

– Adevărat? Ei drăcie.... Mulțumesc, Catherine. Ești extrem de amabilă.

Catherine zâmbi, dar fără să vrea atenția îi fu atrasă de adolescentul care o urma pe Abbie. Trebuia să aibă cu doi sau trei ani mai mult decât sora sa și părea să fie portretul leit al tatălui său la aceeași vârstă.

– Dar nu-l cunoști pe fratele meu! reluă Abbie. Theo, ți-o prezint pe Catherine. Ea mă ajută să cânt.

– Bună ziua, Catherine, spuse Theo, cu același zâmbet ca al tatălui său.

– Abbie, interveni acesta, Catherine și cu mine am hotărât să veniți pe viitor să lucrați aici.

Părănd surprinsă, Abbie rămase fără grai, dar își reveni foarte repede.

– Super, tată!

Urmă o tăcere stânjenitoare și Catherine profită pentru a se ridica.

– Trebuie să vă las. Mulțumesc pentru oranjadă.

– Te conduc, declară Abbie.

Paul Grantham se ridică la rândul său.

– La revedere, Catherine.

– La revedere, domnule Grantham.

Porni în urma lui Abbie spre culoar. Printr-o ușă deschisă, zări un birou mare, cu pereții acoperiți cu cărți și echipat cu un calculator. Fără îndoială, cabinetul de consultații al lui Paul Grantham.

– Ce i-ai spus tatălui meu încât să accepte să ne lase să lucrăm aici? murmură Abbie, când fură afară.

– Doar că avem dificultăți în a găsi un loc liniștit la teatru.

– În tot cazul, a mers. Mi-e greu totuși să cred că în această clipă nu este prost dispus.

– Din cauza spectacolului?

– Nu, deocamdată asta s-a rezolvat. Din cauza lui Theo. A fost dat afară din liceu pentru "comportare rebelă și inadmisibilă". Tata era furios. Dar ții asta pentru tine, nu-i așa?

– Contează pe mine.

– Când vei putea veni aici?

– Îmi voi verifica programul și-ți voi telefona, de acord?

Încântată de această oră pe care tocmai o petrecuse în compania lui Paul Grantham, Catherine coborî aleea de pietriș spre mașina sa, gândindu-se la bărbatul care se profila puțin câte puțin mai distinct în spatele medicului consultant pe care-l cunoștea. Astăzi, descoperise în el o anumită perspicacitate și o atenție pe care nu i le bănuise.

Ajunsesese aproape la capătul drumului, când o mașină albastru-închis, decapotabilă, fie un BMW, fie un Mercedes, rulând cu toată viteza, apărură, obligând-o să se dea la o parte. Vehiculul aproape o atinse și o putu vedea clar pe șoferiță.

Părul blond era strâns într-o panglică la spate și fața îi era pe jumătate ascunsă sub niște ochelari de soare mari. Catherine avu timp să observe și eșarfa imprimată "blană de panteră", ca și inelele din aur de pe mâinile care țineau volanul.

Cât despre femeie, aceasta nu părea s-o vadă. Sau dacă da, o ignora pe vizitatoarea lipită de gardul de leandrii.

Nu se înșelase, se gândi Catherine urcând în Clioul său. Soția lui Paul Grantham era aproape așa cum și-o imaginase. Frumoasă, blondă, distantă...

Această întâlnire aruncă o umbră asupra plăcerii sale. Dar oare ce sperase? Paul Grantham avea doi copii. Și deci, o soție. Mai bine să-și scoată imediat din minte orice scenariu stupid.

Lizzie îi spusese foarte bine: Paul Grantham era inaccesibil.

Și chiar dacă ar fi fost liber – celibatar, văduv sau divorțat – n-ar fi avut nicio șansă cu el. Cum ar putea rivaliza cu genul de femeie care-i plăcea – stilul top-model, îmbrăcată de un croitor cunoscut, mereu impecabil machiată și coafată? De altfel, dacă n-ar fi cunoscut-o pe Abbie, probabil n-ar fi remarcat-o niciodată.

Atunci, de ce nu putea înceta să se gândească la el? se întreabă pentru a suta oară, răsucindu-se în pat, câteva ore mai târziu. Nu era pentru ea.

Era vital ca Paul Grantham să redevină medicul consultant inaccesibil care fusese înainte. Înainte să descopere bărbatul de dincolo de medic – și amantul pasionat venit s-o viziteze în visuri....

Capitolul 7

– Sue O'Neill a fost internată aseară de urgență pentru un chist ovarian, explică Glenda la adunarea matinală. A operat-o doctorul Prowse. Marion Finch trebuie să se externeze astăzi. Cât despre Edna McBride, ținând cont de vârsta sa și de faptul că trăiește singură, am hotărât s-o ținem patruzeci și opt de ore în plus.

– Și Helen Brooker? întrebă Lizzie.

– Doctorul Grantham va sta de vorbă cu ea și cu soțul său la sfârșitul dimineții, după consultațiile particulare. Vom avea de asemenea două noi internate în această dimineață: una pentru inflamația peritoneului și care va fi operată mâine. Cealaltă, însărcinată în treisprezece săptămâni, este la un pas de avort. Lizzie, poate te vei putea ocupa de salpingită. Catherine, te vei ocupa de celălalt caz. În rest, nu este nimic special, declară ea, înainte de a continua lista celorlalte paciente.

– Ai petrecut un weekend plăcut? întrebă Lizzie în timp ce părăsea în compania Catherinei biroul supraveghetorei.

- Da. Dar tu?
- Am refăcut tapetul din salon. Puțin obositor, dar a meritat osteneala. Ai ieșit?
- Nu. Doar la repetiție, ieri după-amiază.
- Și tu, Lauren? Întrebă Lizzie, întorcându-se spre colega lor care le urma. Un weekend plăcut?
- Am fost de serviciu... răspunse aceasta puțin cam dur, înainte de a se îndrepta fără să-i acorde vreo privire Catherinei.
- Mirată, aceasta se întoarse spre Lizzie.
- După părerea ta, am făcut sau am spus ceva care i-a dis plăcut? Am impresia că nu mă poate suferi de când am sosit.
- Nimic uimitor... Doar ai lăsat-o în umbră....
- Luând un aer conspirativ, Lizzie coborî tonul pentru a continua:
- Lauren și-a imaginat că are șanse să pună mâna pe Simon. Cred chiar că au ieșit de mai multe ori împreună. Dar de când ești tu aici, Simon n-o mai vede. Nu mai are ochi decât pentru tine.
- Oh, nu... Așadar, asta este? În ce mă privește, poate să-l păstreze! Îl găsesc foarte amabil, nu asta este problema, dar nu sunt interesată.
- Lizzie o privi cu uimire.
- Chiar credeam că va merge între voi. Ce s-a întâmplat? Catherine ridică din umeri.
- Nimic special.... La drept vorbind, nu știu.
- Poate pur și simplu nu este genul tău. Doar dacă...
- O observă cu un aer intrigat.
- Există altcineva, nu?
- Nici măcar.
- Tonul era indiferent dar, pentru un motiv tainic, tânăra femeie își

simți obrații îmbujorându-se. Ceea ce, bineînțeles, nu-i scăpă lui Lizzie. Intră în grabă în serviciu, unde o găsi pe Marion Finch aranjându-și lucrurile în geantă.

– A venit soțul să te ia, Marion? o întrebă.

– Da. Și-a luat liber de dimineață. Nu, privește-mă.... S-ar spune că am stat aici trei luni, nu o săptămână! spuse pacienta râzând, în timp ce încerca să aranjeze un prosop în geanta deja plină ochi.

Catherine observă amuzată cutia de pantofi care da pe dinafară de cărți de vizită cu urări, fructe, cutii cu ciocolată și o mulțime de fleacuri inutile.

– Trebuie să fii fericită că te întorci acasă...

– Oh, da... Dar voi păstra totuși o amintire plăcută timpului cât am stat aici, pentru că ați fost toate adorabile. Acestea fiind zise, voi fi mulțumită să dorm diseară în patul meu și să-mi văd fetele și nepoții.

– Să nu uiți mai ales că ești în convalescență. Fără treburi casnice nepotrivite, fără efort și odihnă obligatorie după-amiaza timp de cel puțin trei săptămâni.....

– Ce program! glumi Marion, oftând ușurată. Precizează pe rețetă "schimbarea vieții!" Doctorul Grantham trebuie să vină să mă vadă în dimineața asta, nu-i așa?

– Da. Vizita n-ar trebui să întârzie.

– Când mă gândesc că sărmana Edna nu poate ieși încă. Nu te îngrijora, Edna, îți va veni și ție repede rândul.

Catherine se întoarce spre fosta învățătoare așezată într-un fotoliu alături de pat și-i zâmbi.

– Bună ziua, Edna. Cum te simți astăzi?

– Obosită...

– Ai fi vrut să ieși în această dimineață?

– Nu chiar.... Cel puțin aici mă odihnesc....

Îi aruncă o privire lui Marion care, agitată toată, nu percepu ironia amară a vecinei sale.

– Spune-mi, Edna, cum te vei descurca acasă? reluă Catherine.

– O ajutoare în gospodărie va trece cu regularitate. Nu doresc asta, dar doctorul Grantham m-a convins că este indispensabil. Iar sora mea nu locuiește departe; va veni și ea să mă viziteze des.

– Iată-i! exclamă Marion cu voce joasă. Asta îmi va lipsi cel mai mult din această întâmplare. Toți acești medici frumoși care se agită în jurul meu în fiecare dimineață – și în mod special unul...

Catherine își dădu seama că-i va fi greu să întâlnească privirea lui Paul Grantham. Nu era ușor nici înainte, dar acum, nu mai era același lucru. O primise acasă, îi întredeschisese o ușă spre intimitatea sa...

Luând dosarul din mâinile Glendei, medicul se opri în fața lui Marion.

– Ah, doamnă Finch....

Așezată în fotoliu, Marion îl privea cu o expresie radioasă pe față. Paul Grantham tăcu, citind notițele.

– Mmm.... Nu văd nicio obiecție la asta. Vi s-a scos drenul și durerea aproape a dispărut. Pierderile de sânge s-au diminuat? adăugă adresându-se Glendei.

– Da. Acum sunt neglijabile.

– Perfect. Tensiunea și temperatura normale. Fără infecție. Totul mă face să cred că sunteți pe calea cea bună să deveniți o femeie nouă, cum v-am promis.

Îi adresează un zâmbet și, deși nu-i fusese destinat, Catherine se

simți la fel de tulburată ca Marion.

"Încetează! Își ordonă ea. Nu este pentru tine. Nu pierde asta din vedere. Paul Grantham este inaccesibil".

Grupul medicilor se deplasă până la patul Ednei. Brusc, când trecu prin fața ei, Catherine întâlnește privirea lui Paul. Împotriva oricărei așteptări, avu și ea dreptul la un zâmbet irezistibil.

– Bună ziua, Catherine, îi spuse cu o voce înceată. Te simți bine?

– Bună ziua, doctore Grantham. Foarte bine, mulțumesc, răspunse aceasta pe același ton.

Se simți îmbujorându-se. Temându-se ca cineva să nu observe, privi pe ascuns în jurul său. Simon lipsea, altfel ar fi remarcat cu siguranță, iar Glenda Marlow alesese această clipă pentru a discuta cu Marion. În schimb, cineva surprinsese scurta conversație. Lizzie. Lizzie care o observa cu stupefație, cu sprâncenele ridicate.

Catherine se întoarse rapid pentru a se concentra asupra celor ce i se spuneau Ednei.

Dar evident, nu scăpă astfel. Lizzie se repezi asupra ei imediat ce avură o clipă de repaus.

– Ei bine, misterioasă? Ce-i cu acea discuție discretă cu Paul Grantham?

Catherine se prefăcu neștiutoare.

– Despre ce vorbești?

– Catherine... Tu care-l găseai chipurile insuportabil, te-am văzut roșind ca o adolescentă când îți spunea pe nume și-ți cerea noutăți despre sănătatea ta...

– N-am roșit!

– Oh, ba da! Ca și acum.... Haide, povestește-mi totul. Ce s-a întâmplat între voi? A fost la repetiție?

Catherine ridică ochii spre cer.

– Da. În sfârșit, a fost după repetiție.

– Mmm.... interesant. A venit să bea un ultim pahar la tine?

– Ești nebună! Numai că Abbie și-a uitat geanta la teatru și....

– Și tu i-ai dus-o.... Acasă? Am auzit spunându-se că locuiește într-un adevărat castel.

– Nu întru totul, dar da, este o casă superbă.

– Și apoi? Haide, povestește....

– Dar nu este nimic de povestit. Paul Grantham era complet singur și m-a invitat să beau o oranjadă.

– Și apoi? N-ai băut acea oranjadă dintr-o înghițitură, presupun, insistă Lizzie cu nerăbdare. Trebuie să fi discutat?

– Da, despre Abbie. De la discuția noastră din acea zi, s-a mai gândit și.... este de acord ca fiica lui să joace în spectacol și, în plus, ne propune să lucrăm împreună la el acasă. Au un pian.

Lizzie păru realmente impresionată.

– Numai atât! exclamă ea. Și doar acum o spui....

– Nu aveam nimic de....

Catherine se întrerupse, văzând-o pe Glenda venind spre ele.

– Iar discuții în șoaptă? Dacă nu aveți nimic mai bun de făcut....

– Am plecat, Glenda! răspunse imediat Catherine, profitând de ocazie pentru a scăpa de întrebările lui Lizzie.

O luă la fugă în direcția patului Lisei Wallace, pacienta căreia îi completase formularul de internare cu o oră mai înainte.

Lisa avea de-abia douăzeci de ani. Căsătorită de puțin timp, aștepta primul său copil. Cunoscuse o alertă de avort spontan în a opta săptămână de sarcină și alta la unsprezece. Catherine o găsi culcată, dar părea foarte îngrijorată.

– Încearcă să te relaxezi, o sfătui infirmiera cu amabilitate.

– Nu pot. Mi-e atât de teamă că-mi pierd copilul....

Pe obraji i se rostogoliră lacrimi și Catherine îi întinse o batistă de hârtie.

– Haide, Lisa.... Șterge-ți ochii. Nimic nu este pierdut. Se va face totul pentru ca să păstrezi acest copil. De aceea ești aici.

– Și când va trece doctorul Grantham? Vreau să-l văd.

Catherine își puse mâna liniștitor peste a tinerei paciente.

– N-ar trebui să întârzie.

– Pot să vă ajut?

Catherine se întoarse. Era Helen Brooker care, revenind de la toaletă, se oprise lângă ele.

– Lisei îi este puțin teamă, răspunse ea zâmbind. Este primul său copil.

– Bună ziua, Lisa.

Helen se așează cu precauție în fotoliu.

– Tocmai am fost operată, explică ea strâmbându-se. Am auzit spunându-se că erai gata să pierzi copilul?

Lisa încuviință în tăcere, cu ochii din nou plini de lacrimi.

– Mi s-a întâmplat și mie, adăugă Helen.

– Și totuși, l-ați păstrat?

Știind că Helen avusese un avort spontan, Catherine se temu de ce era mai rău. Deschise gura pentru a răspunde în locul său, dar Helen fu mai rapidă.

– Joe al meu are acum zece ani și mai am alți doi copii pe lângă el.

– Adevărat?

Catherine scoase un discret oftat de ușurare, înțelegând că Helen

va avea, până la urmă, o influență benefică asupra Lisei.

– Vrei să rămân un timp cu tine? propuse Helen.

Un zâmbet timid apăru pe buzele palide ale Lisei.

– Oh da, vă rog.

Helen întâlni privirea Catherinei.

– Se poate, domnișoară?

– Desigur, dar nu prea mult. Trebuie să te odihnești, Helen. Voi reveni imediat să-ți schimb pansamentul.

– Ești sigură că doctorul Grantham va veni să mă vadă? întrebă Lisa cu neliniște.

– Da, Lisa, răspunse cu calm Catherine.

Helen zâmbi.

– Și eu trebuie să-l văd.

Lăsându-le pe cele două femei, Catherine se îndreptă spre a doua internată a zilei. Helen, se gândi ea cu strângere de inimă, nu știa încă ce trebuia să-i anunțe doctorul Paul Grantham în prezența soțului său....

Maria Elliot, internată pentru pelviperitonită, suferea de o infecție cu o bacterie a peritoneului pelvian. La sosire, i se administrase antibiotic și un analgezic pentru a-i calma durerea și, deocamdată, era întinsă liniștită în pat.

Catherine îi luă tensiunea și pulsul, pe care le notă pe foaia de observație. Dosarul său stipula că trebuia să se odihnească un timp înainte de a fi supusă unor examene mai aprofundate.

– Aș vrea să-l văd pe Alexandro, murmură pacienta cu o voce adormită, în timp ce Catherine verifica perfuzia.

Fără îndoială era vorba despre iubitul ei, gândi Catherine, ridicând pătura.

– Va veni cu siguranță mâine, la ora de vizită.
– Vreau să-l văd acum.
– Trebuie să dormi puțin, mai întâi. Odihna este foarte importantă, în cazul tău.

Maria oftă, apoi, resemnată, se întoarce cu fața la perete.

Paul Grantham și Simon Andrews ajunseră în serviciu doar înainte ca prânzul să fie servit pacienților.

Cum Glenda era în ședință, Lizzie ocupată cu pacienta care tocmai suferise o ovariectomie, și Lauren completa niște dosare în birou, Catherine care era singura infirmieră liberă, fu desemnată din oficiu pentru a-i însoți pe cei doi medici la vizită.

Se opriă mai întâi lângă Lisa Wallace.

– Bună ziua, Lisa, spuse Paul Grantham. Când ți-am spus, la consultația prenatală, că te voi revedea curând, nu știam că spuneam adevărul.

– Știu.... Oh, doctore, îl voi păstra, nu-i așa?

– Nimic nu te împiedică. Dar ca măsură de siguranță, ne vom asigura că acest bebeluș nu se pregătește să ne joace o festă. Domnișoară Slade?

La un semn din cap din partea sa, Catherine închise perdelele în jurul patului.

– Mă duc s-o văd pe Edna McBride, anunță Simon îndepărtându-se.

Catherine o ținu pe Lisa de mână, în timp ce Paul Grantham procedă la examen.

– Acest serviciu seamănă din ce în ce mai mult cu vitrina unei florării... glumi medicul, palpând abdomenul pacientei.

Catherine privi distrată superbul buchet de lalele care trona pe

noptieră.

– Culoarele sunt parfumate. Și sunt gata să pariez că soțul dumitale îți va mai aduce și altele...

– Sper, răspunse Lisa cu un zâmbet slab.

– Care sunt florile dumitale preferate? o întrebă el.

Văzându-l astfel, plin de atenție și compasiune, Catherinei îi veni greu să și-l imagineze furios pe fiul său. Dar își aminti că ea însăși avusese dreptul la un eșantion al reversului medaliei.

– Violetele, răspunse Lisa. Dar în această perioadă, va aduce cu siguranță trandafiri. La fel ca cei din buchetul de mireasă.

Ochii îi redeveniră strălucitori de lacrimi și mâna i se crispă în cea a Catherinei.

– Ai dureri, Lisa?

– Da, în spate. Aceleași ca în timpul ciclurilor dificile. Sper că nu este semn rău? Jason și cu mine ne dorim atât de mult acest copil.

– Sunt șanse mari ca totul să se desfășoare bine, anunță Paul Grantham scoțându-și mânușile de cauciuc. Totuși te voi trimite să faci o ecografie, pentru a fi sigur și voi cere o analiză de sânge. Dar, deocamdată, esențialul este să te odihnești. De acord, Lisa?

– Da, doctore.

– Voi veni să te mai văd mâine dimineată. Până atunci, străduiește-te să nu-ți faci griji. Odihna nu este bună numai pentru corp, este excelentă și pentru minte. Ai înțeles?

– Voi încerca, doctore, răspunse Lisa cu înflăcărare.

Când Catherine ieși din compartiment după ce o ajutase pe Lisa să se îmbrace și să se instaleze confortabil, cei doi medici erau alături de Maria Elliot. Profită pentru a trece pe la recepție și-l descoperi pe Colin Brooker, soțul Helenei, care tocmai sosise. Părea nervos, ca și

cum presimțea motivul dramatic al acestei convocări.

– Doctorul Grantham este deocamdată la vizită, domnule Brooker, îi spuse.

Dacă binevoiți să mă urmați, puteți aștepta aici.... N-ar trebui să dureze mult.

Colin Brooker intră în mica încăpere însorită a cărei ușă i-o deschisese.

– Și soția mea? Pot s-o văd?

– Va veni cu siguranță să vă întâlnească aici. O voi anunța că ați sosit.

Catherine îi găsi pe Paul Grantham și Simon studiind un dosar în biroul infirmierelor.

– Domnule Grantham?

– Da, Catherine.

Tânăra femeie încercă să ignore efectul pe care-l producea sunetul numelui său în gura lui.

– Colin Brooker este aici. L-am instalat în sala de discuții.

– Presupun că soția sa este încă în serviciu? Ai putea să te duci s-o iei, te rog?

– Trebuie s-o anunț că soțul este aici?

– Nu. N-o alarma inutil. Își va imagina că este o problemă cu copiii.

Catherine o găsi pe Helen așezată în fotoliu, citind o revistă.

– Ah.... ce mai este de data aceasta? întrebă ea glumind.
Pansament? Medicamente? Supozitoare?

– Nimic din toate acestea, Helen.

Ne vom plimba puțin.

În timp ce străbăteau serviciul, Helen puse câteva întrebări la

început, apoi tăcu. Și, când ajunseră în fața ușii deschise a sălii de discuție, unde așteptau Colin Brooker și Paul Grantham, Catherine avu convingerea că Helen ghicise deja ce avea să le anunțe medicul.

Capitolul 8

– A fost fantastic! Țsta este adevărul, Lizzie.... Nu vedeam cum le va anunța ce a descoperit în timpul operației. Și, sincer, nu-mi doream deloc să mă aflu acolo când îi va înștiința. Dar mi-a cerut să rămân și n-am avut de ales.

– Ei bine, cum le-a spus? întrebă Lizzie.

Ziua se terminase și se îndreptau amândouă spre parcaj.

– N-a căutat nicio clipă subterfugii. Le-a spus exact ce a găsit și implicațiile. Și totul cu compasiune, dar fără tânguiri, dacă înțelegi ce vreau să spun. Și treptat, a terminat prin a întoarce situația, explicându-le în ce consta tratamentul – chimioterapie, radioterapie și medicamente – și ce puteau aștepta de la el. Ei bine, poți să crezi ce vrei, dar ei au ieșit de acolo cu un optimism solid.

Lizzie dădu gânditoare din cap.

– Este într-adevăr un tip foarte tare.

– Da. Mărturisesc că la început, când l-am văzut, am crezut că este tot unul din acei medici care se cred Dumnezeu și care se joacă,

în consecință, cu puterea lor medicală. Dar trebuie să recunosc că m-am înșelat amarnic.

– De fapt, am fost întrerupte dimineată și n-ai terminat să-mi povestești.

– Oh, nu mai era mare lucru de adăugat.

– Cu toate astea, îl vei revedea deseori, pentru că vei cânta la pian acasă la el. Are și o piscină?

– N-am văzut, dar în orice caz, are un teren de tenis, cu un parc splendid și o seră. Este într-adevăr superb.

– Fiica sa era acolo?

– A sosit mai târziu, cu fratele său, Theo.

– El ce vârstă are? întrebă Lizzie, cu o curiozitate evident de nepotolit.

– Aș spune șaptesprezece ani.

Lizzie scutură din cap.

– Este ciudat să lucrezi cu cineva despre care nu știi nimic, nu? De obicei, se întâmplă să afli întotdeauna ceva. Dar Paul Grantham este atât de misterios, încât nu răzbate aproape nimic din viața sa particulară. Cu el, n-ai niciodată de spus o bârfă cât de mică. Este dezamăgitor!

– Este un semn că-și protejează bine familia....

Chiar în clipa în care rostea aceste cuvinte, Catherine simți o strângere de inimă căreia nu-i fu greu să-i ghidească originea: invidia.

O invidia din toată ființa sa pe femeia cu care Paul Grantham își împărțea viața.

– Este totuși de mirare că nu se vorbește de el pe culoare, remarcă Lizzie. Un tip atât de important ca el, te face să visezi....

– Da, dar cu soția pe care o are, inutil să-ți faci iluzii. Nu ești la

înălțimea ei.

– Așadar, ai cunoscut-o?

– Da, am zărit-o chiar în clipa în care plecam. Sosea într-o decapotabilă – o blondă, cu eșarfă leopard și ochelari de soare... După toate aparențele, frumoasă.

Tăcu și se încruntă văzând-o pe Lizzie scuturând din cap.

– Ce? Ce ai?

– Nu știu cine era, dar cu siguranță nu soția sa. Sunt sigură de asta.

– Ah, da? Și de unde știi?

– Este simplu. Paul Grantham nu are soție.

Catherine simți din nou o strângere de inimă. De data aceasta nu era invidie, ci o mare curiozitate.

– Ce vrei să spui?

– Este divorțat. Nu se știe mare lucru despre viața sa, dar este una din rarele informații despre el, de care sunt sigură. Aparent, soția l-a părăsit când copiii erau foarte mici.

***

Catherine se întoarse acasă într-o stare aproape euforică. I se deschidea un orizont nou. Brusc, Paul Grantham nu mai era atât de inaccesibil cum crezuse.

– Nu este căsătorit, Mac! exclamă ea, schițând un pas de dans cu motanul în brațe. Este liber!

Sub mângâierile ei, Mackenzie torcea de plăcere, cu ochii pe

jumătate închiși.

După ce-i servi pateu din belșug, Catherine își pregăti o baie cu spumă în care se întinse comod, lăsând frâu imaginației.

Și dacă ar căpăta un loc important în viața lui Paul Grantham? Și dacă ar deveni pentru el mai mult decât o infirmieră? Și dacă ar invita-o să iasă într-o seară cu el, dacă ar săruta-o, dacă....

Dacă ar iubi-o?

Nu-i era greu să se imagineze în brațele sale. Amintirea acelui vis erotic era încă foarte prezentă în mintea sa.

Și cât de minunat ar fi să meargă în fiecare zi să lucreze cu acea certitudine că era soția lui, că toată lumea o știa, de asemenea să asiste cu el la prestația lui Abbie la teatru, și în seara următoare, să-l însoțească în vila sa din Spania...

Treptat, Catherine își dădu seama că apa era aproape rece și că, afară, apusul își lăsase voalul peste grădină.

Așa că, reveni încet la realitate și renunță cu regret la visurile sale.

Era liber. Fie... Dar cu ce schimba asta ceva pentru ea? Cum putea oare să spere că putea rivaliza cu femeia blondă pe care o întâlnise pe drum? De altfel, aceea sau alta, n-avea importanță, deoarece constatarea era aceeași, nu va fi niciodată de talia ei.

Până la urmă, cine era acea femeie? Modul în care urcase aleea proprietății lăsa să se subînțeleagă că era o obișnuită a locurilor. Poate chiar trăia cu Paul Grantham!

Gândindu-se bine, care era diferența între o iubită permanentă și o soție?

Niciuna, își spuse punând mâna pe prosop.

În timp ce se freționa energic, fără să vrea speranța reveni. Poate era sora lui? Vecina? Doar o prietenă venită în vizită?

Dar chiar dacă asta era situația, nu excludea ca el să poată să se angajeze cu o alta. Un bărbat ca el, cu carisma, averea și cariera sa prestigioasă, nu putea să fie singur.

Cum putuse crede, fie și o secundă, că Paul Grantham ar fi putut-o remarca pe ea, Catherine Slade?

Scoțând un oftat dezamăgit, intră în cameră unde, postată în fața oglinzii mari cu ramă, lăsa să cadă halatul de baie la picioare, pentru a se observa cu un ochi critic.

Natura nu fusese ingrată cu ea. Mică, având sâni fermi, șoldurile puțin late, dar picioare fine și frumoase....

Scuturând capul, își ciufuli părul ud.

Oare o găsea frumoasă? Un bărbat a cărei meserie era să studieze trupul feminin era fără îndoială un judecător sever.

Își peria părul, cu Mac culcat alături de ea, când sună telefonul. Inima îi tresări.

Și dacă era el?

Fără să se gândească la această idee cel puțin absurdă, ridică receptorul cu o mână tremurândă.

– Alo?

– Catherine?

– Da.

– Sunt Simon.

Decepția îi fu atât de mare, încât era gata să întrebe care Simon, dar își reveni la timp.

– Bună seara, Simon....

– Mă întrebam.... Oare ești liberă, miercuri seara?

– Miercuri? Nu, îmi pare rău.

Catherine tăcu, neputând să se hotărască să-i dezvăluie că va fi

acasă la Paul Grantham, pentru a lucra cu fiica sa.

– Ah.... Și vineri?

– Eu.... hm.... nu. Am repetiție.

– Înțeleg... spuse el pe un ton brusc rece. Foarte bine. Nu este grav. Poate în altă zi.

– Da, desigur.

I-ar fi plăcut să-i sugereze să-i telefoneze lui Lauren, dar consideră de preferat să nu se amestece în ce nu o privea. Oricum, rolul de mijlocitoare nu i se potrivitse niciodată.

Închise cu ușurare. De data aceasta, Simon înțelesese probabil că nu-și dorea să iasă cu el. Poate o va trata un timp cu răceală, apoi se va consola cu o alta. Relația lor va avea cel puțin meritul că este limpede.

***

Dimineata de a doua zi o găsi nerăbdătoare să ajungă la spital, mânată de dorința imperioasă de a-l vedea pe Paul Grantham. Deoarece în ciuda tuturor raționamentelor, nu se putea împiedica să-l vadă într-o lumină nouă – era un bărbat liber.

Totuși, norocul nu fusese de partea ei. La adunarea de dimineată, Glenda le anunță că doctorul Grantham va lipsi două zile, pentru a frecventa un seminar la Oxford.

Două zile întregi fără el.... Trebuia să aștepte să meargă la el pentru a-l vedea și încă nu avea nicio garanție că va fi acolo când se va duce ea.

Nu mai avea decât să se adâncească în munca sa pentru a se consola.

Edna McBride primise în sfârșit permisiunea să părăsească spitalul. Și ea fusese foarte dezamăgită să afle că doctorul Grantham nu era de serviciu.

– Dar vreau să-l văd, insistă ea.

– Te înțeleg pe deplin, răspunse Catherine, cu o ironie pe care pacienta n-o observă.

– Voiam să-i mulțumesc personal.

– Vei avea această ocazie mai târziu, Edna....

Helen Brooker își revenea încet după operație, dar optimismul pe care i-l insuflase Paul Grantham dispăruse oarecum și Catherine o surprinsese de mai multe ori într-o dispoziție tristă și morocănoasă. Făcându-și timp să stea lângă ea, îi permisesese să-și exprime furia și teama de viitor.

Cât despre Lisa Wallace, acceptase fără să se lamenteze imobilitatea forțată. Pierderile de sânge dispăruseră.

– Bebelușul pare să vrea să se prindă, remarcă Glenda, adresându-se infirmierelor. Dar este de preferat s-o mai ținem, pentru a fi siguri.

În timpul vizitei, Catherine observă că Simon evita intenționat să-i întâlnească privirea și fu încurcată.

– Este un prost, îi spuse mai târziu lui Lizzie. Nu înțeleg de ce n-am putea fi doar prieteni.

– Pentru că Simon nu știe că se poate altceva cu o fată decât s-o ducă în pat, răspunse Lizzie cu o mină sarcastică. A încercat din nou cu tine?

– Da.

– Și?

– Voia să mă ducă la cină, dar nu eram liberă.

Lizzie râse ironic.

– Sărmanul Simon.... Nu este obișnuit să i se închidă ușa în nas. Într-un fel, pentru el este un obicei, ca slujba sa. Înțeleg de ce-ți face mutre....

Cele două zile trecură foarte încet înainte ca, în sfârșit, să poată porni pe drumul spre Woodstock. Totuși, de data aceasta, în loc să se oprească în fața portalului, urcă alea cu pietriș cu mașina, cuprinsă de o nerăbdare îmbinată cu neliniște.

Primul lucru pe care-l văzu fu Jaguarul gri, în fața garajului. Paul Grantham se întorsese deja?

Încercă fără rezultat să ignore agitația care o cuprinsese brusc. În definitiv, se putuse duce foarte bine la Oxford cu trenul....

Încet, pentru a-și da timp să se calmeze, coborî din mașină, după ce o parcă alături de Jaguar.

Seara era foarte plăcută și alesese să îmbrace o jupă lungă și fluidă galben-pal, cu un tricou alb destul de strâns pe corp. Știa că este o ținută care-i pune silueta în valoare.

Cu inima bătând mai repede, trase de lanțul clopoțelului. Ușa se deschise imediat și Abbie, în șort și o bluză largă cu mânecile suflecate, părul ridicat cum dădea Dumnezeu în vârful capului, o întâmpină cu un zâmbet radios.

– Catherine! Intră. Tocmai îi spuneam tatei că n-ai să întârzie.

Așadar, era acolo. Catherine avu impresia că i se moaie picioarele.

– A fost la un seminar. Dar evident, știi deja... De-abia a sosit, acum o oră. Și din câte spune, rareori s-a plictisit astfel.

– Nu sunt sigur că este un lucru bun să mărturisesc un astfel de detaliu unui membru al personalului meu, interveni o voce gravă în spatele ei.

Paul Grantham avusese timp să se schimbe și purta niște blugi și un tricou negru. Zâmbetul său accelerează ritmul deja alarmant al inimii Catherinei.

– Nu-l voi repeta, promit.... glumi aceasta cu o voce care, spera, nu-i trăda tulburarea.

Le precedă în salon. Pianul din fața ferestrei, era luminat de ultimele raze de soare.

– Și iată, spuse medicul. Este al vostru.

– Mulțumesc, domnule Grantham. Ne vom strădui să nu vă deranjăm prea mult.

– Oh, nu vă preocupați de mine. Și apropo, mă numesc Paul.

Se întoarce spre fiica sa.

– Theo și cu mine vom pregăti grătarul. Poate o vom putea convinge pe Catherine să ni se alăture, dacă n-are altceva mai bun de făcut...

– Oh, da! exclamă Abbie. Poți să rămâi, Catherine?

– Ei bine, nu știu dacă...

Își dorea asta la nebunie, dar în niciun caz nu voia s-o arate. În plus, îi venea greu să-și revină după propunerea lui de a-i spune pe nume.

– Oh, haide! insistă Abbie.

– Dacă sunteți siguri că nu voi deranja.

– Vom fi între noi, cu câțiva prieteni, spuse Paul. Și dumneata oricum nu deranjezi.

– În acest caz.... accept cu plăcere.

Catherine zâmbi, aproape amețită la ideea de a petrece seara cu el. De acord, nu vor fi singuri, dar era totuși nesperat.

Amintindu-și subit de motivul prezenței sale în această casă, se întoarse spre Abbie.

– Începem treaba, Abbie?

– Oh, da!

Adolescenta înaintă cu entuziasm spre pian.

– Am scos deja partiturile.

Catherine se așează pe taburet și-și relaxă mâinile înaintea de a atinge clapele, făcând să răsună note de o puritate incredibilă. Abbie își începu vocalizele, în timp ce degetele Catherinei dansau fără efort peste claviatură.

În timpul lecției, parfumul subtil al trandafirilor fu înlocuit treptat de cel apetisant, de carne friptă la grătar.

– Asta îmi face foame, spuse Abbie după un timp.

– Și mie. Cred că ne vom opri. Deja am lucrat bine.

– Cum mă descurc? întrebă Abbie în timp ce Catherine aduna partiturile.

– Mult mai bine... Progresezi foarte repede.

– Mulțumită ție.... Este foarte amabil ce faci, Catherine. Ți sacrifici timpul liber pentru a mă ajuta... Vino, ne alăturăm celorlalți?

După ce închise pianul, Catherine o urmă pe Abbie prin salon și seră, până la peluză.

Theo prăjea pui și cârnați pe grătar, în timp ce tatăl său umplea paharele unui grup de persoane ale căror fețe îi erau necunoscute Catherinei.

Unele erau foarte tinere și tânăra femeie se gândi că era vorba fără îndoială de prieteni de-ai lui Theo și Abbie. De altfel, aceasta se

repezi spre o tânără și frumoasă roșcată, cu fața de păpușă, plină de pistrui, care discuta cu doi tineri așezați pe iarbă, lăsând-o mască pe Catherine, care nu mai știa ce să facă.

Îl văzu pe Paul apropiindu-se.

– Catherine, spuse el, punându-și o clipă degetele pe brațul tinerei femei. Vino cu mine, să te prezint invitaților. În mare parte, îmi sunt vecini.

În mod curios, o prezentă ca pe o prietenă a lui Abbie, căreia îi da lecții de canto. Niciun cuvânt despre faptul că lucrau în același spital....

– Trebuie să fiți un profesor excelent, comentă o femeie de vreo șaizeci de ani. Am avut plăcerea să vă auzim adineauri....

– Abbie are o voce de înger, întări alta adresându-se adolescentei. Mă grăbesc să te văd pe scenă, draga mea. Tatăl tău trebuie să fie mândru de tine.

Abbie începu să râdă.

– Asta trebuie să-l întrebați pe el. Nu știu nici măcar dacă va veni să mă vadă.

Bătrâna doamnă ridică sprâncenele și se întoarse spre Paul.

– Ce vrea să spună, Paul? Doar n-ai intenția să ratezi spectacolul? Nu ești mândru de fiica dumitale?

– Are groază de lumea artistică.... răspunse Abbie. Nu-i așa, tată?

– Ei bine, iată pe cineva care poate va reuși să-l facă să-și schimbe părerea răspunse un anume Jo, și el vecin, înainte ca Paul să se fi putut exprima.

În timp ce toți se întoarseră spre portalul grădinii, Catherine încremeni. Ghicise chiar înainte s-o vadă că era vorba despre o persoană importantă din viața lui Paul.

Urmărind până la urmă privirile tuturor, avu confirmarea lucrului de care se temea.

Era chiar femeia pe care o văzuse în timpul primei sale vizite. În acea seară purta niște pantaloni din crep negru, cu partea de sus asortată și fără mâneci. Un colier fin de coral îi înconjura gâtul și părul lung blond îi flutura liber pe spate.

Toți invitații păreau s-o cunoască. Oare era și ea o vecină?

– Catherine, spuse Paul venind spre ea, ți-o prezint pe Faye Elton. Faye, ea este Catherine Slade. Îi dă lecții de canto lui Abbie.

Catherine avu dreptul la o înclinare din cap: puțin rece, înainte ca Faye să întoarcă ochii verzi și să se îndepărteze pentru a lua, atingându-i ușor degetele, paharul pe care Paul tocmai i-l servise.

În timp ce apusul se lăsa încet, Abbie o antrenează pe Catherine spre grătar, unde Theo așeza pulpe de pui și cârnați prăjiți cu ierburi pe farfuriile lor.

– Salata de cartofi este pe masă, spuse el.

Zâmbetul, care îi miji uimitorii ochi albaștri, îi aminti încă o dată Catherinei cu cine trebuia să fi semănat Paul la aceeași vârstă.

Așezată lângă bolta cu verdeată, unde înfloreau niște superbi trandafiri albi, tânăra femeie își termina puiul când Theo veni să i se alăture.

– A fost foarte bun, Theo, spuse ea ștergându-și mâinile pe un serveteț de hârtie.

– Sunt mulțumit că ți-a plăcut.... Mai vrei ceva?

– Nu, mulțumesc. Nu cred că aș mai putea înghiți o bucățică în plus. Ești un adevărat maestru bucătar.

– Și dumneata un super prof de canto.... Am auzit-o pe Abbie adineauri și nu-mi reveneam. Nu mi-aș fi imaginat niciodată că poate

cânta așa.

– Are o voce splendidă, dar crede-mă, n-o datorează decât ei însăși. Eu n-am niciun amestec.

Îl privi cu curiozitate.

– Și tu? Câți de asemenea?

– Nu risc asta! exclamă el râzând.

Își îndepărtă o șuviță de păr care îi căzuse pe frunte.

– Sunt incapabil să cânt trei note fără ca două din ele să fie false!

Probabil îi semăn tatei.

– Și Abbie?

– Oh, Abbie a moștenit cu siguranță pasiunea pentru spectacol a mamei.

– Adevărat? întrebă Catherine, care se străduia să nu se arate foarte interesată. Mama voastră a fost actriță?

Theo ridică din umeri.

– Nu actriță.... Mai degrabă cântăreață... în sfârșit, așa cred... La drept vorbind, nu știu bine. N-aveam decât zece ani când părinții mei s-au despărțit. Dar îmi amintesc că deseori cânta, acasă, și că, de asemenea, cânta la pian.

– Continuă și acum?

– N-am nicio idee. S-a recăsătorit și trăiește în Statele Unite de mai mulți ani.

– Și n-o vedeți niciodată? întrebă Catherine, pe care surpriza o făcuse să vorbească fără să se gândească.

Apoi își mușcă buza, gândindu-se că această curiozitate semăna cu indiscreția. Dar Theo nu păru jignit.

– Nu, răspunse el cu o urmă de tristețe. Acum un an ne-a propus să mergem un timp la ea, dar tata n-a vrut.

– Și voi? Ați fi dorit asta?

– Chiar nu știu. Este mult timp de când nu ne-am văzut și poate este mai bine așa.

Zărimându-l pe Paul care traversa terasa în direcția lor, Catherine se ridică.

– Acum, cred că este timpul să vă las, spuse tânăra femeie privindu-și ceasul, ca și când o aștepta o întâlnire importantă.

La drept vorbind, nu-și dorea deloc să plece, dar se temea să abuzeze, impunându-și prea mult prezența.

– Pleci deja? întrebă Paul cu o voce înceată.

Mormăind o scuză, Theo plecă și se alătură prietenilor săi, care se îndreptau spre terenul de tenis.

Catherine schiță un zâmbet.

– Da, trebuie să plec.

– În acest caz... te conduc la mașină.

Mai multe persoane o salutară prietenește cu mâna, când traversă terasa, dar când trecură prin fața lui Faye, Catherine avu impresia că o mască împietrise pe fața tinerei femei.

Niciun zâmbet. Nici măcar un cuvânt plăcut. Nimic decât o expresie închisă și o privire care părea ciudat de întunecată.

Capitolul 9

– Am petrecut o seară excelentă, spuse Catherine când ajunse la mașină. Îți mulțumesc. A fost foarte amabil că m-ai invitat.

Muzica și râsetele invitaților ajungeau până la ei mai înăbușite. Conștientă de BMW-ul albastru– închis parcat de cealaltă parte a Jaguarului, Catherine se simți brusc jenată.

– Eu îți sunt recunoscător că ai rămas, răspunse Paul. Dar nu vreau să te rețin mai mult. Îmi închipui că îți este foarte solicitată compania...

– Nu chiar.

– Nicio întâlnire fierbinte în seara aceasta? Întrebă el cu o licărire amuzată în ochi.

Catherine scutură din cap.

– Nu.

– Mă uimești.... Aveai un aer atât de grăbit să pleci, încât am presupus că trebuia să te întâlnești cu cineva.

Inima Catherinei începu să bată mai tare. Era atât de aproape de

ea.... Și modul cum o privea....

– Nu. Cu nimeni, murmură ea.

– Mi-e greu să cred.

Și se exprimase cu voce scăzută. Și ceva în vocea sa se schimbase în mod subtil.

Catherine înălță capul și-și simți buzele uscate văzând că el îi privea gura.

– Mă gândeam că te duci să-l întâlnești pe internul meu, în seara asta.

Tânăra femeie râse, puțin nervos.

– Ce idee!

– Poate m-am înșelat, dar am avut impresia clară că dumneata și cu Simon vă înțelegeți foarte bine....

– Cine ți-a spus asta? îl întreabă în șoaptă.

– Nimeni.... Să spunem că mă încred în simțul meu de observație. Dar zvonurile de pe culoar par să-mi întărească presupunerile...

– Ascultați zvonurile de pe culoar?

– Nu chiar, dar.... N-ai ieșit oare recent cu Simon?

– Am cinat împreună, este adevărat, răspunse tânăra femeie, surprinsă că știa asta. Dar pentru prima și cu siguranță ultima dată.

Paul ridică sprâncenele.

– Ah, da? N-ai de gând să repeți experiența? Simon dădea totuși impresia că totul merge bine între voi.

– Poate asta crede el....

– Dar dumneata nu?

– Am făcut tot ce trebuia pentru a nu-i hrăni iluziile.

– Cu alte cuvinte, l-ai îndepărtat.

– Oarecum.

Paul părea amuzat.

– Bietul Simon..... nu este obișnuit.

– Într-adevăr, asta mi s-a părut că înțeleg.

– Mmm.... Așadar, nu există nicio persoană în viața dumatăle? Și totuși, păreai grăbită să te întorci.

– Am niște treburi de făcut, răspunse Catherine evaziv.

– Ah.... și te-am reținut deja destul de mult. Așadar, este timpul să te las să pleci.

Totuși, nu se mișcă. Era atât de aproape de ea, încât aproape îi simțea căldura corpului și respira parfumul discret al soluției de după ras.

În cele din urmă, Catherine fu cea care găsi forța de a pune capăt acelei situații tulburătoare, așezându-se la volan.

După ce Paul închise portiera, ea coborî geamul.

– Măine vei fi la spital? îl întrebă.

– Da. Te voi vedea la vizită. Pe mâine, Catherine.

Aceasta dădu încet înapoi. Fără îndoială, ar fi picat foarte prost să acroșeze Jaguarul sau, Doamne ferește, BMW-ul.

În timp ce-l privea în oglinda retrovizoare, Catherine o văzu pe Faye apărând subit. Cu siguranță, se întrebase ce-l reținuse.

Strecurându-și brațul sub cel al lui Paul, îl conduse spre grădină.

Dar nici măcar acest gest posesiv nu putu domoli entuziasmul Catherinei. Pentru prima dată, Paul – îi părea atât de ciudat să-i spună pe nume – manifestase un interes personal față de ea. Personal până la a vrea să știe ce era între ea și Simon....

Era foarte ușurată că-i putuse răspunde cu toată sinceritatea că nu era absolut nimic!

Dar poate se lăsa legănată de iluzii. Nu era oare o caracteristică a lui Paul de a da fiecărei paciente impresia că era singura care-l preocupa?

Era de preferat pentru ea să nu-și facă prea multe idei și să coboare imediat pe pământ. Ca să nu fie prea dură căderea....

Și apoi, exista Faye. Oare ce rol juca în viața lui Paul? Catherine încă nu știa, dar prefera să nu-i acorde prea mare importanță.

În definitiv, dacă se înșela, cu atât mai rău. Nu dorea câtuși de puțin să-și strice plăcerea pe care o avusese stând de vorbă între patru ochi cu Paul. Nici pe cea pe care o simțea la perspectiva de a-l vedea a doua zi....

***

Catherine avea senzația că picioarele nu-i atingeau pământul. La spital, nu trăia decât pentru clipele în care Paul venea în serviciu și, în afară de muncă, își petrecea timpul numărând zilele care o despărțeau de lecția de canto de la el de acasă.

Pentru un martor neavizat, nimic nu se schimbase între medic și infirmieră, dar Lizzie avea ochiul ager. Catherine o știa. Într-o dimineață, în timp ce așteptau amândouă o nouă internată, nu fu așadar surprinsă când prietena sa porni un interogatoriu în toată regula.

Îndată ce vizita se terminase, Catherine schimbase câteva cuvinte cu voce joasă cu Paul, înainte ca el să se îndepărteze cu ceilalți medici.

- Ce se întâmplă, Catherine?
Aceasta se prefăcu că nu înțelege.
- Ce spui?
- Ce ți-a spus doctorul Grantham?
- Nimic....
- Catherine... Nu sunt nici oarbă, nici proastă. Și nu încerca să mă faci să cred că ți-a vorbit de o pacientă, nu va ține. Ce voia de la tine?
- Mi-a transmis un mesaj de la Abbie, pentru lecție.
- Ah da, uitasem.... Așadar, te vei duce curând acolo?
- Hm.... da.... De fapt, i-am dat deja o lecție acasă.
Cu ochii mari, Lizzie înclină capul într-o parte.
- Ai fi putut să-mi spui! Cum s-a desfășurat?
- Foarte bine.
- Și mai cum? Grantham era acolo? Este penibil că trebuie să-ți smulg vorbele, să știi....
- Da. Paul Grantham era acolo. Și de asemenea fiul său, Theo.
- Îi seamănă tatălui?
- Este leit portretul său. Păr negru, ochi albaștri, seducător... Și din ce mi-a spus, n-are mai multă ureche muzicală decât el.
- Dar, când ați avut timp să discutați? A asistat la lecție?
- Oh nu, a fost în timpul grătarului.
- Grătar? repetă Lizzie, tot mai uluită.
- Catherine regretă că nu-și ținuse gura. Acum, Lizzie n-o va lăsa până nu-i va povesti totul....
- Da, au primit niște prieteni și Paul mi-a propus să rămân, explică fără tragere de inimă.
- Oh.... acum îi spui Paul?

– Sst....

Catherine privi peste umăr.

– Da, el mi-a cerut asta, dar n-o voi face niciodată în spital, bineînțeles. Presupun că ar fi fost prea bombastic dacă i-aș fi spus "doctor Grantham" în fața prietenilor. Dar asta nu schimbă cu nimic raporturile noastre aici.

– Sunt fericită s-o aflu.... răspunse Lizzie, amuzată. Și cine erau ceilalți, la grătar?

Catherine ridică din umeri.

– Mai ales vecini....

– Și ea? Ea era acolo?

– Cine?

– Blonda superbă din decapotabilă.

– Oh.... Bineînțeles, Faye Elton.... Toată lumea părea s-o cunoască. Așa că presupun că era de asemenea o vecină.

– Ai rămas mult timp?

– Nu. Am plecat după ce mi-am mâncat puiul. Nu voiam să abuzez.

– Și acum, tocmai ți-a cerut să revii....

– Da.

– Catherine?

– Mmm?

– Să fii prudentă.

– Prudentă? De ce?

– Pentru ca să nu-ți arzi aripile....

– Ce vrei să spui?

Nu înțeleg.

– Oh! Sunt sigură că da. Dimpotrivă, înțelegi, foarte bine.

***

Valerie Ogilvie, patruzeci și cinci de ani, trebuia să facă o laparoscopie pentru a determina cauzele durerilor.

– La început, am crezut că erau doar simptomele menopauzei, îi spuse ea Catherinei, care o ajuta să se instaleze. Dar s-a agravat și generalistul mi-a sugerat că ar putea să fie o îngroșare a mucoasei uterine.

– Laparoscopia îi va permite chirurgului să afle exact despre ce este vorba, răspunse cu amabilitate Catherine.

– Aveam cicluri dese și de câteva luni s-au oprit. Au revenit, dar pe moment m-am panicat că aş putea să fiu însărcinată.

– Ar fi atât de catastrofal? întrebă Catherine, zâmbind.

– La vârsta mea? Glumești! Am deja doi nepoți.

– N-ai fi prima care are un copil după patruzeci de ani.

– Da, ei bine, eu nu, mulțumesc.

Valerie râse scurt.

– Poate este foarte bine pentru celebrități, sau pentru acele femei complet absorbite de cariera lor, care amână momentul întemeierii unei familii.... Dar s-ar putea să aibă un șoc descoperind câtă energie îți trebuie pentru a te ocupa de un bebeluș. Și-ți imaginezi, apoi.... Copilul tău ajunge la adolescență chiar când ieși la pensie. Ce oroare! Ah, nu, nu este concepția mea despre familie. Mi-a plăcut să-mi cresc copiii când eram tânără și plină de viață. Dar fiecare vârstă cu plăcerile ei.

Se întrerupse și o privi pe Catherine cu un aer speculativ.

– Ai copii? o întrebă.

– Nu. Nu sunt căsătorită.

– Astăzi, nu mai este un obstacol.... Dar vrei să ai?

– Oh, da. Într-o zi....

– Atunci, urmează-mi sfatul, nu aștepta prea mult. Profită cât ești încă tânără.

Catherine se întrebă dacă sfatul era valabil și pentru bărbați.

Oare ce vârstă avea Paul, înconjurat deja de o familie? Patruzeci, patruzeci și doi de ani?

Și-a dori s-o sporească?

Iritată de ce-i trecea prin gând, încercă să se concentreze asupra muncii sale. Dar medicul îi ocupa fără încetare mintea.

Cum l-ar fi putut alunga de acolo, când avea ocazia să-l vadă la serviciu de mai multe ori pe zi? Pe cât posibil, îl observa la căpătâiul pacienților, ca întotdeauna calm, atent, amabil.

Îl aprecia pentru toate aceste calități. Îi plăceau sensibilitatea și umorul său. Modul în care o privea. Îi plăcea vocea sa caldă. Îl iubea....

Îl iubea. Pur și simplu.

Nu prea știa când își dăduse seama de asta. Oare când Lizzie o sfătuisese să fie prudentă? Când se dusesese la el acasă? Când se cufundase prima dată în profunzimile ochilor săi?

De unde să știe? Singurul lucru de care era sigură deocamdată, era că nu putea face nimic. Că nu putea decât să se lase dusă de curentul care o antrena, având grijă la primejdii.

Și acum înțelegea că această dragoste era legată de straniu și presantul sentiment de așteptare pe care-l simțise de la întoarcerea

sa la Longbury.

Uneori, asta o speria. Pentru că cine știa dacă Paul îi va răspunde într-o zi la această dragoste? Era mai în vârstă decât ea, dar nu-i păsa. Era șeful său de serviciu, dar nici asta nu avea importanță.

Pentru ce motiv ar constitui dragostea un obstacol în cariera lor?

Nu trebuia s-o uite nici pe Faye Elton. Dar până la proba contrarie, Faye nu avea o relație specială cu Paul.

Atunci, de ce îi acorda un loc privilegiat? Să fie doar imaginația ei?

Accesele de optimism erau în mod regulat înlăturate de valuri de tristețe. Deoarece nimic, decât amintirea unei priviri, a unui zâmbet mai insistent, de la discuția lor din acea seară, nu-i garanta că Paul simțea ceva pentru ea.

Sigur, se schimbase din ziua în care o convocase în biroul său pentru a-i vorbi despre fiica lui, dar putea să interpreteze la fel de bine atitudinea lui, ca pe un efort în a-i mulțumi pentru timpul pe care tânăra femeie îl consacra lui Abbie.

Această incertitudine nu putuse ajunge la sfârșit vreodată, până în acea zi care începuse ca celelalte, fără să-i permită s-o deosebească. În afară că trebuia să meargă la Paul în acea seară, pentru a-i da o lecție lui Abbie – de unde surplusul de energie trezi imediat – și că-și lăsase mașina la garaj de dimineată, ducându-se la spital.

– Vă voi suna la sfârșitul programului pentru a ști la ce oră pot să trec s-o iau, îi spuse mecanicului.

Își continuă drumul pe jos, când o mică Honda, după ce o depășise, se opri la câțiva metri în fața ei.

– Intrigată, Catherine se aplecă să vadă șoferul și fu surprinsă

s-o descopere la volan pe Lauren.

- Bună, Lauren....
- Mergi la spital?
- Da, tocmai mi-am lăsat Clioul la garaj.
- Urcă-te, Catherine, te duc eu.
- Ești amabilă.

Catherine se instalează pe scaunul pasagerului și-și pune centura.

– Asta mă va face să câștig timp. Coasta este mai degrabă abruptă, pe jos....

Era evident că n-aveau mare lucru să-și spună. Amintindu-și atitudinea foarte rezervată a Laurenei față de ea și motivul care o îndemna să se poarte cu răceală, Catherine căută un mod de a o face să înțeleagă că Simon n-o interesa.

Ocazia se ivi când, ajungând la spital, trecură prin fața unui afiș care anunța marele bal al verii.

- Intenționezi să mergi acolo, Lauren? o întrebă.

Aceasta ridică din umeri.

- Nu știu. Dacă mi se cere, poate.... Presupun că tu te duci.

Tonul său era un amestec de invidie și ranchiună.

– Oh, încă nu știu. Dar m-ar mira.... Nu-mi place să merg singură la acest gen de serate.

Lauren păru surprinsă.

- De ce singură? Credeam că mergi cu Simon?

- Simon?

Ridicând sprâncenele, Catherine se prefăcu profund uimită.

- Ce idee! De ce ar trebui să merg la bal cu el?

Lauren roși, părând încurcată.

- Iartă-mă, eu.... credeam că voi doi....

– Că suntem împreună? În niciun caz. N-a fost și nu va fi niciodată nimic între noi. Ia te uită, acum când mă gândesc.... De ce nu i-ai sugera să te însoțească? La urma urmei, nu mai suntem în perioada în care bărbatul trebuie să facă neapărat primul pas...

Lauren se încruntă.

– Nu sunt sigură că....

– Ba da, insistă Catherine râzând. Trebuie să trăiești periculos, Lauren!

Lauren începu să râdă, iar Catherine avu impresia clară că, în sfârșit, gheața dintre ele se spărsese.

***

În acea dimineață, serviciul era foarte animat. Erau prevăzute mai multe internări, trei operații și două externări.

O pacientă trebuia să sufere o miomectomie, adică extirparea unei tumori formate pe fibrele musculare, alta o histerectomie și a treia o întrerupere de sarcină.

Mel Deacon era profund tulburată. Soțul său și cu ea așteptaseră cu nerăbdare acest copil, dar în a douăsprezecea săptămână ea se îmbolnăvisese de rubeolă și nu se putea asuma riscul ca bebelușul să se fi contaminat și el.

După ce ceruseră sfatul medicilor și se gândiseră îndelung, cu moartea în suflet, părinții se hotărâră să întrerupă sarcina.

În timp ce Lizzie o pregătea pe Mel pentru operație, Catherine se ocupa de Annette Weeks, în vederea miomectomiei.

– Voi fi mulțumită când totul se va termina, oftă Annette. Ciclurile erau atât de dureroase, încât nu puteam face nimic. Sper că îmi voi păstra slujba. Dar am încredere în doctorul Grantham. Cu el, sunt sigură că totul se va aranja.

– Ai dreptate, răspunse Catherine. Acum, îți voi cere să îmbraci cămașa de spital, apoi îți voi da calmante pentru a te ajuta să te destinzi.

Nu-l văzuse încă pe Paul în acea dimineață, dar simpla menționare a numelui său era suficientă să-i dea palpitații.

O oră mai târziu, o conduse pe Annette în blocul operator și inima îi tresări când intră în sala de anestezie.

Paul era acolo și o privea intrând cu un zâmbet la fel de ușor ca un murmur. "Iată-te în sfârșit, părea să-i spună. Te așteptam".

Era ridicol, evident. Ce-și închipuia? Venise fără îndoială pentru a discuta cu Sanjay Patel despre anestezia pacientului.

Oricum, sub privirea lui se fâstăci. Nu-și pusese încă masca prinsă în jurul gâtului, dar îmbrăcase deja ținuta verde de chirurg.

– Bună ziua, Catherine, îi spuse cu o voce foarte blândă, care avu efectul unei mângâieri. Aceasta se înfioră.

– Bună ziua P... doctore Grantham. I-ar fi plăcut să-i spună pe nume, dar nu se punea problema în prezența altor membri ai personalului. Din fericire, își revenise la timp.

– Dacă am memorie bună, ne vedem diseară?

– Da.

– Vei rămâne să cinezi cu noi?

– Cu plăcere.

Schimbul de cuvinte se termină aici, dar fusese suficient pentru ca tânăra femeie să simtă că-i cresc aripi.

Mai târziu, veni s-o ia pe Annette, din sala de trezire și o duse în salon unde, cu ajutorul lui Tiffany o spală și o îmbracă, punându-i o cămașă curată.

Petrecu apoi câteva clipe cu Mel Deacon, revenită și ea din blocul operator și o încurajă cum putu mai bine.

Două noi paciente sosiră în timpul zilei – una pentru o salpingectomie și o ovariectomie și cealaltă pentru o salpingită acută și niște aderențe cauzate de o operație precedentă.

Catherine completa formularele de internare când Lizzie i se alătură în biroul infirmierelor.

– Dai impresia că stai pe cărbuni aprinși....

– Ah, da?

– Nu face pe inocenta.... Să fie oare, din întâmplare, vreo lecție de canto în seara asta la Woodstock?

– Nu ți se poate ascunde nimic.

– Înțeleg... În plus, nu ești singura în culmea fericirii. Nu știu ce s-a întâmplat cu Lauren, dar bănuiesc că va avea crampe la maxilare forțându-se să zâmbească astfel...

– Am o mică idee despre motivul bunei sale dispoziții, spuse Catherine, care-i aduse la cunoștință conversația lor de dimineață.

– Să sperăm că nu va regreta, oftă Lizzie pe un ton cam dur.

– Ce vrei să spui?

– Că se va folosi de ea. Și-i va frânge inima ca tuturor celorlalte....

Terminându-și garda, Catherine sună la garaj pentru a afla dacă-și putea lua mașina. Din nefericire, nu era gata, deoarece lipsea o piesă care trebuia comandată. Reparația nu putea fi făcută până a doua zi.

Fără mașină, nu era Woodstock.

Capitolul 10

Scărpinând distrată capul lui Mac, Catherine asculta cu inima palpitând, telefonul sunând la celălalt capăt al firului.

Se aștepta să răspundă Abbie, sau poate Theo. Dar nu se pregătise pentru vocea gravă care răspunse.

– Alo?

– Eu.... cine este.... Paul?

– Da.

– Sunt Catherine.

– Bună seara, Catherine.

Tonul i se împlânzi sensibil. Doar dacă imaginația nu-i juca iar vreo festă.

– Paul, îmi pare rău, dar nu voi putea veni în seara asta.

Urmă o scurtă tăcere.

– Ai vreo problemă? reluă Paul.

– N-am mașină. Am lăsat-o la garaj dimineață și nu va fi gata înainte de mâine.

– Dacă nu este decât asta... Voi veni să te iau.

– Oh, eu... n-aș vrea să te deranjez.

– Nu mă deranjezi deloc. Cu atât mai mult cu cât, îți amintesc, dumneata ești cea care-i face un serviciu lui Abbie. Voi fi acolo la ora șase și treizeci. Nu este prea devreme?

Tonul său arăta lămurit că ar fi fost inutil să protesteze mai mult.

– Nu, este.... foarte bine, răspunse Catherine.

Avea o oră în față pe care trebuia s-o folosească să facă un duș și să se pregătească.

La vederea rezultatului, s-ar fi putut crede că avea întâlnire cu Antonio Banderas, sau Richard Gere.... Era stupid. Paul venea doar s-o ia. Și chiar dacă o invitase la cină și dacă, evident, prevăzuse s-o conducă înapoi, n-avea niciun motiv să sperie mai mult decât se anticipase.

Oricum, se gândi Catherine privindu-se critic în oglindă, nu mai avea timp să se schimbe. Paul va fi acolo dintr-un minut în altul.

Rochia lungă, galbenă ca șofranul, îi puneă în valoare părul negru bogat și umbra de pe pleoape accentua cenușiul ochilor. Cerceii discreți din urechi se legănau la fiecare mișcare.

După ce ezită, încălță niște sandale cu tocuri înalte și coborî la parter.

Paul sosi la ora stabilită. Imediat ce văzu Jaguarul încetinind în fața casei, Catherine îl sărută pe Mac pe nas și ieși. Mâna îi tremura ușor în timp ce înțuia ușa cu cheia.

Cu toate acestea, reuși să arate cel mai mare calm când i se alătură lui Paul la mașină. Erau clipe ca aceasta când binecuvânta talentele sale de actriță...

Paul coborî din mașină și-i deschise portiera. Puțin obișnuită cu

atâta galanterie, tânăra femeie îi mulțumi cu un zâmbet, înainte de a lua loc pe scaunul confortabil din piele.

Privirea admirativă pe care medicul i-o aruncă înainte de a demara, o luă pe nepregătite. Subit, se simți mai frumoasă, mai fragilă. Mai... femeie.

– Este foarte amabil din partea dumitale că te-ai deranjat, spuse, pentru a-și ascunde stânjeneala.

– Este un lucru foarte mic. Abbie ar fi fost decepționată dacă n-ai fi venit.

– Este foarte talentată, să știi.

– Poate... Recunosc că sunt un profan în domeniu. Dar după ce am auzit-o, când ai repetat cu ea în acea seară, am tendința să-ți cânt în strună.

– Sper că vei veni la premieră? întrebă Catherine întorcându-se spre el.

Purta niște pantaloni gri ca perla și un pulover din cașmir crem, care-i dădea acea înfățișare atât de relaxată și de o eleganță atât de specială.

Măinile cu degete lungi și fine, pe volan, îi trezeau emoții ciudate și consideră mai rezonabil să-și ațintească privirea în altă parte.

– N-am impresia că am de ales.... răspunse Paul.

Riduri mici îi apăruă în colțul ochilor când îi zâmbi.

– N-ai să regreti. Este un spectacol foarte frumos și Abbie este remarcabilă.

– Din câte mi-a spus, dai audiență pentru viitoarea producție a trupei?

– Da. Poate vei veni și la aceea...

– De ce nu?

Catherine încercă să-și imagineze cum ar fi să joace rolul Elizei Doolittle în fața lui Paul. Această perspectivă reuși s-o intimideze, astfel încât aproape simțea deja tracul.

– Talentul dumitale este ereditar? o întrebă Paul când părăsiră Longbury pentru a o lua pe drumul spre Woodstock.

– Tata era actor.

– Și te-a încurajat să-i urmezi exemplul?

– Când eram copilă, da, după ce părinții au divorțat, nu l-am mai văzut.

Paul se întoarse brusc spre ea.

– Asta te-a tulburat?

– Da. Mi-a lipsit enorm.

Paul păstră tăcerea mult timp și nu o rupse decât în apropierea Woodstockului.

– Știi, presupun, că sunt divorțat?

– Da, am aflat.

– Copiii mei nu-și mai văd mama.

– Mi-a destăinuit asta Theo.... Consider că este foarte trist....

– Lucrurile nu sunt atât de simple.

Catherine acceptă, oftând.

– Sunt sigură. Un divorț este întotdeauna complicat.

Cum portalul proprietății era deschis, Jaguarul urcă alea cu pietriș și se opri în fața garajului.

Abbie ieși imediat din casă pentru a le veni în întâmpinare și, fără să piardă timpul, o conduse pe Catherine spre salon pentru lecție.

Trei sferturi de oră mai târziu, când Catherine închidea pianul, fu surprinsă să afle că Abbie și Theo cinau la un prieten.

– Dar tu rămâi cu tata, adăugă Abbie cu un aer ușor triumfător.

Catherine o bănuie că regizase puțin această intrigă.

Cei doi adolescenți pleacă foarte repede și tânăra femeie rămase în bucătărie singură cu Paul.

– Nu înțelesesem că vor lipsi, spuse Catherine, încurcată. Pot să mă întorc acasă, dacă nu te superi.

– Și mă lași să mănânc singur paste reci? o întreabă medicul cu un aer fals indignat. În timp ce le-am pregătit special?

Evident, plecarea copiilor nu-l luase pe nepregătite. Dar oare știuse înainte de a o invita că vor ieși, sau după?

Ar fi fost curioasă să afle.

– M-am gândit că vom putea cina în seră, reluă Paul, punând mâna pe o sticlă de vin de pe masă.

– Va fi perfect, spuse încet Catherine, încă sub șoc la ideea de a rămâne între patru ochi cu el.

Medicul îi indică un taburet de bar.

– Ia loc, nu mai am mult, acum. Sper că-ți place vinul de Chianti?

Fără să aștepte răspuns, turnă în două pahare și împinse unul în fața ei. Conștientă că are nevoie să-și facă de lucru, Catherine îl luă în mâini și-și muie buzele în vinul de un frumos roșu luminos, observându-l în timp ce se ocupa cu prepararea unui sos pentru salată și supravegherea paste.

Îi venea greu să creadă că era acolo, singură cu el, descoperind o fațetă a sa pe care, la spital, puține persoane o cunoșteau probabil.

Dar fără îndoială, Faye Elton îl văzuse deja în intimitatea bucătăriei sale. O clipă, se temu ca tânăra femeie să nu se anunțe pe neașteptate. Doar dacă n-a invitat-o și pe ea?

Uită totuși această eventualitate supărătoare când Paul o precedă în seră, unde masa fusese aranjată pentru doi, cu tacâmuri de argint

și farfurii de porțelan vechi.

Trei lumânări pluteau într-o cupă de sticlă ușor colorată în albastru, în fața unui frumos buchet de margarete și albăstrele care trona în mijlocul feței de masă.

O muzică plăcută ajungea până la ei din salon și razele oblice ale soarelui care apunea păreau că aduc parfumul îmbătător al iasomiei.

După ce-i trase fotoliul, Paul se duse să ia pastele menținute la cald sub un clopot de argint.

Catherine nu trebui să facă un efort deosebit pentru a-l felicita pentru talentele culinare. Pastele erau excelente, salata și vinul la fel și, foarte repede, tânăra femeie se relaxă.

Discutară în mod foarte firesc despre unele cazuri întâlnite la spital, dar și alte subiecte mai personale.

– Am auzit spunându-se că ai avea o vilă în Spania? spuse Catherine după ce el vorbise despre vacanțele în Europa.

– Exact. Este un lux pe care mi l-am oferit pentru a evada când pot și să uit programul prea tiranic. Este un mic paradis în sudul țării. Este o vreme splendidă trei sute șazeci de zile pe an și-mi petrec cea mai mare parte a zilelor în piscină. Am mulți prieteni spanioli și mi se întâmplă deseori să ne vizităm reciproc seara.

– Copiii te însoțesc?

– În general, da, răspunse Paul lăsând paharul. Dar cred că nu vor întârzia să zboare cu propriile lor aripi. Curând, vacanțele în familie nu vor mai fi decât o amintire.

– Abbie este încă tânără.

– Da. De fapt, mai ales Theo își manifestă nevoia de independență. Dar și Abbie are un temperament mai degrabă rebel. De altfel, cu siguranță ți-ai putut da seama de asta...

Își goli farfuria, apoi se rezemă cu spatele de fotoliu.

– De curând, Theo a avut niște probleme în liceu....

– Adevărat? spuse Catherine prefăcându-se că nu știe, pentru a nu o trăda pe Abbie.

– Da. A fost exmatriculat o săptămână la sfârșitul trimestrului.

Paul părea ușurat să poată vorbi despre asta, ca și când nu avea pe nimeni căruia să i se destăinuie.

– Din spusele directorului, dă dovadă de o comportare rebelă și inadmisibilă pentru instituția școlară.

– Ai putut afla în ce consta exact indisciplina sa?

– După câte știu, Theo și alți trei băieți ar fi "împrumutat" mașina unuia dintre profesori fără știrea sa, se înțelege – pentru a face o plimbare. Theo, care era singurul care avea permis, conducea. Când i-a oprit poliția, doi dintre băieți aveau cannabis asupra lor.

Catherine își lăsa furculița. Delictul era mai serios decât își imaginase.

– Oh, Paul.... Trebuie să fi fost supărat.

El dădu din cap, oftând.

– Se înțelege de la sine. Și sunt încă. Cu atât mai mult cu cât povestea nu s-a terminat.... De fapt, nimic nu-mi garantează că liceul va accepta să-l reprimească în trimestrul viitor, și cu examenele care se apropie....

Tăcu câteva clipe și Catherine simți brusc o profundă compasiune pentru acest bărbat cunoscut pentru generozitatea sa față de pacienți, încercat la rândul său din cauza trăsnelor fiului.

– Ai putut discuta cu Theo?

– Puțin. Dar n-a fost ușor. De fapt, ca să fiu cinstit, ne este greu să ne înțelegem de ceva timp.

– Vezi un motiv special în asta?

Paul ezită înainte de a răspunde, învârtind distrat piciorul paharului între degete.

– Nu cred că este o legătură directă, dar disensiunile par să fi început după ce a apărut mama sa.

– Mama sa?

– Da, ea... ne-a scris acum un an. Dorea să-și vadă copiii și le-a propus să meargă să-și petreacă un timp la ea, în Statele Unite.

– Și...?

– Și, bineînțeles, nu se punea problema.

– De ce "bineînțeles?" întrebă Catherine. Nu este normal pentru o mamă să vrea să-și vadă copiii?

Din nou, Paul lăasă să treacă un timp înainte de a răspunde. Banda înregistrată cu muzică clasică se terminase în salon.

– Nu înțelegi, spuse Paul în cele din urmă

– Atunci, de ce nu-mi explici? îl întrebă Catherine cu voce blândă.

Medicul bău din nou o înghițitură de vin.

– Când i-a părăsit, erau încă foarte tineri, dar a fost alegerea sa, îi răspunse cu maxilarele crispate. N-a obligat-o nimeni. Apoi, n-a dat de veste decât la aniversări și la Crăciun. Așa că nu sunt de acord să apară brusc în viața noastră ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Catherine îi observa fața datorită luminii care pâlpâia a lumânării. Această evocare făcea să reapară revolta pe care acest episod dureros o provocase.

– Am avut multe dificultăți în a ne reface viața toți trei, adăugă medicul. Nu sunt decât câțiva ani de când am ieșit din impas și nu doresc să stric totul pentru un capriciu al mamei lor.

- Ce cred Abbie și Theo despre asta? Întrebă Catherine.
  - Ce vrei să spui?
  - Ei bine... Și-au exprimat dorința de a o vedea când a scris?
- Paul scutură din cap.
- Nu. De ce și-ar dori asta, după ce le-a făcut? Atunci, i-au reproșat-o.
  - Și de atunci?
- Paul păru mirat de această întrebare.
- Nu văd de ce și-ar fi schimbat părerea.
- Atunci, după dumneata, răzvrătirea lui Abbie referitoare la spectacol, sau problemele lui Theo la liceu n-ar avea nicio legătură cu reapariția mamei în viața lor?
- Nu cred, dar.... pari să ai o altă părere asupra acestei probleme.
- Tânăra femeie ridică din umeri.
- O intuiție, nimic mai mult.... Theo mi-a mărturisit că Abbie a moștenit talentul de actriță de la mama sa.
- Paul privi o clipă în pahar înainte de a răspunde.
- Da. Este exact.
  - Este actriță profesionistă?
  - Nu, amatoare.
  - Era talentată?
  - Oh, da. Avea talent, este indiscutabil. Am văzut mai multe spectacole la care a participat, înainte ca munca mea să mă acapareze prea mult. După aceea, n-am mai avut timp....
- Catherine nu rupse tăcerea pe care el o lăsase să se instaleze.
- Dacă voia să se destăinuiească mai mult, o va face fără să-l grăbească.
- La una din aceste producții l-a întâlnit pe bărbatul cu care trăiește acum, reluu medicul. Ne-a părăsit pentru a-l urma în Statele

Unite. Nici măcar nu m-am luptat pentru a-mi păstra copiii, deoarece nu i-a păsat de ei. Are alți doi, acum.

– Și dumneata? întrebă Catherine cu blândețe.

– Eu?

– Încă o mai iubești?

Paul se încruntă și Catherine se temu că mersese prea departe.

– Nu, răspunse el în cele din urmă. Acum, nu. Este deja mult timp de când am încetat s-o iubesc.

– Dar nu să-i porți pică... Nu mai există dragostea, dar rana trădării încă nu s-a cicatrizat.

Ochii lui Paul se mijiră.

– Ce vrei să spui?

– Că dacă-i împiedici pe Abbie și pe Theo să-și revadă mama din cauza răului pe care vi l-a făcut, este pentru că, în inima dumitale, mai cauți s-o pedepsești. Poate a venit timpul să renunți, Paul....

Acesta rămase tăcut un timp. În grădină, unde apusul ceda încet locul nopții, zburară câțiva lilieci și licuricii dansau în jurul felinarului.

Catherine aproape tresări când Paul începu iar să vorbească.

– Și crezi că, dacă renunț, cum spui, asta îi va ajuta pe Abbie și pe Theo?

– Da. Au ajuns la vârsta la care, dacă vor cu adevărat să-și vadă mama, oricum vor găsi mijlocul s-o facă.

– Dar nu mi-au vorbit niciodată despre asta.

– Doar pentru că nu vor să te facă să suferi. Să știi că sunt în măsură să-i înțeleg... Când tata a plecat, aveam o nevoie disperată să-l văd, dar mama era atât de supărată de fiecare dată, încât întâlnirile noastre s-au rărit treptat. Din nefericire, foarte des copiii

întrețin conflictele părinților. Dacă ești sincer cu dumneata însuși, vei accepta că-ți este teamă că dacă-i lași să plece, vor rămâne cu mama lor....

Perspicacitatea sa păru să-l descumpănească.

– Da, cu siguranță ai dreptate, mărturisi în cele din urmă.

– Desigur, aceasta este întotdeauna o posibilitate. Dar ei nu mai sunt copii, Paul. Singur ai spus: sunt gata să zboare cu propriile aripi. Te adoră, asta este evident, dar să fii sigur că dragostea lor pentru dumneata nu va putea decât să sporească prin libertatea pe care le-ai da-o să meargă să-și regăsească mama. De altfel, nimic nu garantează că se vor înțelege cu ea... Dar, cel puțin nu-ți vor purta pică pentru că i-ai împiedicat s-o vadă.

De această dată, tăcerea amenința să se prelungească și Catherine avu tot timpul să se întrebe iar dacă nu depășise limitele. În definitiv, cine era ea, pentru a-i da astfel de sfaturi?

– Te întrebi, fără îndoială, cu ce drept îmi permit să-ți vorbesc în felul acesta, începu ea, nemiareizistând. Nici măcar n-am copii și....

– Poate. Dar ai trăit o situație asemănătoare și, pentru acest motiv, părerea dumitale îmi este prețioasă. Vorbește-mi despre tatăl dumitale, Catherine....

Tânăra femeie zâmbi.

– Un actor care n-a avut întotdeauna o viață ușoară... Lucra mai ales în timpul verii și al vacanțelor de Crăciun, dar raporturile dintre mama și el deveneau furtunoase îndată ce nu mai avea angajamente. În plus, era deseori plecat, ceea ce nu aranja nimic.

– Cum au ajuns la divorț?

– El a întâlnit o dansatoare, Jilly, pe scena teatrului. A părăsit-o pe mama, s-a recăsătorit cu Jilly și și-a întemeiat o nouă familie. Mă

duc să-l văd din când în când.

– Și mama dumitale? S-a recăsătorit și ea?

– Nu. Pentru ea, era altfel. Și-a depășit ranchiuna și n-a încetat niciodată să-l iubească. M-am gândit mereu că durerea a fost adevărata cauză a morții ei.

Paul dădu încet din cap.

– Dacă am înțeles bine, crezi că este mai ușor să treci peste resentimente când încetezi să iubești, decât invers.

– Da. După părerea mea, dragostea nu se poate supune rațiunii. Resentimentul, da.

Seara era acum adâncită în penumbră. Lumânările, singura sursă de lumină, își proiectau lumina pâlpâitoare pe fețele lor.

Paul se ridică brusc, pentru a închide fereastra mare.

– Mă voi duce să fac niște cafea. O vom bea în salon.

La invitația sa, Catherine se așază pe canapea. Când Paul se întoarse, câteva minute mai târziu, cu o tavă pe care o puse pe masa joasă, tânăra femeie fu surprinsă să-l vadă așezându-se alături, deoarece crezuse că se va instala pe fotoliu.

– Spune-mi, Catherine, ce ai fi făcut dacă mama ta te-ar fi împiedicat să faci teatru? o întrebă dându-i o ceașcă.

– Aș fi fost îngrozitor de nefericită. Am crezut întotdeauna că moștenisem această pasiune de la tata. Mă gândeam chiar să fac o carieră din asta, dar ar fi trebuit să merg împotriva voinței mamei. Pentru ea, teatrul era sinonim cu dezamăgirea, cu trădarea... Așa că am renunțat.

– Acum, regreti?

– Uneori. Din fericire, îmi place meseria de infirmieră și mă consolez cu TAL. Dar, la un moment dat, i-am reproșat mamei că

m-a împiedicat să-mi urmez vocația. Ceea ce ar putea să se întâmple și cu Abbie, dacă te opui la realizarea visului său....

– Și dacă mama ți-ar fi interzis să-ți mai vezi tatăl?

– Aș fi suferit foarte mult.

Subit, Catherine deveni conștientă de apropierea lui Paul. Picioarele aproape li se atingeau și parfumul, foarte masculin al apei sale de toaletă, aproape o amețea.

Medicul își goli ceașca de cafea și se rezemă cu nonșalanță de spătar, cu brațul trecut prin spatele ei.

Tânăra femeie lăsa și ea ceașca goală pe masă.

Atunci, simți mâna lui Paul pe ceafa sa.

– Catherine, murmură el. Am sentimentul că este o nebunie și că poate vom regreta, dar....

– Nu, răspunse aceasta în șoaptă, cu privirea ațintită în ochii albaștri. Știu că eu nu voi regreta nimic, Paul.

Foarte încet, medicul îi desenă conturul buzelor cu vârful degetului. Apoi, văzu fața lui aplecându-se peste a sa.

Sărutul fu la fel de ușor ca atingerea unei aripi de fluture. Dar, în timp ce o îmbrățișa, buzele sale se întredeschiseră și primi cu un geamăt de plăcere pasiunea pe care i-o insufla.

Capitolul 11

Catherine ar fi prelungit cu plăcere această clipă magică, dar Paul, și el fără tragere de inimă, se îndepărtă.

– Nu putem rămâne aici, murmură lângă gura ei.

– De ce?

– Theo și Abbie se vor întoarce. Te voi conduce acasă.

Tânăra femeie îi întâlnește privirea și citi acolo reflectarea propriului său gând.

"În casuță nu este nimeni. Nu vom fi deranjați".

Paul se ridică și duse tava înapoi, în bucătărie. Câteva minute mai târziu, erau în Jaguar, în drum spre Longbury.

Catherine îi studiază pe furiș profilul. Oare visa? Se va trezi brusc, singură în pat?

Nu. În sine știa că ceea ce trăia era bine ancorat în realitate. Bărbatul pe care-l iubea, pe care era gata să-l urmeze oriunde, tocmai o sărutase și o ducea acum acasă, unde, poate....

"Fii prudentă", o sfătuisese Lizzie. Dar Catherine știa cu certitudine

că nu era în pericol. Mai ales acum.

Ghicise, simțise în sărutul lui Paul că o dorea la fel de mult cum îl dorea ea.

Medicul opri în fața căsuței, dar nu opri motorul. Catherine se pregătea să coboare din mașină, în timp ce ridică ochii spre el.

– Nu vii?

Paul oftă.

– Catherine.... Nu sunt sigur că este o idee bună.

– De ce ar trebui să fie proastă?

– Pentru numeroase motive.

Desfăcu mâinile, apoi le strânse pe volan.

– Nu dorința îmi lipsește, crede-mă.

– Doresc asta la fel de mult, murmură tânăra femeie.

Paul se întoarse spre ea și-i atinse gura cu vârful degetelor. Apoi, evident hotărându-se, își desfăcu centura de siguranță și opri motorul.

Cu un frison de exaltare, Catherine coborî din Jaguar și-l precedă spre căsuță.

Mackenzie nu avu dreptul decât la o mângâiere rapidă în seara aceea. Catherine n-avu timp decât să-i scoată mâncarea, din fericire pregătită în frigider, înainte ca Paul s-o ia în brațe pentru un nou sărut.

Tânăra femeie îi acceptă îmbrățișarea cu un geamăt răgușit și se lipi de el, afundându-și mâinile în părul său. Cu ochii închiși, se cufundă în plăcere, abandonându-se valurilor de dorință pe care mâinile nerăbdătoare ale lui Paul le făceau să i se nască în stomac.

Încă o dată, el se îndepărtă primul.

– Catherine.... Nu sunt cu adevărat sigur de...

- De ce nu? Niciunul din noi nu este căsătorit.
- Este adevărat, dar....
- Lucrez sub ordinele tale, desigur. Asta te supără?
- Puțin.... N-aș vrea să fiu acuzat că profit de situație.
- Nu te voi acuza de absolut nimic.
- Și apoi.... sunt și mai bătrân decât tine, Catherine.
- Ah da? spuse aceasta, cu prefăcută inocență. N-am remarcat.

Dar ce importanță are? Cei câțiva ani diferență îți conferă doar experiență. Departate de mine ideea de a mă plânge, adăugă cu un zâmbet.

Paul nu mai rezistă când îl luă de mână pentru a-l conduce spre scară.

În cameră, o sărută din nou, apoi, încet, îi descheie unul câte unul nasturii rochiei înainte de a o face să-i alunece pe umeri cu o încetineală insuportabilă. Catherine vru să-l ajute, dar Paul se opuse, îndepărtându-i mâinile și impunându-i o pasivitate pe care o trăia ca pe o delicioasă tortură.

– Ești foarte frumoasă, îi spuse cu o voce pe care dorința o făcea răgușită.

Nemairezistând, tânăra femeie începu și ea să-l dezbrace, făcându-l să îndure și el supliciul încetinelii cu care îl descoperea.

Totuși, curând, pasiunea îi cuprinse din nou pe amândoi. Se rostogoliră pe pat și Catherine se auzi gemând sub mângăierile pe care i le oferea și-l simți înfiorându-se sub buzele sale care tremurau.

Cu o artă desăvârșită, Paul știu să-și înfrâneze plăcerea, pentru a ajunge împreună să descopere minunata beție a extazului....

Catherine rămase apoi în brațele sale, epuizată și pe deplin mulțumită. Știa că el trebuia să se întoarcă acasă, la familie, dar știa

că orice s-ar întâmpla, nu va regreta niciodată ceea ce tocmai se petrecuse între ei.

Probabil nu va mai trăi niciodată aceste clipe de extaz pe care le va păstra în amintire până la sfârșitul zilelor.

***

Următoarele două săptămâni trecură pentru Catherine într-un fel de ceață de fericire. Viața îi apărea mai intensă, cea mai mică plăcere lua proporții nebănuite.

Fiecare zi se învârtea în întregime spre un singur obiectiv: să-l vadă, să fie cu el, să petreacă fie și câteva clipe singură în compania sa.

Nu vorbise nimănui despre ce se întâmplase între ei, nici măcar lui Lizzie. Ideea de a împărtăși acea amintire cu o terță persoană îi dădea impresia că i-ar fi fost furată.

Dar sunt priviri, zâmbete, fără îndoială greu de ascuns...

Mai ales lui Lizzie, întoarsă după câteva zile de concediu.

La sfârșitul unei zile aglomerate, Paul Grantham și Simon, care tocmai își vizitaseră pacienții recent operate, se aflau în biroul infirmierelor unde Catherine și Lizzie completau dosarele.

– Trebuie crescută doza de analgezice doamnei Wyndham, spuse Paul, citindu-și notițele. Să fie administrate la fiecare patru ore. Și să-i supravegheați tensiunea. Doamna Reynold nu s-a trezit complet încă, dar când va fi în stare să audă, anunțați-o că intervenția a reușit și că acum nimic n-o mai împiedică să aibă copii.

Puse fișele pe masă.

– Bun, cred că asta este tot, deocamdată....

Ridică ochii și-i întâlnește pe ai Catherinei.

– Mulțumesc, domnișoară Slade, spuse cu un zâmbet ușor complice.

Imediat, aceasta își simți inima accelerându-și ritmul, în timp ce el se îndepărta în compania lui Simon.

În ajun, fusese la el acasă. În absența lui Theo și a lui Abbie, Paul îi arătase încă o dată – pe iarba moale de la umbra salciei plângătoare – că plăcerea pe care o simțea în compania ei nu era egalată decât de a sa...

Gânditoare, se pregătea să iasă, când Lizzie îi bară trecerea și-și încrucișă brațele cu un aer hotărât.

– Ei bine? Ce se întâmplă? Întrebă ea. Povestește.... vreau să știu....

– Ce să știi?

– Ascultă, n-am nevoie de decodor pentru a înțelege că este ceva între tine și Grantham.

Catherine se așează pe bancă, oftând.

– Tăcerea ta este o mărturie! reluă Lizzie, triumfătoare. Eram sigură! Ascultă, ai două minute? Am putea merge să bem un ceai la cafenea.

– De acord.

Aleseră o masă izolată, lângă fereastră. Văzând că Lizzie părea roasă de curiozitate, Catherine își stăpâni un zâmbet.

– Ei bine? o întrebă ea. Ați ieșit împreună?

– Da, răspunse Catherine, obosită să lupte.

– Cum s-a întâmplat?

Catherine ridică din umeri și-și turnă o picătură de lapte în ceai.

– Nu știi. S-a întâmplat și gata.

– Nu ți se poate întoarce spatele cinci minute! exclamă Lizzie râzând. Plec câteva zile să mă bronzez pe o plajă, și când mă întorc....

Se întrerupse, redevenind serioasă.

– Îmi mențin totuși sfatul, să știi.

– Sfatul tău?

– Cel de a fi prudentă.

– Am fost și sunt mereu.

– Nu vorbesc de latura pragmatică a situației. Ar fi păcat să-ți asumi riscuri la acest nivel. Nu.... alt aspect evoc. Unde te afli pe latura sentimentală?

Răspunsul era simplu... Era din două cuvinte.

– Îl iubesc.

– Oh, nu.... Catherine!

– Nu pot face nimic. Asta este.

Lizzie scutură din cap suflând în ceaiul prea cald.

– Și el?

– El....

Din nou, Catherine ridică din umeri.

– Nu știi. Sper că și el mă iubește....

– Iar eu sper să rămâi lucidă. Îți dai seama cel puțin că trage niște bagaje destul de grele după el?

– Vorbești de Abbie și de Theo? Nu sunt chiar grele. Am chiar impresia că prima dată ne-au lăsat intenționat singuri. Mai ales Abbie....

– Și superba blondă? Ce loc are în această poveste?

– N-am idee... De altfel, n-am mai văzut-o din seara grătarului.

Am auzit spunându-se că a plecat pentru un timp să-și vadă niște prieteni.

– Și tot nu știi cine este?

– Poate cineva din familia care locuiește în colț....

Lizzie se încruntă, gânditoare.

– Mmm.... În locul tău, aș fi atentă. I-ai vorbit despre ea lui Grantham?

– Nu.

Catherine se feri să adauge că n-o făcuse temându-se de răspunsul lui Paul. Îi era prea teamă să afle că Faye juca un rol major în viața sa.

– Și unde crezi că va duce această poveste? întrebă Lizzie, care-și muie cu precauție buzele în ceai, înainte de a bea o înghițitură.

Catherine avu un gest iritat.

– Este prea devreme să știi! Deocamdată, suntem încântați să ne întâlnim, și atâta tot.

Tăcură câteva clipe. Catherine își dădu seama că învârtea inutil lingurița în ceașcă, pentru că nu pusese zahăr.

– Repetițiile se desfășoară bine? întrebă Lizzie.

– Nu rău. Desigur, sunt probleme, dar întotdeauna sunt. Mai ales la apropierea premierei.

– Presupun că vei merge la ea cu Paul?

– M-ar mira. Sunt sigură că el va fi acolo, dar eu voi rămâne în culise.

Lizzie zâmbi, neîncrezătoare.

– Când mă gândesc că, la început, amenința să-și retragă fiica din spectacol. Și acum....

– Știu. Este incredibil! Uneori, mi-e greu să cred că nu visez.

– De fapt... Ce s-a întâmplat între Lauren și Simon în absența mea? Les împreună?

– Așa am crezut un timp. Și apoi, într-o seară, acum două zile, l-am văzut pe Simon cu noua recepționeră. Știi care, mica roșcată?

Lizzie încuviință, gânditoare.

– Da. Asta este problema cu Simon. Se plictisește la fel de repede cum se aprinde. Tu l-ai evitat frumos, să știi. Ai fi avut aceeași soartă cu celelalte...

– Bănuiesc. Dar am auzit spunându-se că se va muta.

– Ah da?

– Da. Se pare că va pleca din Longbury. Aparent, va accepta un post la spitalul din Swindon.

– Este ciudat.... Întotdeauna a pretins că voia să lucreze cu "marele" Paul Grantham. Deocamdată, am un motiv în plus pentru a te felicita că n-ai ieșit cu el.

– Mie-mi spui.....

***

Se apropia premiera spectacolului și repetițiile se înmulțiseră. Din ce în ce mai solicitată, Catherine nu-l mai vedea pe Paul în afara spitalului.

Acesta o sună în ajunul zilei H.

– Repetiție generală astăzi? o întrebă.

– Da. Va fi fierbere la teatru.

– Bănuiesc. Abbie este foarte agitată.

– Vii mâine, nu-i așa?

– Evident, răspunse Paul, fără să ezite. Știu că nu vei fi cu noi în sală, dar din spusele lui Abbie, va fi o mică recepție oferită de trupă, la barul teatrului. Îi sugerasem să sărbătorim toți patru evenimentul în salonul unui hotel sau în altă parte, dar se pare că n-ar fi același lucru.

– Și are dreptate! exclamă Catherine râzând.

– Va trebui să aștept până mâine seară pentru a te vedea. Cred că nu ești de serviciu mâine?

– Nu. Mi-am luat liber.

– Nici eu nu voi fi la spital. Am consultații acasă.

– Atunci, ne întâlnim la teatru?

– Da. Pe mâine, Catherine.

Aceasta închise, dezamăgită, întrebându-se cum va putea suporta această așteptare. Oare de ce nu-i propusese s-o vadă după repetiție? Ar fi condus-o pe Abbie și s-ar fi întors la ea... Dar nu i-o sugerase nicio clipă. Avea oare altă întâlnire? Ceva important de făcut? Pe cineva de văzut?

Ideea îi dispăcea în cel mai înalt grad. Cu atât mai mult cu cât, mai târziu, la sfârșitul repetiției generale – în care Rod, ca de obicei, era gata să facă o criză de nervi – nu Paul, ci Theo veni s-o ia pe Abbie.

– Bună seara, Theo, spuse ea, străduindu-se să-și ascundă dezamăgirea.

– Salut, Catherine. A fost totul bine, Abbie? întrebă Theo întorcându-se spre sora sa.

Abbie ridică ochii spre cer, prăbușindu-se pe scaunul mașinii.

– Îngrozitor! Muzica era prea tare, dansatorii nu se mișcau în

ritm și schimbarea decorurilor nu s-a făcut la timp.

– Și tot mai aveți intenția să prezentați premiera mâine? se miră Theo. Poate ar fi mai înțelept s-o amânați o săptămână, nu?

– Nu este atât de dramatic, interveni Catherine, cu mai mult optimism decât simțea. Totul se va rezolva de la sine. Veți vedea....

***

– Abbie, ai milă, nu te mai mișca. Nu voi reuși niciodată să-ți aplic acest rimel dacă te agiți fără încetare.

– Îmi pare rău, Catherine. Dar sunt într-o asemenea stare de nervi.... Din când în când, regret chiar că m-am lansat în această aventură.

Catherine zâmbi cu înțelegere.

– Este pur și simplu ceea ce se numește trac. Și cei mai mari actori îi sunt victime, chiar după treizeci de ani sau mai mult de meserie. Primul pas pe scenă contează. După aceea, nu mai ai decât să te lași purtată de public....

În timp ce trupa se pregătea, în culise tensiunea atinsese punctul culminant. Se îmbrăcau, se machiau, se coafau; râsete nervoase izbucneau din cabine.

De altfel, tracul nu făcea ravagii doar printre actori: toți, de la recuziter la regizor, trecând pe la muzicieni și cei ce produceau anumite zgomote, vedeau cu teamă apropiindu-se ora ridicării cortinei.

– Nu mai este liberă nicio strapontină! exclamă una dintre

dansatoare apărând în cabina mare. Tocmai am aruncat o privire în sală. Sunt sute de persoane! Asta mă încremenește de frică, vă jur!

– Evident că te sperie, răspunse Catherine care prin calmul său se străduia să domolească neliniștea din jur. Dar este un fapt formal. Adrenalina pe care o produce vă dă energia de a merge pe scenă și a da publicului ce așteaptă de la voi. Este un rău necesar, cu care trebuie să vă obișnuiți. Acceptați-l și depășiți-l pentru a vă juca rolul cu plăcere. Dacă nu aveți plăcere, publicul va simți. Haideți, ștergeți-o și cu bucurie!

– Unde vei fi, Catherine? întrebă Abbie.

– În culise. Nu te voi scăpa din ochi.

Muzicienii începură să-și acordeze instrumentele. Rod, strălucitor în cămașa de mătase roz și papionul de un albastru electric, încetă să alerge în toate direcțiile, pentru a i se alătura Catherinei.

Aceasta privise de asemenea prin gaura făcută în cortină, pentru a observa sala. Nu-i putuse repera pe Paul și pe Theo, dar știa că erau acolo, undeva. Și se simțea în același timp mândră și fericită că fusese la originea interesului lui Paul pentru talentul fiicei sale.

În sfârșit, orchestra atacă introducerea celei mai populare piese a spectacolului, luminile se stinseră treptat și în sală murmurele încetară.

Atunci, cortina se ridică ușor, și trupa Teatrului Amator din Longbury se pregăti să joace celebra piesă de Lionel Bart – "Oliver".

– Bravo!

– Foarte reușit... într-adevăr, foarte reușit.

– Cine era fata aceea?

– Mica florăreasă? Nu știu, dar are o voce uimitoare.

– Cu siguranță, va fi văzută pe marile scene din West End, sunt convins... Catherine o strânse pe Abbie în brațe.

– De tine vorbesc! exclamă ea în șoaptă, în timp ce amândouă își croiau drum spre barul teatrului.

Zărindu-i pe Julian, Lauren, Tiffany și alți câțiva colegi de la spital, îi salută cu mâna. Știa că Lizzie, spre ghinionul său, era de serviciu în acea seară. Simon strălucea de asemenea prin absență. Deși era dificil, în mulțime, să știi exact cine era sau nu acolo.

Totuși, un lucru era de necontestat: succesul lui Abbie. După cum prevăzuse Catherine, publicul nu avusese ochi decât pentru ea. Fiecare avea convingerea că asistase în acea seară la primii pași ai unui nou star.

– Tata este acolo! exclamă brusc Abbie.

Inima Catherinei tresări când îl zări. Niciodată nu i se păruse mai frumos, cu costumul negru și cămașa albă. N-avură decât timp să schimbe un zâmbet scurt, înainte ca Abbie să i se arunce în brațe.

– Ai fost fantastică, draga mea.... spuse Paul. Într-adevăr formidabilă. Sunt foarte mândru de tine.

Theo își sărută și el sora cu un entuziasm sincer.

În acea clipă, Catherine își dădu seama că cei doi bărbați nu veniseră singuri. O a treia persoană, foarte elegantă într-o rochie sobră, neagră, cu părul blond strâns de o diadmă în care străluceau diamante, îi însoțea.

Recunoscând-o pe Faye Elton, Catherine simți un nod în gât.

Capitolul 12

Când Paul îi întinse un pahar de vin, Catherine îi mulțumi cu un zâmbet distrat.

Faye se întoarse. Faye își dădea acum aere lângă Paul, cu mâna strecurată posesiv sub brațul său și cu o lumină strălucind triumfător în ochii verzi.

Oare era deja întoarsă în ajun? Și din acest motiv nu-i propusese Paul s-o vadă aseară? Își petrecuse oare seara, sau noaptea cu Faye?

Brusc, se simți foarte rău. Înghițitura de alcool pe care tocmai o băuse păru să-i provoace o agitație în stomac și crezu că i se vor muia picioarele.

Conștientă de privirea intrigată a lui Theo, puse paharul pe tejghea și se îndreptă în grabă spre toaletă.

Din fericire, acolo nu era nimeni. Putu să se stropească așadar cu apă și să-și treacă mâinile sub apă rece. Trebuia neapărat să-și revină. Era un moment important pentru Abbie și indispoziția sa putea să strice totul.

Ușa se deschise și, în oglindă, Catherine o văzu intrând pe Faye.

– Theo își face griji pentru dumneata, spuse aceasta. Așa că am venit după vești.

Catherine observă cu amărăciune că fusese trimisă de Theo, și nu de Paul.

– Mă simt bine, mulțumesc, răspunse puțin tăios.

– Cu siguranță, este căldura. Țara asta nu cunoaște aerul condiționat. Nu este ca în Spania. Cel puțin vila rămâne răcoroasă toată vara.

– Ai fost acolo recent? întrebă Catherine înainte de a se putea gândi.

– Sora mea, care de-abia s-a operat, are nevoie de odihnă și era locul ideal. Ar fi venit și Paul, dacă n-ar fi fost atât de acaparat de munca sa. Dar a prevăzut să meargă acolo mai târziu. Desigur, până atunci sora mea se va întoarce.

Cu alte cuvinte, Faye și Paul vor putea să-și trăiască perfect dragostea acolo, fără un martor stânjenitor...

Stăpânindu-și greața care o cuprinsese, Catherine se pregătea să meargă să se alăture celorlalți, când un zgomot provenit dintr-una din cabine o reținu.

– Ce este asta? întrebă Faye, care încremeni cu tubul de ruj pe buze în mână. S-ar spune că sunt niște gemete.

Catherine se încruntă.

– Nu știu....

Fără să ezite, se apropie de cabină și bătu.

– Aveți probleme? întrebă ea.

Un alt geamăt îi răspunse.

– Puteți deschide ușa?

În loc de răspuns se auzi un zgomot surd – ocupanta cabinei probabil căzuse – apoi clinchetul zăvorului care fusese tras. Catherine o descoperi atunci pe Lauren îngenuncheată pe jos, chircită, cu brațele încrucișate pe abdomen.

– Lauren? Ce ai?

– Nu.... știu.... bâigui tânăra, respirând greu. Mă doare.

Fața îi era scaldată de transpirație.

– Unde? Unde te doare?

Ghemuindu-se lângă ea, Catherine o luă de mână. Era umedă și înghețată.

– Abdomenul.

– A băut prea mult? Întrebă Faye, aplecându-se peste umărul său.

– Nu, răspunse Catherine, enervată de tonul disprețuitor al lui Faye.

– Poate se droghează? Se întâmplă deseori în toaletele publice...

– Faye, du-te și caută-l pe Paul, vrei?

– Paul? Dar nu poate veni aici. Sunt toaletele femeilor.

– Du-te și adu-l! ordonă Catherine nerăbdătoare. Lauren este bolnavă.

– Oh, de acord. Nu merită să te enervezi. Mă duc....

Două minute mai târziu, Paul sosi și reunindu-și eforturile, o scoaseră pe Lauren din cabină.

Chiar înainte de a o examina pe tânăra fată, Paul îi întinse Catherinei telefonul mobil.

– Cheamă ambulanța. Nu-mi place. Lauren nu este genul care să se plângă degeaba.

Controla situația cu calmul său obișnuit, înconjurând-o pe Lauren și acoperind-o cu o pătură pe care i-o adusese cineva.

Catherine ștergea fruntea lui Lauren și-i ținea mâna când durerea o făcea să se strâmbe.

– Ce are, tată? murmură Abbie pe un ton îngrijorat.

– Nu sunt încă sigur, vreau să fie condusă la spital. Voi lua mașina. Cere-i lui Theo să cheme un taxi pentru a vă duce pe amândoi, cât și pe Faye, acasă.

– Și Catherine? întrebă Abbie.

– Mă voi urca în ambulanță cu Lauren, răspunse aceasta imediat.

O jumătate de oră mai târziu, la spital, la indicațiile lui Paul, Lauren fu dusă direct în serviciul de ginecologie, unde Lizzie când îi văzu sosind, lăsa să-i scape o exclamație stupefiată.

Paul examinează bolnava și ceru ca Lauren să fie pregătită imediat pentru blocul operator.

– Am remarcat că nu părea în apele ei astăzi, spuse Lizzie, în timp ce alte două infirmiere se ocupau să ia sânge Laurenei. Știi că Grantham bănuiește o sarcină extrauterină?

– Da. A fost și impresia mea. Dar, evident, nu poți fi niciodată sigur. Ar putea să fie o apendicită sau un chist ovarian.

– Crezi că Lauren știe?

Catherine ridică din umeri.

– Este la curent cu riscurile, ca și noi, dar....

– Vei rămâne aici?

– Da. Cel puțin până când se trezește, deoarece i-am promis. Deocamdată, mă voi duce lângă ea.

Lauren deschise ochii când Catherine veni să se așeze lângă patul său, în jurul căruia erau trase perdelele. Analgezicele își făcuseră efectul și era calmă. I se ștersese machiajul și i se scosese lăntșorul de aur și inelele.

– Nu m-aș fi gândit vreodată că voi fi într-o zi într-unul din aceste paturi, spuse cu un zâmbet slab.

– Ca și când nu suntem la fel de vulnerabile ca oricare dintre pacientele noastre, răspunse Catherine. Lauren, este cineva pe care-l pot anunța la telefon pentru tine?

– Lizzie a sunat-o pe mama; n-ar trebui să întârzie să sosească.

Tăcu o clipă, cu ochii ațintiți în tavan, iar Catherine observă o lacrimă curgând și pierzându-se în părul ei. Fără o vorbă, luă o batistă de hârtie de pe noptieră și i-o întinse.

– Presupun că știi ce am? întrebă în sfârșit Lauren.

– Nu chiar. Pot să fie diferite cauze și....

– Nu, o întrerupse Lauren, scuturând din cap. N-am avut ciclu și doctorul Grantham este aproape sigur că este o sarcină extrauterină.

Catherine îi luă mâna și i-o strânse.

– Îmi pare rău, Lauren.

– Era copilul lui Simon.

– Nu ești obligată să-mi spui. Dacă un....

– Nu, dimpotrivă. Îmi face bine să vorbesc despre asta. A fost în seara în care.... În care a ieșit cu tine.

– Cu mine?

– Da. Când ați cinat amândoi la "Cat and Fiddle". Tocmai îl lăsasei baltă când am sosit eu. Atunci, mi-a oferit un pahar. Nu părea cu adevărat mânios, dar nici mulțumit nu era. Am stat puțin de vorbă și apoi m-a condus acasă. Și o dată acolo.... Știi, am mai ieșit împreună. Așa că, ne-am amintit vremurile frumoase. În sfârșit, în orice caz eu.

– Oh, Lauren.!

– După aceea, am crezut că totul va fi bine, mai ales când mi-ai

mărturisit că nu era nimic între tine și el. Și apoi, a ieșit cu noua recepționeră. Am crezut totuși că....

Alte lacrimi i se rostogoleau pe tâmpile.

– Lauren, încearcă să te calmezi, spuse Catherine. Vrei să-i telefonez lui Simon?

– Nu, în niciun caz! Nu vreau să știe. S-a folosit de mine, Catherine, atâta tot. Ar fi trebuit să-mi dau seama încă de la început. Este vina mea; n-ar fi trebuit să fiu atât de naivă. Dar, cel puțin, totul se va termina în această seară. Și apoi, oricum pleacă din Longbury curând.

– Știu.... Dar, după părerea mea, nu este niciun motiv să scape atât de ieftin. Ar trebui să afle de...

– Nu, Catherine, o întrerupse Lauren ale cărei pleoape se închiseră.

Catherine o liniști cu o strângere de mână.

– De acord. Nu-ți face griji. Nu voi spune nimic, pentru că este decizia ta.

***

Era foarte târziu când Catherine părăsi spitalul. Rămăsese până la trezirea Laurenei și la sosirea mamei sale, după ce avusese confirmarea că operația reușise, cu toate că Lauren pierduse copilul și o trompă.

Profitând că Paul discuta cu doamna Keating, chemă un taxi. Avea inima grea, dar nu avea altceva de făcut. Dacă ar fi așteptat, fără

îndoială i-ar fi porpus s-o conducă acasă și apoi? Ar fi avut dreptul la un sărut politicos înainte să plece s-o întâlnească pe Faye?

Căsuța era cufundată în întuneric și șoferul așteptă cu amabilitate să deschidă ușa, înainte de a se îndepărta. "În zilele noastre, cu tot ce se vede la televizor, nu ești niciodată destul de prudent".... îi spusese el.

Aprindea lumina pe culoar când sună telefonul. Trântind ușa după ea, ridică receptorul.

– Alo?

– Catherine? Sunt Paul. Cum te-ai întors?

– Cu taxiul.

– De ce nu m-ai așteptat?

– Pentru că.... este târziu și probabil ești epuizat, răspunse tânăra femeie, refuzând să-i mărturisească adevăratul motiv.

– Poate, dar te-aș fi putut conduce...

– Ce face Lauren?

– Bine. În sfârșit, cel puțin fizic. Pe plan emoțional, este altă poveste.

– Da, mi-a povestit. Paul.... sunt foarte obosită.

– Înțeleg. Te văd mâine?

– Nu cred.

– De ce? o întrebă, părând mirat. Este duminică. M-am gândit că ai putea veni să prânzești aici și apoi....

– Date fiind împrejurările, nu cred să fie o idee bună.

Apoi închise, fără să-i dea șansa să răspundă și lăsă telefonul deschis.

Lauren nu era singura care fusese naivă. Cum oare își putuse imagina ea, Catherine Slade, măcar o clipă, că s-ar fi putut strecura

în viața lui Paul?

Îmbrățișă cu privirea micul salon, cu mobile modeste, cu bibelouri fără altă valoare decât sentimentală. El și cu ea trăiau în două lumi separate.

Nici măcar nu-i putea reproșa că n-o avertizase. Evocase diferența de vârstă, poziția lor socială, copiii.... Atâtea argumente pe care ea le considerase fără importanță.

În schimb, subestimase influența lui Faye Elton în viața sa.

Cu o credulitate învecinată cu prostia, își imaginase că relația lor le va șterge pe cele precedente. Ca și Lauren, luase dorințele drept realitate și crezuse că Paul, o dată aru făcut dragoste, va uita toate celelalte femei, pentru a n-o mai vedea decât pe ea. Ce proastă!

Mac o urmă în cameră și, ca de obicei, sări în pat pentru a se ghemui lângă ea când se culcă. Catherine rămase trează îndelung, cu lacrimi în ochi, în timp ce mâna mângâia reflex blana moale a motanului care torcea.

Își promisese să nu regrete niciodată ce se petrecuse între ea și Paul, chiar dacă aventura lor s-ar fi oprit la prima întâlnire.

Și unde dusesese asta? La dragoste. Iubea cum nu iubise niciodată pe nimeni.

Și era singură cu amintirea îmbrățișărilor lor, cu care va trebui să trăiască pe viitor....

***

Ceva o trezise. Se întoarse în pat și ascultă. Soarele intra în

cameră prin perdelele întredeschise. Ziua promitea să fie frumoasă.

Apoi îi reveni memoria și-și lăsa capul să-i cadă din nou pe pernă, gemând.

La parter, Mac mieuna cu nerăbdare, dar nu el o trezise. Avu confirmarea când soneria de la intrare sună a doua oară.

Dând pătura la o parte, își luă halatul de baie și coborî scara îmbrăcându-l. Oare cine era? Fără îndoială, un vecin....

Nu era un vecin.

Era Paul.

Rezemat cu spatele de canatul ușii, în blugi și cu un tricou albastru ca cerul, ținea o pungă de la supermarket în mână. Niciodată nu-i păruse mai frumos.

– Te-am trezit? o întrebă pe un ton nevinovat.

Răspunsul era evident, cum demonstrau fără îndoială ochii încă adormiți, părul ciufulit și halatul căruia îi înnodea cu neîndemânare cordonul.

– Am adus micul dejun, reluă Paul. Mă gândeam că ne-am fi putut instala în salonul tău, dar dacă persisti să-mi barezi trecerea, se poate lua și pe peron. Cum vrei....

Dându-și seama că îl privea cu un aer năucit, închise gura și se îndepărtă pentru a-l lăsa să intre. Îl urmă ca un robot până la bucătărie, unde el etală conținutul pungii pe masă.

Mac se freca insistent de picioarele sale.

– Mic dejun continental, astăzi, o anunță scoțând cornuri, o sticlă cu suc de portocale, două borcane de dulceață și o pâine rotundă proaspătă. Pregătesc cafeaua?

Revenindu-și brusc în fire, Catherine îi arătă un dulap în perete.

– Cafeaua este acolo, spuse. Te las cinci minute.

Oare ce făcea aici la această oră matinală? se întrebă Catherine în timp ce apa rece a dușului o trezea. În plus, duminică...

Ar trebui totuși să fie ușurat că se retrăsese din viața lui în vârful picioarelor, fără ca el să fie nevoit să i-o ceară. Își putea continua aventura cu Faye, fără să se teamă de un scandal din partea sa.

Îmbrăcată în bermude și o bluză mătăsoasă portocalie, coborî în bucătărie. Cafeaua își răspândea aroma; la fel și cornurile, pe care Paul le încălzise în cuptor. Deschisese ușa spre grădină și soarele intra în valuri în mica încăpere.

– Astfel profităm de vedere, îi spuse medicul. Ai o grădină superbă.

Catherine așteptă ca amândoi să-și ungă cornurile cu dulceață de portocale amare pentru a pune întrebarea care-i ardea buzele.

– De ce ai venit, Paul?

– M-am gândit că ar fi timpul să vorbim serios, răspunse el calm.

– Nu văd ce ne-am putea spune.

– Multe lucruri... Ca să fiu sincer, nu reușesc să înțeleg ce a motivat brusca ta schimbare de atitudine. Încă acum două zile, trăiam amândoi ceva minunat.... În sfârșit, pentru mine, cel puțin, așa era...

– Și pentru mine a fost la fel.

– Atunci, ce s-a întâmplat?

Catherine ridică ochii spre el.

– Faye Elton....

– Faye?

Paul se încruntă.

– Iartă-mă, dar.... nu înțeleg ce are de-a face cu noi.

– S-a întors din vacanță.

– Da, și?

Catherine oftă, exasperată.

– Dacă am înceta acest mic joc, Paul?

– Nu știam că ne jucăm....

Ignorând expresia mirată a privirii sale, tânăra femeie continuă:

– Am vorbit cu Faye, la teatru. Ce mi-a spus, nu lasă nicio îndoială asupra naturii relației cu tine.

– Relația ei cu mine? repetă Paul, năucit.

– A fost la vila ta din Spania și, evident, n-a fost pentru prima dată....

– Catherine, o întrerupse el. Faye a fost în Spania, este adevărat, dar nu la mine. A fost găzduită împreună cu sora sa la niște prieteni care locuiesc la vreo douăzeci de kilometri de casa mea.

– Oh....

– Și a venit la vilă, desigur, dar pentru a bea un pahar împreună cu prieteni comuni. Așa am cunoscut-o. Și stând de vorbă, am descoperit că locuiam amândoi la Woodstock. În acea perioadă, căutam pe cineva cu program redus, pentru că Maureen, secretara mea obișnuită, era în concediu medical, iar Faye a acceptat să lucreze pentru mine.

– Oh... spuse iar Catherine. Atunci nu este... Am crezut că... Oh, nu mai știu ce am crezut.... oftă ea.

– Ai crezut că Faye și cu mine eram amanți, nu-i așa?

Puțin rușinată, Catherine încuviință dând din cap.

– Da. Dar am scuze, adăugă tânăra femeie imediat. Am văzut-o la tine și părea atât de.... în largul ei.... Când a sosit aseară la tine, mi-am spus că probabil se întorsese în ajun și că din acest motiv n-ai propus să mă vezi. Și apoi, modul în care mi-a vorbit aseară de

Spania... Chiar am avut impresia că încerca să mă îndepărteze de tine.

– Și te-ai gândit că ce s-a petrecut între noi n-a fost decât o mică digresiune pe care mi-am oferit-o în lipsa sa. Și că acum, că s-a întors....

Catherine își ațintise privirea asupra unui miez de pâine pe care-l învârtea între degete.

– Da....

– Catherine... Dacă Faye era cu noi aseară la teatru, este numai pentru că a trecut pe acasă chiar înainte de a pleca. Și cum îi era teamă că nu va obține un loc la spectacol, Abbie i-a oferit în mod spontan biletul suplimentar pe care-l cumpărasem.

Cum tânăra femeie îl privi surprinsă, explică:

– Până în ultima clipă, am sperat că vei putea să vii să stai cu Theo și cu mine pentru a o aplauda pe Abbie.

Catherine simți un nod în gât.

– Dar, sugestia lui Abbie n-a fost potrivită. Theo era furios, deoarece n-o suportă pe Faye. O numește "femeia crudă cu bărbații".

Râzând, Paul își termină cornul și-și mai turnă o ceașcă de cafea.

– Faye nu este nimic pentru mine, Catherine. Am lămurit încă de la început lucrurile cu ea. Cât despre ieri seară, într-adevăr am fost ocupat. Dar la telefon... și cu fosta mea soție.

Tânăra femeie înclină capul, încurajându-l în tăcere să continue.

– Am discutat foarte mult. În cele din urmă, a hotărât să profite de călătoria în Anglia unde trebuie să rămână un timp cu mama ei, pentru a veni să-i vadă pe Theo și pe Abbie. Și dacă totul se desfășoară bine, ei vor putea merge în Statele Unite luna viitoare.

– Este fantastic! Dar.... ce te-a făcut să-ți schimbi părerea?

– Tu, pur și simplu.

– Eu?

– Oh, Catherine..... Nici măcar nu-ți dai seama ce reprezinti pentru mine, nu-i așa?

Tânăra femeie își lăsă încet felia de pâine. Modul în care o privea îi accelerase în mod ciudat bătăile inimii.

– Ai intrat în viața mea ca un suflu de aer proaspăt într-o casă rămasă prea mult timp închisă, continuă Paul. M-ai obligat să mă privesc în față și....

– Da? murmură Catherine.

– Nu mi-a plăcut ce am văzut.

Oftă.

– Devenisem un bărbat rigid, aspru, care exercita o influență dezastruoasă asupra copiilor săi. Când m-a părăsit Audrey, n-am vrut să văd mai departe de faptul că preferase un alt bărbat decât mine. N-am înțeles că eram în mare parte răspunzător. Munceam ca un osândit, fără să-mi fac timp să mă opresc pentru copii sau pentru ea, fără să mă intereseze ce puteam face pentru ei....

– Cariera ta este foarte pretențioasă.

– Fără îndoială, dar nu este un motiv pentru a-i neglija pe cei pe care-i iubești. Cu un minimum de atenție, aș fi văzut semnele prevestitoare ale dezastrului. După plecarea sa, am decis că și-a pierdut orice drept de a-și revedea copiii. Tu mi-ai deschis ochii. Abbie era în plină revoltă din cauza atitudinii mele încăpățânate față de teatru – tot ce atingeai mai mult sau mai puțin lumea artistică îmi amintea de Audrey și de dezertarea sa. Și Theo aluneca pe panta delincvenței. De fapt, tot ce cereau ei, era o temperare a atitudinii

mele și dreptul de a-și revedea mama.

– Poate nu este atât de simplu, obiectă blând Catherine.

– Bineînțeles, dar este un început.

Și mă simt atât de bine că am putut să mă eliberez de ranchiună, dacă ai ști... Îți dai cel puțin seama că mi-ai întors viața cu susul în jos? Și chiar înainte de a ști ce era cu mine, m-am îndrăgostit nebunește de tine.

Catherine îl privi îndelung, în tăcere, incapabilă să creadă ce tocmai auzise.

– De ce n-ai spus nimic? murmură în cele din urmă.

– Pentru că mi-a fost teamă că-mi vei râde în nas.

– Eu? Dar... de ce?

– Suntem atât de diferiți...

– Știu. Mi-am spus și eu asta.

– Tu ești tânără, frumoasă, ai toată viața în față pentru a te căsători și a avea copii. Iar eu, cu cei patruzeci și doi de ani și familia mea cu probleme, credeam că n-am nicio șansă.... Mai ales cu Simon ca rival.

– Oh, Paul!

Ezitănd între râs și lacrimi, Catherine se ridică pentru a i se arunca în brațe.

– Și eu care credeam că nu mă vei vrea vreodată... că eram prea banală pentru tine, că preferai blondele superbe – ca Faye.

– Atunci, crezi că am o șansă? o întrebă cu ochii strălucind de amuzament.

– Este posibil.... răspunse tânăra femeie, prefăcându-se că ezită.

– Poate am un mod de a te convinge, murmură Paul înainte de a pune stăpânire pe buzele ei.

***

– Îți dorești copii? întrebă Paul mult timp după aceea, când, pe deplin mulțumiți, se odihneau în patul Catherinei.

– Eu, da. Dar tu?

– Nu va trebui mare lucru să mă conving s-o iau de la început.

– Adevărat?

– Cu tine, sunt pregătit pentru orice.

Gândindu-se la supraveghetoarea generală, Catherine începu să râdă.

– Ce ai? o întrebă Paul rostogolindu-se peste ea.

– O revăd pe Glenda, atenționându-mă împotriva relațiilor personale din echipa sa.... Sunt curioasă să văd ce va spune de toate acestea....

– Va fi obligată să accepte când vei fi doamna Grantham.

Tăcu și o privi cu îngrijorare.

– Vrei, nu-i așa, să fii soția mea?

– Cum poți să te îndoiești?

Se sărutară cu tandrețe, ca pentru a pecetlui acel pact de dragoste.

– Până la urmă ai avut dreptate, murmură Paul lângă gura ei. Trebuia să te întorci la Longbury. Cel cu care trebuie să-ți petreci restul vieții te aștepta.

– Da. Pe viitor va trebui să învăț să fiu mai atentă la intuițiile mele. Putem merge să le spunem lui Abbie și lui Theo că ne vom

căsători? Cum crezi că vor reacționa? adăugă Catherine cu îngrijorare.

– Vor fi încântați. Abbie te ridică în slăvi și n-ai remarcat că Theo îți mănâncă din palme? Dar asta mai poate aștepta, spuse Paul aplecându-se asupra ei. Deocamdată, sunt lucruri mai importante de rezolvat....

– Cum vrei, domnule Grantham.... murmură tânăra femeie cu un oftat de plăcere, strecurându-și brațele în jurul gâtului său, pentru a-l trage lângă ea.

Sfârșit